

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Cinquè període



Sèrie P - Número 61

Dimecres, 26 de novembre de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 44, primera reunió

Í N D E X

Salutació

a la diputada Sra. M. Assumpta Baig i Torras

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1998

Declaració

institucional amb motiu del Dia Internacional contra la Violència envers les Dones

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

1. Salutació a la diputada Sra. M. Assumpta Baig i Torras (10:08)

El president saluda la nova diputada del G. Socialista, Sra. M. Assumpta Baig i Torras, la qual substitueix el Sr. Josep M. Sala i Griso.

3996

2. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1998
(Tram. 200-00040/05) (Punt únic de l'ordre del dia.) (10:09)

Presentació del Projecte: conseller d'Economia i Finances.

3996

Esmenes a la totalitat

— Esmena a la totalitat núm. 1 (ERC), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

4003

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances.

4008

Rèplica: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

4011

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmena a la totalitat núm. 2 (IC-EV), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo.

4013

El president es reincorpora al seu lloc.

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances.

4018

Rèplica: Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).

4020

— Esmenes a la totalitat núm. 3 i 4 (S), de retorn del Projecte i l'estat d'ingressos al Govern

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.

4022

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances.

4027

Rèplica: Sr. Carnicer i Vidal (S).

4030

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i dos minuts.

— Esmena a la totalitat núm. 5 (M), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Lora i Lillo.

4034

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances.

4035

Rèplica: Sr. Lora i Lillo (M).

4036

Torn a favor (continuació): Sr. Morera i Tanyà (M).

4036

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances.

4040

Rèplica: Sr. Morera i Tanyà (M).

4041

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.

4043

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances.

4047

Rèplica: Sra. Montserrat i Culleré (P).

4049

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

4050

Votació de les esmenes a la totalitat (19:01): rebutjades per 41 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

4053

3. Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional contra la Violència envers les Dones (19:05)

El president, per acord de la Junta de Portaveus, llegeix el text de la declaració.

4053

2. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1998
(Tram. 200-00040/05) (Continuació.) (19:07)

ESMENES A LA TOTALITAT DE SECCIONS, ORGANISMES AUTÒNOMS I EMPRESES

Departament de la presidència

— Esmenes núm. 6, 13 i 18, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot.

4054

— Esmena núm. 10, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sra. Mayol i Beltran.

4056

— Esmenes núm. 24, 27 i 30, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet.

4057

— Esmenes núm. 7, 11, 14, 16, 19, 22, 25, 28, 31, 33 i 35, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

4059

— Esmenes núm. 8, 9, 12, 15, 17, 20, 21 i 23, a la totalitat (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Duch i Plana.	4063
— Esmenes núm. 26, 29, 32, 34 i 36, a la totalitat (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carbonell i Abelló.	4066
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	4067
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Curto i Forès (CiU).	4069
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sra. Panyella i Balcells (CiU).	4070
<i>La Sra. Duch i Plana (S) intervé per contradiccions.</i>	4072
<i>La Sra. Panyella i Balcells (CiU) li respon.</i>	4072
<i>Votació de les esmenes al Departament de la Presidència (21:15):</i> rebutjades per 34 vots a favor, 62 en contra i 1 abstenció.	4073
La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i un minut.	
Nota de rectificació.	4073

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 44.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Ordís i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 1998. Tram. 200-00040/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries.

El president

S'obre la sessió.

Salutació a la diputada Sra. M. Assumpta Baig i Torras

Abans d'entrar a l'ordre del dia, dirigeixo una salutació a la nova diputada del Grup Parlamentari Socialista, il·lustríssima senyora Assumpta Baig, que substitueix l'il·lustríssim senyor Josep Maria Sala.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1998

El debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 1998 i a la totalitat de les seccions pressupostàries es farà d'acord amb la norma aprovada per la Mesa d'aquest Parlament el dia 7 de novembre.

Per a la presentació del Projecte, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, honorable senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament de Catalunya. Senyores i senyors diputats, compareixo davant del Parlament en nom del Govern per fer la presentació del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 1998, una presentació que coincideix en un moment històric per a la nostra economia i la nostra societat, ja que l'any vinent es prendrà la decisió de quins són els Estats que entraran a formar part de la Unió Monetària a Europa. És un fet, com tantes vegades s'ha recordat, molt important, que pot marcar el futur del nostre país, en la mesura que molt probablement hi serem presents des del començament.

La introducció de l'euro gairebé culmina un llarg procés iniciat l'any 1957 amb la signatura del Tractat de

Roma, que posava les bases per a la integració econòmica dels principals països d'Europa. Si, com es preveu, Catalunya entra dins l'àrea de l'euro, haurà valgut la pena l'esforç realitzat durant els darrers anys per complir amb els criteris de convergència aprovats pel Tractat de Maastricht.

Com vostès coneixen, la integració d'Espanya a la Unió Monetària s'haurà aconseguit després d'un període de quatre anys de col·laboració entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat per assolir uns objectius d'estabilitat de preus, de reducció dels tipus d'interès i de contenció pressupostària, que gairebé segur que s'acompliran i que s'han intensificat notablement els darrers mesos.

De fet, els resultats positius d'aquest procés de col·laboració, ja els estem notant. Quan encarem el darrer mes de l'exercici, estem en condicions de fer un primer balanç de l'economia catalana durant el 97, una economia que passa per un període de conjuntura favorable, motivat pel bon comportament dels mercats exteriors i per la represa de la demanda interna, molt especialment del consum de les famílies. En el decurs de l'any, l'economia ha anat intensificant el seu dinamisme, de manera que l'avanç per al tercer trimestre situa el creixement del producte interior brut en un 3,8%.

Enguany, l'impuls de la demanda interna ha pres un relleu especial, sobretot gràcies a la recuperació del consum privat, que ha vençut la inèrcia produïda per la moderació anterior. Diversos factors han incidit en aquesta dinàmica, que se sintetitza en una millora de la confiança dels consumidors, a la qual ha col·laborat especialment l'increment de l'ocupació. La reducció dels tipus d'interès i, en general, les expectatives optimistes per al conjunt de l'economia han incidit també en aquesta nova predisposició al consum.

La demanda externa de l'estranger palesa uns resultats millors dels esperats, tant pel que fa a les exportacions de béns com als resultats turístics. L'augment del nivell de competitivitat en preus de les exportacions per l'apreciació del dòlar ha facilitat aquesta dinàmica, la qual ha permès prosseguir amb els elevats creixements de les exportacions; un 16,2% fins a l'agost.

La dinàmica de les importacions de l'estranger, per la seva part, s'està accelerant darrerament, com a conseqüència de la revitalització de la demanda i dels superiors nivells de producció interior, amb un creixement que, en termes acumulats fins a l'agost, i en pessetes corrents, és d'un 13,1%.

Des d'un punt de vista sectorial, cal dir que la indústria catalana passa per un període força positiu, ja que registra creixements històrics de l'activitat. Les dades més recents de la producció, fins a l'agost, han confirmat un augment que es manté a l'alça, i confirmen la primera estimació feta per al tercer trimestre, que és d'un creixement del valor afegit brut d'un 5,3%. Els increments més dinàmics es produeixen en la producció de material elèctric i electrònic, i en la de material de transport.

En el sector de la construcció, l'activitat està millorant també, per l'elevat volum d'habitatges en construcció,

tant de nova planta com de rehabilitació. Per a aquest sector, l'avanç de resultats del tercer trimestre és de l'1,9%.

En les activitats terciàries, i en el seu, també, avanç, cal comptabilitzar l'impuls acumulat d'una millora de la demanda de serveis per part dels consumidors, i de la resta de sectors productius, d'una banda, i d'una altra, de la bona temporada turística, que ha comptat amb un increment important del turisme interior i de l'estranger. En aquest darrer cas, els resultats obtinguts enguany superen amb escreix les previsions, amb un increment del nombre de visitants estrangers, fins al mes d'agost, d'un 4,4%. Cal tenir present que l'efecte sobre els ingressos turístics és superior al que es desprèn d'aquestes dades, atès que, dins del nombre de visitants, els que pernecten a Catalunya presenten un creixement força més important. Per al conjunt del sector serveis –tot ell–, els resultats del tercer trimestre giren a l'entorn d'un increment del 3,2%.

Enguany, els resultats comparatius del sector agrari estan referits a un any, el 96, en què les produccions varen augmentar de forma molt important, i es varen fixar uns nivells difícils de superar de nou. Tot i això, la bona floració obtinguda va obrir inicialment unes expectatives favorables per a les produccions agrícoles, que les fortes tempestes estiuenques van desbaratar, en part. D'aquesta manera, les collites de cereals, hortalisses, fruita fresca i vi no han arribat als nivells obtinguts l'any passat, si bé en altres casos, com per exemple la fruita seca i l'oli d'oliva, s'han obtingut creixements molt importants. D'altra banda, en el subsector ramader, l'aparició de la pesta porcina clàssica està condicionant els resultats del sector, atès que aquest sector representa més del 48% de la producció ramadera a Catalunya.

En conjunt, doncs, i d'acord amb les previsions que es varen elaborar en el moment de la presentació dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 1997, el creixement de l'economia catalana ha experimentat una important acceleració, sobretot a partir del segon trimestre, gràcies al major clima general de l'entorn exterior, a l'increment de la demanda provinent de la resta d'Espanya, i també a la recuperació de la demanda interior. Com sol passar en etapes de reactivació, Catalunya aprofita amb més intensitat el creixement econòmic del conjunt de l'Estat i presenta una acceleració superior en el creixement del producte interior brut. Així, davant d'un increment del PIB d'un 3,2% previst per a Espanya el 97, a Catalunya s'estima que s'assolirà una taxa d'un 3,6%, tres dècimes per damunt de les previsions fetes inicialment, a començaments d'any.

Els millors resultats de bona part dels països europeus durant el 97 han propiciat aquesta recuperació de l'economia catalana. El seu procés de creixement estava condicionat per la debilitat de l'activitat econòmica que hi havia a Europa a principis d'any, ja que la dependència del comerç exterior de Catalunya respecte dels països europeus és molt elevada –el 70%, concretament, de les exportacions de béns– i concentrada a països com Alemanya, França, Itàlia i el Regne Unit. Les dades més recents de l'agència estadística europea,

d'Eurostat, relatives al comportament de la producció industrial, confirmen aquestes impressions favorables.

Un altre element que influeix positivament en la conjuntura econòmica actual és l'acceptació, cada vegada més generalitzada, que un important nombre de països de la Unió Europea compliran les condicions per entrar a formar part de la Unió Monetària. Dins d'aquest grup, destaca Espanya, com un dels Estats que millor evolucionen per assolir els requisits de convergència en preus, tipus d'interès i dèficit públic. En aquest sentit, cal dir que els diferents organismes internacionals preveuen un elevat potencial de creixement per a l'economia espanyola, superior al de la mitjana europea, si es manté el procés d'estabilitat dels preus i de contenció del dèficit públic.

Aquest comportament dinàmic de l'economia està incidint de forma molt positiva en la creació de nous llocs de treball. Pel que fa al cas de Catalunya, el ritme de creixement de l'ocupació està essent especialment significatiu. De fet, les darreres dades disponibles assenyalen que de cada cent noves ocupacions creades al conjunt de l'Estat gairebé vint-i-quatre corresponen a Catalunya. Si parlem d'ocupació juvenil, aquesta proporció és encara més important, ja que les darreres xifres de l'EPA mostren que a Catalunya s'ha creat el 35% de la nova ocupació juvenil del conjunt de l'Estat.

L'augment de l'ocupació s'estén pràcticament a tots els sectors productius; cal destacar, especialment, la creació de llocs de treball a la indústria catalana, que amb 50.000 noves ocupacions, recull un 74% del total creat a la indústria espanyola. S'espera que, en conjunt, l'increment anual de l'ocupació el 97 assoleixi un 3%, la qual cosa representaria la creació neta entorn els 64.000 llocs de treball, com a mitjana anual.

En línies generals, aquest context d'optimisme justificat és el que emmarca el quadre macroeconòmic dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 1998, amb un escenari favorable que gira entorn una previsió de creixement del PIB del 3,8%, superior, per tant, a l'any 97, i que representa una lleugera acceleració respecte als mateixos valors estimats d'enguany.

També es preveu un petit «repunt» a l'alça del consum privat, que es podria situar en un 3,3%, gràcies a l'estímul proporcionat per la probable nova reducció dels tipus d'interès i per l'augment de l'ocupació laboral. L'objectiu del Govern per al proper exercici és poder reduir més la taxa d'atur, especialment en el col·lectiu dels joves, els quals poden aprofitar millor les noves oportunitats que ofereix la reforma laboral, gràcies, tot això, a la recuperació de l'economia.

En termes d'atur registrat, s'ha assolit àmpliament, al llarg del 97, l'objectiu de reduir la taxa d'atur per sota del 10% i, per tant, no sembla agosarat pensar que durant el proper exercici el creixement econòmic permeti un nou descens fins a situar-la a l'entorn del 8,5% de mitjana anual.

En termes de l'enquesta de població activa, la variable clau és el ritme d'increment de la població ocupada, que, al llarg del 98, s'espera que assoleixi un increment del 2,8%. Una part important d'aquesta nova ocupació

3998

creada tindrà caràcter fix; de fet, fins al moment present, Catalunya se situa al capdavant pel que fa al volum de contractes indefinits registrats a les oficines de l'Inem des que es va posar en marxa la reforma laboral. Concretament, 93.218 contractes, nous contractes indefinits entre maig i octubre.

No vegin cap mena de triomfalisme forassenyat en aquesta explicació. El Govern és plenament conscient del repte immens, a nivell social i humà, que representa la creació d'ocupació estable, però no per això hem de silenciar els avenços que s'estan produint. Si la conjuntura no canvia sobtadament en el darrer trimestre de l'any 97, aquest any 97 es pot constituir en any rècord pel seu baix nivell d'inflació. A Catalunya s'estima que la variació anual en el mes de desembre se situarà, aproximadament, a l'entorn del 2,1%, valor que no s'ha assolit mai des que, a partir del 78, es disposa d'informació de preus al consum territorialitzats.

Les previsions per al 98 són d'un lleuger increment amb una inflació del 2,2%, pràcticament la mateixa que la previsió per a enguany, perquè es considera difícil de reunir les mateixes condicions favorables per reduir la inflació que s'han produït durant el 97 —reducció de determinats preus administrats, tarifes elèctriques, marges de productes farmacèutics, tarifes de transport per carretera i un llarg etcètera, disminució important dels preus dels aliments. En tot cas, però, la taxa esperada és baixa, 2,2%, i indicativa que es conservarà l'estabilitat de preus al llarg del proper exercici.

Finalment, cal destacar la previsió favorable del comportament de la inversió, després de dos anys de certa atonia, derivada de la reducció de la formació bruta, de capital en construcció; per al 98, s'estima una recuperació important de la inversió global, amb un increment de pràcticament el 7%. La millora dels resultats empresarials, el manteniment o, fins i tot, noves reduccions en els tipus d'interès i el clima econòmic favorable constitueixen la base per prendre decisions d'inversió que havien estat aturades a causa de les incerteses que podia haver-hi en l'economia. Les expectatives empresarials, recollides en les enquestes d'opinió, són positives i els indicadors dels darrers mesos, del 97, apunten cap a una acceleració també de la inversió.

També voldria recordar, però, que l'inici de la nova etapa d'integració europea exigirà la realització, de fet ja l'està exigint, d'importants esforços de contenció i racionalització de la despesa pública, tal com s'ha vingut fent en els darrers anys. La política pressupostària que caldrà desenvolupar en el futur s'haurà d'ajustar al pacte d'estabilitat, que obliga al compliment dels valors acordats en matèria de dèficit públic i, per tant, al procés de reducció també del dèficit de la Generalitat. Així, les repercussions favorables de la millor situació econòmica en els ingressos fiscals hauran de compaginar-se amb una política molt selectiva de la despesa pública, per tal de contribuir de la manera més rigorosa possible a consolidar també el creixement de l'economia catalana.

He volgut fer aquesta repassada, potser una mica llarga, perquè els pressupostos no es poden dissociar de la realitat del país ni de les seves perspectives. Els pressu-

ostos tradueixen, com és ben conegut, en xifres, la política del Govern i les seves prioritats i, tant l'una com les altres, han de tenir en compte l'evolució del país en els seus diferents àmbits.

Situat així el marc, el marc de previsions per a l'any 98 i de realitats acumulades fins ara, passaré a presentar les principals característiques dels pressupostos de l'any 98, i posteriorment em detindré a explicar, de forma més detallada, les previsions d'ingressos i de despeses.

En el recent debat sobre l'orientació política general del Govern, en aquest Parlament es varen aprovar una sèrie de resolucions entre les quals voldria recordar la que es refereix als pressupostos de l'any 98. En aquest sentit, s'acordà que els pressupostos del proper any s'haurien d'elaborar tenint com a criteris prioritaris els que es determinen en el Tractat de Maastricht per a l'entrada a la Unió Econòmica i Monetària, i és per això que l'objectiu primordial del projecte de pressupost que avui presentem és la reducció del dèficit públic.

Per a la Generalitat, aquest procés de reducció del dèficit ja va començar l'any 1993 i s'ha anat constatant fins a l'actualitat. Les dades dels comptes de la Generalitat corroboren una reducció del dèficit, que ha passat de 171.191 milions de pessetes l'any 93, a una previsió de tancament de l'any 97, de 26.424 milions de pessetes, i a un projecte de pressupost per a l'any 98 que contempla un dèficit de 17.712 milions de pessetes, una desena part del que varen tenir l'any 93, xifra que també representa una reducció d'un 33% en relació amb l'estimació que preveiem del tancament dels comptes de l'any 1997.

La reducció del dèficit prevista per a l'any que ve s'explica per un augment dels ingressos no financers, d'un 6,1%, enfront d'un augment inferior de les despeses no financeres, que creixen un 5,6% en comparació amb el pressupost del 97. Sempre em referiré en termes de sector públic administratiu.

L'objectiu de reducció del dèficit públic ha obligat a efectuar una priorització molt acurada en les previsions de despesa. Així s'ha dedicat una especial atenció a les despeses destinades —i aquest és el segon gran objectiu d'aquest pressupost— a la prestació de serveis bàsics per al ciutadà, com ho són l'ensenyament, la sanitat i la seguretat, de manera que l'accent social d'aquest projecte de pressupost és un fet constatable. Així, les despeses de tipus social tenen un pes important en el conjunt del pressupost, sobretot en les de caràcter corrent, i presenten unes previsions de creixement superiors a la mitjana. Per tant, aquesta priorització de les àrees socials ens ha obligat a reforçar el pes de les despeses corrents en el conjunt del pressupost.

D'altra banda, la priorització de les despeses de caràcter social ha comportat, òbviament, una considerable moderació en les altres despeses, atès el marc general de contenció pressupostària que, amb l'excepció de les afectades pel traspàs de nous serveis, com, per exemple, és el cas de l'Inem, presenten creixements més baixos o, en alguns casos, disminucions dels seus crèdits.

En la vessant dels ingressos, la principal característica del projecte de pressupost per a l'any 98 és que per

primera vegada es fa ús d'un tema polític cabdal per a l'autogovern de Catalunya: la capacitat normativa sobre els tributs cedits. Una capacitat limitada, certament, en la qual caldrà seguir aprofundint en els propers anys, igual que caldrà fer-ho en la millora més definitiva del nostre sistema de finançament.

És indubtable, però, que des d'un punt de vista qualitatiu no podem deixar de valorar aquest guany en matèria de fiscalitat, que enceta un camí que ens ha de dur a quotes més elevades d'autonomia fiscal i financera.

Les decisions tributàries preses pel Govern responen a tres finalitats: la primera és el reforçament de les polítiques de protecció a la família, i també d'ajuda a la població amb minusvalies. Amb aquesta finalitat, doncs, s'emmarca la deducció pel naixement d'un segon o ulterior fill en el tram autonòmic de l'IRPF i la reducció en l'impost sobre successions i donacions en el cas de la població amb minusvalies.

La segona finalitat és corregir determinats tractaments fiscals que suposen algun tipus d'iniquitat. En aquest sentit, s'ha establert una bonificació en el patrimoni afecte a activitats professionals en l'impost sobre successions per fer-lo equivalent al tractament del patrimoni empresarial. També s'han adequat els supòsits de doble transmissió de béns en aquest mateix impost.

La tercera finalitat té l'objectiu d'augmentar la capacitat fiscal en els tributs cedits, per poder tenir els recursos suficients per continuar desenvolupant un alt nivell de qualitat en la prestació dels serveis bàsics per al ciutadà. Així, en l'impost sobre transmissions patrimonials, s'incrementa d'un punt el tipus de gravamen sobre les transmissions de béns immobles i d'aquesta manera queda assimilat a l'IVA que es paga per l'adquisició d'un habitatge nou, que vull recordar que és del 7%.

Aquestes mesures tributàries signifiquen en conjunt un augment de recursos de 7.133 milions de pessetes, quant a previsió, lògicament. Concretament, les modificacions introduïdes en l'impost sobre transmissions patrimonials s'estima que aportin un augment de recursos de 9.000 milions de pessetes, mentre que les bonificacions fiscals en l'impost de successions, i en el tram autonòmic de l'IRPF, tenen un cost per a la Generalitat que s'ha avaluat, aproximadament, en 1.870 milions de pessetes. Addicionalment s'han d'afegir les repercussions sobre el tram autonòmic de l'IRPF de les noves deduccions de caràcter personal acordades per l'Administració de l'Estat en aquest impost –majors deduccions per fills–, així com altres bonificacions sobre el conjunt dels tributs cedits, determinades també per l'Estat.

Del conjunt dels ingressos tributaris previstos es desprèn que la pressió fiscal dels tributs de la Generalitat és d'un 3% amb relació al producte interior brut, percentatge lleugerament inferior al d'enguany.

Passaré ara a comentar amb més detall l'àrea dels ingressos. Tal com he indicat abans, i després d'haver exposat els grans trets del pressupost, voldria ara destacar alguns fets més puntuals, o més detallats, de l'àrea concretament dels ingressos.

El conjunt del sector públic administratiu té una previsió d'1,8 bilions de pessetes, import que, com acabo de dir, representa un incrementa d'un 5,4% en comparació amb la previsió feta l'any anterior. Cal tenir present que el sector públic administratiu inclou els departaments de la Generalitat i les altres seccions pressupostàries, les entitats autònomes de caràcter administratiu i el Servei Català de la Salut i les entitats gestores de la Seguretat Social. I és, com tantes vegades s'ha dit, el que es pren de referència a efectes dels càlculs de dèficit i d'endeutament, d'acord amb els criteris de Maastricht.

Del conjunt dels ingressos, voldria fer referència, en primer lloc, al bloc de recursos que forma l'anomenat finançament estatal general. Aquest bloc, que comprèn les previsions de tributs cedits i de participacions en els ingressos de l'Estat, té una previsió de 764.038 milions de pessetes, xifra que representa un increment d'un 7,6% en comparació amb el pressupost de l'any 97 i que, com es pot deduir, suposa un pes important en la hisenda de la Generalitat, concretament un 42%.

Quant als tributs cedits, cal fer una referència especial a cadascuna de les figures tributàries, ja que les seves previsions són força diferenciades.

L'impost sobre successions i donacions presenta una previsió de recaptació igual a la de l'any anterior, ja que les bonificacions fiscals previstes pel Govern de la Generalitat compensen el potencial d'increment en la recaptació d'aquest impost.

L'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, en canvi, té una previsió d'augment relativament important, d'un 19,6% en comparació amb el pressupost del 97. Aquest augment s'explica per dos motius: d'una banda, l'increment en un punt del tipus de gravamen en les transmissions de béns immobles –com abans he comentat– i, de l'altra, les bones perspectives econòmiques, que afavoreixen l'activitat i, per tant, la recaptació d'aquest impost.

Quant a l'impost sobre el patrimoni, la previsió és d'un creixement d'un 4%, mentre que la taxa sobre el joc, i en consonància amb l'evolució dels gravàmens sobre aquestes activitats, presenta una previsió de recaptació inferior a la del 97 en un 12,6%.

Per últim, i pel que fa als tributs cedits, voldria fer referència a la previsió en concepte de tram autonòmic de l'IRPF, tant pel seu pes relatiu en el conjunt dels tributs cedits, com pel seu comportament previsible per a l'any 98.

La xifra que conté el projecte de pressupost d'ingressos és de 201.552 milions de pessetes, import que no representa cap variació en comparació amb el pressupost del 97. Aquesta previsió, però, equival a un augment interanual de les quotes líquides de l'IRPF –des del 95, que és la darrera dada que actualment coneixem– d'un 7,8%, en termes d'increment interanual, taxa que es pot assolir en un context de previsió de creixement del producte interior brut nominal de prop del 6%.

D'altra banda, les previsions de recursos procedents de les participacions en els ingressos de l'Estat tenen un import de 315.536 milions de pessetes, que representa

4000

un augment d'un 12,1% amb relació al 97, creixement que en part ve determinat pel finançament dels nous serveis transferits aquest any. Cal tenir present que aquest bloc de recursos integra la participació en el 15% de les quotes líquides de l'IRPF declarades pels residents a Catalunya, i també inclou la participació en els ingressos generals de l'Estat.

És important assenyalar que la suma d'aquestes previsions de participacions en els ingressos de l'Estat i del tram autonòmic de l'IRPF coincideix amb les previsions de l'Administració central. Per tant, es pot afirmar que no existeix cap sobrevaloració d'aquests recursos i que estan en consonància amb els pressupostos generals de l'Estat.

Després dels recursos pel finançament estatal dels serveis de la Generalitat, cal fer referència també a les transferències per al finançament dels serveis sanitaris i assistencials transferits de la Seguretat Social. La previsió per al 98, d'aquestes transferències, és de 626.356 milions de pessetes, xifra que representa un 34,4% del sector públic administratiu de la Generalitat, del seu pressupost, i que presenta un increment d'un 5,6% amb relació a l'any 97. En aquest sentit, és conegut que demà mateix –i aprofito per excusar la meua presència demà en la sessió del Parlament– està convocada una reunió del Consell de Política Fiscal i Financera que ha prendre, finalment, les decisions perquè el finançament del sistema sanitari, que tantes vegades s'ha reclamat per part del Govern de Catalunya, experimenti una clara millora de cara al futur.

A més d'aquestes transferències, en el pressupost de la Generalitat hi figuren les corresponents a la participació de les corporacions locals en els ingressos de l'Estat. L'import que es preveu és de 217.115 milions de pessetes, un 5,7% més en comparació amb l'any 97. Cal recordar que la Generalitat fa una funció de caixa liquidadora d'aquests recursos, els quals consten pel mateix import en el pressupost de despeses i, per tant, no generen cap dèficit ni cap superàvit en els comptes de la Generalitat.

En el pressupost d'ingressos hi figura també una previsió de subvencions finalistes de l'Administració de l'Estat, per un import de 44.679 milions de pessetes, un 9,9% més que el pressupost vigent. En aquest grup d'ingressos s'inclouen, entre d'altres, les transferències per a programes de formació ocupacional a realitzar dins del marc del Pla de formació i inserció professional i les transferències del conveni amb l'Administració central per a obres d'infraestructura del transport ferroviari.

Per últim, quant a les transferències, les previsions per al finançament estatal del cos de Mossos d'Esquadra són d'un import de 13.500 milions de pessetes, un 8% més que l'any 97, i contenen el desplegament del model policial català de cada al proper any.

Abans d'exposar les previsions de l'endeutament a què haurem de recórrer per tal d'equilibrar el pressupost, cal fer una referència als ingressos propis de la Generalitat.

La previsió del 98 puja a un import de 58.497 milions de pessetes, import inferior al pressupost del 97, perquè

per al proper any no hem previst cap tipus d'ingrés en concepte d'alienació d'inversions reals –recordo, en aquest sentit, que en el pressupost d'enguany hi havia una partida, en l'àmbit d'ingressos, de 12.000 milions de pessetes, que lògicament no hi seran l'any 98.

Dins dels ingressos propis s'inclouen, entre d'altres, l'impost sobre el joc del bingo i el recàrrec a la taxa del joc, que conjuntament tenen un import de 13.100 milions de pessetes, xifra inferior també a la del 97, en consonància amb l'evolució que té la imposició sobre les activitats relacionades amb el joc.

Per últim, i pel que fa als ingressos, s'ha de fer una referència específica a la previsió del recurs a l'endeutament. La previsió de deute per al conjunt del sector públic administratiu –que és al que sempre estem fent referència en aquesta presentació– és de 70.498 milions de pessetes, xifra que representa una reducció d'un 9,9% en comparació amb la xifra prevista del 97.

Cal tenir present, però, que en termes econòmics és més indicatiu veure l'import de l'endeutament net que s'afegirà al saldo viu del deute de la Generalitat. L'endeutament net, que es defineix com la previsió d'endeutament total menys les amortitzacions, té un import previst de 29.340 milions de pessetes, un 8% menys que el de l'any anterior. Aquesta reducció suposa que el saldo del deute que s'afegirà el proper any serà menor al d'enguany, fet que representa seguir reduint l'increment de l'endeutament.

S'ha de tenir en compte que la LOFCA i la Llei de finances públiques de Catalunya estableixen que l'endeutament a un termini de reemborsament superior a un any s'ha de destinar a finançar inversions. I, en aquest sentit, tant els pressupostos que avui presentem com les actuacions inversores realitzades per la Generalitat al llarg del temps estan d'acord, compleixen aquests preceptes legals. Així, amb les dades liquidades dels pressupostos de la Generalitat, es pot afirmar que, en un període dotze anys, el saldo viu del deute a llarg termini és inferior a l'import de la necessitat de recursos per realitzar les despeses d'inversió. *(Pausa.)*

Després de presentar les principals característiques de la previsió d'ingressos, exposaré ara el pressupost del sector públic administratiu des d'un punt de vista de la despesa, destacant les principals àrees d'actuació del Govern per al proper any.

Com ja he dit abans, la política pressupostària de la Generalitat està condicionada per l'objectiu de reducció del dèficit públic que exigeix el procés de convergència amb la Unió Europea, i això ens ha obligat a fer uns pressupostos realistes i austers. Però això s'ha fet de manera compatible amb un altre objectiu, que és la prioritització de la despesa destinada a la prestació dels serveis bàsics per al ciutadà –com són, entre molts altres, l'ensenyament, la sanitat i la seguretat ciutadana–, de manera que es pot afirmar que s'ha intensificat, com he dit abans, el caràcter social del pressupost.

Els pressupostos del 96 i del 97 ja varen tenir un caràcter restrictiu, però també van atorgar una atenció especial a la prestació dels serveis públics essencials, de manera que s'ha de veure el pressupost del 98 com una

continuació en aquesta mateixa línia, i fins i tot, com he dit abans, com un cert aprofundiment.

A més d'aquesta priorització de les despeses de tipus social, els pressupostos del 98 recullen l'efecte de nous traspassos de serveis, com és el cas de les polítiques actives de l'Inem, i compleixen amb determinades despeses que la Generalitat ha d'afrontar de manera ineludible, com les derivades de la càrrega financera del deute.

D'acord amb aquestes línies que acabo de presentar, l'augment de les despeses del sector administratiu de la Generalitat, que és d'un 5,4%, es produeix bàsicament com a conseqüència de dinàmiques vinculades a la reforma educativa, noves promocions de mossos d'esquadra, nous traspassos de serveis en l'àmbit de treball i creixement, també, de la despesa sanitària. Si s'exclouen aquestes noves despeses de l'any 98, la resta del pressupost consolidat presenta un augment lleugerament inferior a la inflació.

Concretament, els departaments de la Generalitat que presenten uns creixements més elevats són Treball, amb un 38%, per l'efecte pressupostari del traspàs de la gestió de l'Inem i per les polítiques de formació i inserció professional; Governació, un 12,8%, per l'impacte pressupostari del desenvolupament de la Policia de la Generalitat; Ensenyament, un 8,9% per l'aplicació de la reforma educativa fixada a la LOGSE, i Sanitat i Seguretat Social, un 5,6%, per l'augment de la despesa sanitària necessària per prestar uns serveis de qualitat. La resta de departaments de la Generalitat experimenten variacions que se situen, més o menys accentuadament, per sota de la mitjana.

Des d'un punt de vista de classificació econòmica, les despeses consolidades que preveu realitzar el sector administratiu de la Generalitat per a l'any 98, analitzant per separat les despeses de funcionament, les transferències corrents, les despeses de capital i la càrrega financera del deute, són les que passo a comentar a continuació. Les despeses de funcionament previstes per al 98 són de 892.404 milions de pessetes, xifra que representa un creixement del 5% respecte a l'any 97. Tot i així, a l'hora d'analitzar aquest creixement, cal distingir entre els dos capítols pressupostaris que configuren aquestes despeses: les remuneracions de personal i les compres de béns i serveis.

Les remuneracions de personal augmenten un 5,5% respecte a l'any 97, però, sobre aquest taxa de creixement, cal fer algunes precisions, ja que alguns departaments de la Generalitat registren augments importants com a conseqüència d'actuacions específiques en determinats àmbits, mentre que la resta presenta un augment similar al de les retribucions del personal. Concretament, el traspàs de l'Inem, les noves promocions de mossos d'esquadra, els bombers traspassats de les corporacions locals i l'augment de personal derivat de l'aplicació de la LOGSE suposen, conjuntament, unes despeses addicionals d'11.073 milions de pessetes; així, si no es té en compte l'efecte pressupostari en aquestes noves actuacions de cara a l'any 98, l'augment del capítol de personal passa a ser d'un 3,2%. Aquesta taxa del 3,2% es justifica per l'increment d'un 2,1% de

les retribucions íntegres del personal en actiu, d'acord amb la previsió d'inflació a nivell de l'Estat i les derives retributives del personal com triennis, canvis de lloc de treball, etcètera. Pel que fa a la plantilla de la Generalitat, cal destacar que pels motius esmentats el Departament de Governació s'incrementa de 868 places; el d'Ensenyament, de 1.925, i el de Treball, de 913. La resta de departaments de la Generalitat han reduït en tres-cents tretze places la seva plantilla, els seus efectius, com a conseqüència de les polítiques de contenció de la despesa i de racionalització en l'assignació de llocs de treball per tal d'aconseguir una administració més àgil i competitiva.

El capítol de compres de béns i serveis augmenta un 4,5%, taxa sobre la qual s'han de fer les precisions següents. Pel que fa a la seva distribució per departaments, els que presenten uns augments més elevats són, lògicament, Ensenyament, Governació i Treball, responen a unes prioritats molt definides per a l'any 98: la major despesa de funcionament dels centres docents, transport escolar i menjadors de gestió pròpia, que suposa l'aplicació de la reforma educativa; també les necessitats derivades de les noves promocions de mossos i les noves despeses que comporta el traspàs de l'Inem. Si no es tenen en compte aquestes despeses específiques de l'any 98, el creixement d'aquest capítol pressupostari passa a ser d'un 3,9%, taxa que posa de manifest que es manté la política de contenció en aquestes despeses de funcionament.

El capítol de transferències corrents representa un 34,3% del pressupost consolidat administratiu i creix respecte a les previsions del 97 en un 7,9%. La importància quantitativa de les transferències corrents del sector administratiu de la Generalitat està determinada en gran mesura pel volum de participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat, en els quals la Generalitat, com s'ha dit abans, fa una funció intermediària. També voldria destacar l'augment de les transferències corrents del Departament d'Ensenyament, tant les corresponents als concerts educatius per la gratuïtat de l'ensenyament obligatori com les que tenen per finalitat altres aspectes de l'activitat docent, com ajuts a institucions educatives i transport i menjador escolar —despeses, totes elles, inherents a la mateixa reforma de l'ensenyament. Altres transferències corrents destacables d'aquest pressupost són les del Departament de Treball per l'augment de les actuacions previstes en la formació ocupacional i en el programa de la Renda mínima d'inserció i les despeses farmacèutiques previstes pel Servei Català de la Salut.

Com ja he posat abans de manifest, aquest és un pressupost amb un accent marcadament social, la qual cosa implica assumir un augment de la despesa corrent, bàsicament de funcionament, ja que en les àrees socials, com Ensenyament o Sanitat, el pes de la despesa corrent és molt superior a la despesa d'inversió i aquest fet ens dóna menys marge de maniobra per actuar sobre les despeses de capital en el seu conjunt. El conjunt de les operacions de capital del sector administratiu de l'any 98 s'eleva a 155.705 milions de pessetes —xifra que representa un lleuger, molt lleuger augment respecte a la de l'any 97. En aquests moments, el Govern de Ca-

talunya vol mantenir el ritme de les seves inversions, malgrat les polítiques prioritàries de reducció del dèficit i de dotació de majors recursos a les partides de caire social. Cal tenir en compte que l'esforç pressupostari que ha de fer la Generalitat per finançar les seves despeses de capital és molt superior al de les comunitats autònomes amb el mateix nivell de competències, atès que Catalunya es veu poc afavorida en el repartiment dels recursos provinents dels fons de desenvolupament, concretament dels fons de compensació interterritorial i els fons europeus. Així, en els darrers anys només un 10% de les despeses de capital de la Generalitat s'han finançat amb aquests fons mentre que a altres comunitats autònomes del mateix grup competencial aquest percentatge se situa al voltant del 40%. Durant la dècada dels vuitanta i dels noranta, a Catalunya s'ha seguit una política de fortes inversions, que ha servit per a fer obres molt necessàries, però que s'han hagut de finançar bàsicament amb endeutament. En aquests moments, els condicionants de la Unió Europea obliguen a modular aquesta estratègia per tal de reduir el dèficit públic i hem de fer possible i compatible el manteniment de les inversions públiques i afavorir, alhora, les partides de tipus social. No cal oblidar que el progressiu sanejament del sector públic afavoreix el clima inversor privat; per tant, esperem que la moderació en el creixement de la inversió de la Generalitat, que presenten els pressupostos del 98, vingui compensada per una bona resposta de la iniciativa privada, ja que la conjuntura actual mostra un entorn favorable per al desenvolupament de l'activitat econòmica. Per altra part, cal tenir present que moltes actuacions inversores a Catalunya són competència de l'Administració central. Hi han en aquest sentit compromisos molt fermes de cara a l'any vinent que les inversions en infraestructures pendents de realitzar a Catalunya tindran un augment significatiu i que, l'any 98, se situaran al voltant del 12% del total, percentatge que no és l'equivalent a la població, com ha vingut succeint reiteradament, però que, sens dubte, representa, si es compleix com esperem, un increment respecte a les dotacions d'anys anteriors. Aquests pressupostos fan compatible el necessari augment de la despesa corrent amb l'objectiu de no reduir el capítol d'inversions reals de la Generalitat, el capítol 6, que, si tenim en compte el conjunt del sector públic administratiu, s'incrementa en un 6,3%. L'augment més important es produeix en el Departament d'Ensenyament per l'adequació i equipament de centres docents.

M'agradaria també ara fer una breu referència a la distribució territorial del conjunt de les inversions de la Generalitat que té per objectiu reduir els desequilibris territorials de Catalunya i contribuir així a un increment més harmònic del conjunt del territori català. Abans d'entrar a analitzar la distribució territorial d'aquestes inversions, cal tenir presents dos aspectes. D'una banda, que l'impacte que genera la realització d'una determinada inversió en un punt concret del territori recau en un àmbit geogràfic molt més ampli que el de la seva situació concreta, és a dir, les inversions en una àrea concreta generen externalitats cap a les àrees properes, i, d'altra banda, que les inversions comarcals poden variar molt d'un any a un altre, per la qual cosa per

preveure l'impacte territorial és necessari analitzar el volum de les inversions en un període més llarg de temps i no en un sol any, com es fa de vegades.

Tenint present aquestes premisses, podem afirmar que de les inversions previstes per a l'any 98 es desprèn que les comarques de Catalunya, amb una renda familiar *per capita* superior a la mitjana, tenen en el seu conjunt unes inversions *per capita* previstes que se situen un 9% per sota de la mitjana de Catalunya. Per contra, les comarques amb una renda *per capita* inferior a la mitjana tenen una previsió d'inversió d'un 15% per sobre de la mitjana. Aquest objectiu de reduir els desequilibris territorials de Catalunya ha estat present a l'activitat inversora de la Generalitat al llarg dels anys; així, per avaluar l'impacte territorial de les inversions fetes per la Generalitat podem considerar un període de temps, concretament els anys 92-96 –un període de cinc anys. Les comarques amb una renda *per capita* superior han tingut unes inversions *per capita* un 10% per sota de la mitjana de Catalunya, i les comarques amb una renda *per capita* inferior han tingut unes inversions un 17% per sobre de la mitjana. Per tant, no només per a l'any 98, sinó també en el transcurs d'aquests darrers exercicis hi ha hagut aquesta voluntat de primar més, de concentrar més les inversions en aquelles comarques de Catalunya que no assolien la mitjana de renda.

Pel que fa a la classificació econòmica del pressupost de la Generalitat, voldria finalment fer una referència sobre la càrrega financera, és a dir, els interessos més les amortitzacions. La càrrega financera prevista per al 98 té un import molt similar al de l'any anterior; no obstant això, tot i la reducció dels tipus d'interès, els pagaments per interessos tenen un creixement previst d'un 5,2% com a conseqüència dels compromisos adquirits en exercicis passats, derivats fonamentalment de l'insuficient finançament de la sanitat i de la voluntat del Govern de reduir en molts casos els terminis de pagament. Per altra part, la càrrega financera del pressupost de la Generalitat de l'any 98 se situa en un 8% dels ingressos corrents, percentatge molt allunyat del que estableix com a límit legal, que és d'un 25%.

Com a resum d'aquesta presentació dels pressupostos per a l'any 98, voldria destacar els aspectes que considerem més importants i que defineixen les línies de la nostra actuació per al proper any. Hem de situar aquest pressupost en el context dels condicionants de la Unió Europea i això implica un sanejament dels comptes públics, és a dir, la realització d'un esforç de racionalització de la despesa pública i de reducció del dèficit. D'altra banda, la millor situació econòmica que envolta aquest pressupost tindrà unes repercussions favorables sobre els recursos fiscals de la Generalitat. Així, el bon comportament previst dels ingressos ens ajudarà a fer compatible la reducció del dèficit amb el manteniment de l'estat del benestar i amb la consolidació de determinats programes socials. D'acord amb les nostres prioritats, doncs, els pressupostos que avui els presento tenen un alt contingut social; concretament, les àrees de sanitat i educació, en tots els seus nivells, engloben el 57,7% de les despeses consolidades i han crescut un punt per sobre del pressupost total, és a dir que la despesa social concentrada en aquests departaments ha

guanyat pes en el pressupost de la Generalitat. Aquest pressupost, doncs, fa front a la millora de la qualitat en la prestació dels serveis sanitaris, així com al compliment de les exigències de qualitat en l'ensenyament que determina la LOGSE. D'altra banda, creiem que és necessària una actuació continuada sobre el mercat laboral que permeti a les empreses mantenir un bon nivell de competitivitat davant la implantació de la moneda única europea i, per aquest motiu, el Govern de la Generalitat dóna una especial importància als programes de formació ocupacional. També voldria recordar que, aquests dies, s'està negociant un pacte per a l'ocupació amb sindicats i representacions empresarials; en aquest sentit, cal destacar les noves actuacions que es desenvoluparan, si així s'acorda, l'any 98, per part de l'Institut Català de Finances, adreçades a les petites i mitjanes empreses, que són les que tenen una major capacitat de creació de nous llocs de treball.

En definitiva, el projecte de pressupost que presenta el Govern respon a una voluntat de realisme, de rigor i de contenció, de reforçament de la cohesió social i del benestar i de contribució a un marc de dinamisme econòmic que Catalunya està i pot seguir aprofitant d'una manera especialment intensa i que representa la principal eina per continuar generant més ocupació de cara als propers anys. Tot plegat en un moment de transcendència històrica per a una Europa que es disposa a donar un gran pas endavant i en la qual Catalunya, encara que sigui modestament, vol també deixar la seva empremta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. L'ordre de defensa de les esmenes a la totalitat és el següent: en primer lloc, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; segon, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; tercer, el Grup Socialista, i quart, el Grup Mixt. D'acord amb aquest ordre, correspon presentar l'esmena a la totalitat, pel Grup d'Esquerra Republicana, al diputat senyor Josep Huguet, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els pressupostos del 98 són, a l'entendre del Grup d'Esquerra Republicana, una versió continuista dels que s'han aprovat en els darrers anys, que acceleren les tendències negatives detectades ja des de principis dels anys noranta, quan la bola de neu del dèficit ha creat una allau de deute; quan malgrat tenir més personal que mai la Generalitat disposa d'escassa autonomia real, financera i política; quan es fan cada cop més evidents les conseqüències d'un desgovern que ha viscut alegrement, incrementant la despesa corrent mentre disminueix la inversió.

El fet que la conjuntura d'enguany –com la de l'any passat– sigui favorable, no serveix per llençar les campanes al vol perquè una política econòmica –i els pressupostos en són el seu principal instrument– que no

canviï de fons els problemes estructurals del país i les malalties congènites de l'Administració catalana serà una política econòmica que facilitarà una ocasió..., serà una ocasió perduda, com ho va ser, de fet, la bona conjuntura de mitjans dels anys vuitanta.

Comencem, doncs, analitzant alguns dels aspectes concrets d'aquests pressupostos. Ens trobem davant d'una administració endeutada. La Generalitat de Catalunya és l'Administració autònoma amb un nivell de deute més elevat en termes per capita amb força diferència. Mentre el 1996 el deute per capita era de 192.936 pessetes, ara s'està sobre les 216.000 pessetes per habitant; un 61% més que el deute per capita de les comunitats autònomes del 151; un 15% més sobre el deute per capita de les comunitats forals. Les arrels d'aquest elevat nivell d'endeutament cal buscar-les tant en el mal sistema de finançament com en la política d'escàs control de la despesa. Així, per exemple, a partir de les restriccions de l'endeutament del 93, la Generalitat ha estat la comunitat autònoma no foral que més ha incrementat anualment el seu deute; el 1990 va créixer un 7%, el 91 ja es dispara amb un increment del 37%, el 97 continuem fregant el 30% d'increment, mentre altres comunitats autònomes del 151 pugen només el 22%.

La Generalitat ha estat, doncs, l'Administració que ha tingut més problemes per reduir estructuralment el seu dèficit no financer durant els anys d'ajust pressupostari; fins i tot l'any 96, en un context generalitzat de reducció del dèficit públic, Catalunya ha estat l'única comunitat autònoma del 151, tret de Canàries, que ha incrementat el seu dèficit respecte a l'any anterior, i això que el pressupost, de fet, s'incrementa de manera mínima. La Generalitat ha endeutat en 216.000 pessetes cada habitant de Catalunya, si hem de fer cas de les xifres oficials; la Generalitat ha endeutat 246.000 cada habitant segons les xifres reconegudes pel conseller Mas en una compareixença recent, i si féssim cas de les estimacions de l'oposició estaríem a l'entorn de més de 300.000 pessetes *per capita*, és a dir, una família normal, quatre membres, 1.200.000 pessetes d'endeutament per família catalana.

El fet que la Generalitat hagi optat per periferitzar aquest deute cap a empreses de la mateixa Administració, per evitar la seva comptabilització, és un truc que fins ara ha funcionat, que fins i tot sembla que està copiant el Govern del PP a Madrid, però també és cert que una empresa clàssica en aquests afers de periferització del deute, com GISA, que va sorgir inicialment amb bones intencions per poder fer front a les inversions del 92, se li han anat adjudicant tantes coses a sobre –carreteres, després escoles, ara sembla que fins i tot inversió sanitària– que diuen que està ja en el límit de les seves possibilitats. Per tant, doncs, aquest sistema té un final, aquest model de periferitzar el deute.

L'endeutament, senyor Mas, no és, doncs, només una mostra de mala gestió en la dosi, és en realitat una dosi de somnifer que vostès han aplicat a la ciutadania catalana perquè no s'adonessin d'una autonomia de ficció, en molts cops, de què disposàvem. Un endeutament, doncs, que és una arma política, una arma política en mans d'una opció que ha aparentat més autono-

mia de la que realment hi havia. El deute ha permès construir decorats que fingien capacitat de finançament, que fingien autonomia; però en el moment que Maastricht ha imposat rigorositat, aquests decorats han caigut i estem trobant una Generalitat que esdevé cada cop més una gran direcció de personal de l'Estat central, però sense capacitat d'intervenció política. El deute ha permès engruixir, segurament, la nòmina d'assessors, d'organismes que dupliquen o tripliquen funcions per anar col·locant clientela política, però altra cosa no.

En segon lloc, una tradició ja en la presentació dels pressupostos és el tema de les liquidacions: vostès, a més a més, juguen amb els números. Cada any, a l'hora d'analitzar les liquidacions, ens adonem que el que aprovarem abans de Nadal aquesta cambra no s'adirà gaire amb la realitat; és a dir, uns pressupostos que hi ha una manca de rigor en el control de la seva execució. Cada any s'ha denunciat des d'aquí i les constants mèdiques del malalt són cada any les mateixes: desviació a l'alça de les despeses corrents, desviació desbordada de l'endeutament i dels interessos i desviació a la baixa del capítol d'inversions i de transferències de capital. Analitzant la liquidació dels ingressos del 96 s'observa una liquidació superior en un 15% al que s'havia pressupostat. La principal partida en què hi ha hagut liquidació molt superior és la variació de passius financers, que ha estat 256% per sobre del pressupostat. Així doncs, la Generalitat, que s'havia compromès a no demanar més préstecs que els aprovats, 95.000 milions, al final s'ha endeutat per valor de més de 200.000 milions de pessetes. Els impostos directes, per exemple, s'han liquidat per sota el pressupostat; els impostos indirectes –dintre d'aquests el bingo, per exemple– ja fa anys que s'estan pressupostant per sobre del que al final es liquida; les alineacions d'inversions reals sempre queden per sota de les previstes. És a dir, és una sistemàtica desviació, que em sembla que ja amb tants anys de repetir-la podríem afinar una mica més amb els números.

La liquidació de la despesa és el mateix: multiplicacions pressupostàries que són fruits de la mala previsió a l'hora de realitzar els pressupostos o l'intent de maquillatge i de fer creure que es tracta de pressupostos austers, i no és vàlid dir que es farà una política restrictiva en la despesa i després, al llarg de l'any, es vegi que no s'hi arriba i s'hagi d'incrementar les despeses per via de modificacions. En aquest capítol, observem una sèrie de departaments on hi ha hagut uns increments respecte als crèdits inicials, en els quals destaquen sobretot Política Territorial i Obres Públiques, amb 50.000 milions de més; Agricultura i Ramaderia, un increment de 56.000 milions; Treball, amb 28.000 milions; Medi Ambient, amb 15.000 milions. Per tant, doncs, també en el capítol de despeses tendència a l'alça, i tendència a l'alça no pas, en general, per millorar la inversió, que sempre sol baixar, sinó inflant les despeses corrents. I sí, el dèficit es minora, però a base d'endeutar-se, també quan es miren les liquidacions. Per tant, doncs, és aquesta la situació, que podríem dir que al costat d'un endeutament galopant tenim poc rigor pressupostari, que ens fa que cada any no tingui gaire a veure el que aprovem aquí amb el que després s'executa.

I això amaga, en definitiva, una tercera qüestió, que és una administració que, en molts casos, desgoverna, i desgoverna perquè hi ha molts capítols que no s'aplica un estalvi, no s'aplica una postura, una política de rigor, començant, per exemple, per l'abundor d'hores extraordinàries que sistemàticament realitza el personal de la Generalitat. Algunes entitats en són especialistes, especialment les conselleries de Governació, Cultura, Presidència, Benestar Social i Política Territorial, o organismes com Cigesa, Ferrocarrils, Centre de Telecomunicacions, Museu d'Arqueologia, la Junta d'Aigües, Institut Català del Sòl són alguns dels que estarien al *hit parade* d'aquestes hores extraordinàries abusives. Evidentment, l'any passat es van congelar els sous dels funcionaris, però hi ha uns mecanismes d'apujar sous que són la requalificació del personal. En aquest sentit, doncs, hi ha també, seria bo saber en quina quantitat, en quina quantia s'han produït aquestes requalificacions de llocs de treball i per quin import. Per exemple, l'apartat de «Gratificacions extraordinàries» puja un total, en els pressupostos consolidats, de 14.000 milions de pessetes, això en el bloc de personal.

En el bloc de béns i serveis, són blocs que hi ha unes partides importants, que si hi hagués una voluntat de rigor, una voluntat d'estalvi, segur que hi hauria una política, una possibilitat de fer un pla plurianual destinat a anar disminuint amb diverses actuacions aquestes despeses corrents que se'ns van menjant les estovalles; despeses corrents, per exemple, «Lloguers de béns immobles» que pugen 4.653 milions de pessetes, que pugen 267 milions de pessetes més que l'any anterior, un 6%, és a dir, sembla que vostès estan pagant a preu d'or els lloguers dels edificis de la Generalitat, que estan sobrevalorats pel preu del mercat comú, del mercat mitjà que hi ha en edificis. Altra despesa típica –que jo conegui, almenys que aquest diputat conegui–, no es coneix si hi ha un pla d'estalvi energètic, i al final també s'hi fan taques: tema «Electricitat, aigua, calefacció i gas», 4.700 milions de pessetes. Seria bo que una cosa, que en una partida no gens menyspreable hi hagués un pla per a l'estalvi energètic dintre de l'Administració de la Generalitat, o «Telefonia», 2.500 milions de pessetes. O per exemple, una partida típica que sempre és sense control, la partida d'apartats diversos, «Despeses diverses», amb 572 milions de pessetes. Capítol sumptuari, que els darrers anys ha baixat, aquest any torna a pujar, «Atencions protocol·laries», 355 milions de pessetes, pujant un 1%; «Reunions i conferències», 511 milions de pessetes, pujant un 12%. O un altre bloc, que no sé si vostès han fet també un pla combinat d'intervenció, que seria el tema del manteniment, un manteniment que costa –«Neteja i sanejament»– 8.500 milions de pessetes; és a dir, fins a quin punt vostès tenen una política de contractació que va a buscar les ofertes més estalviadores en aquests àmbits? Per tant, si anem malament, estalviem.

Senyor conseller, de veritat, amb aquestes xifres no hi ha manera que vostès actuïn d'una manera centralitzada, racionalitzant, garantint que per als serveis i objectius bàsics de la institució es trobin subministradors de béns i de serveis que ofertin a un nivell de preus similars a l'empresa privada. Em sembla que això és un repte pendent.

Un altre capítol on hi ha –i l'any passat ja en parlàvem– despesa supèrflua, el que nosaltres anomenem «instituts pantalla», una sèrie d'instituts creats molts cops amb la finalitat de fer propaganda, és a dir de tenir una funció propagandística que la Generalitat es cuida d'una sèrie de qüestions, però que en realitat, amb l'anàlisi pressupostària, han anat perdent pes en el capítol de capacitat d'intervenció i s'han quedat pràcticament amb pressupost simplement per a despeses de personal i lloguer. Són, doncs, un tipus d'instituts que cobrien flancs deficitaris de la imatge del Govern amb funcions propagandístiques, muntats a mida a vegades per donar cabuda a tal o tal personatge perquè passés a la nòmina de l'Administració. I estem parlant de l'Institut d'Estudis Mediterranis, per exemple, que és un clàssic, o l'Incanop; o algun altre institut d'aquest tipus podríem..., des d'algun punt de vista, també, el paper que té l'Institut Català de la Dona; o l'Incavol, en alguns moments també pot tenir aquesta funció. Instituts que –repeteix– van baixant el seu pressupost sistemàticament; l'Incanop, per exemple..., perdó, l'Institut Català de Seguretat Viària, que és l'únic que no he esmentat, perd en quatre anys el 65% del pressupost; l'Incanop un 15%; l'Institut Català de la Dona ha perdut en quatre anys el 28%; l'Institut Català de la Mediterrània ha perdut en total, en quatre anys, un 16%. Per tant, estem, de fet, portant al límit de la inanició uns instituts que potser valdria més la pena que els tanques sin i així ens estalviaríem algunes pessetes més, que prou feina fa en els temps que corren.

Senyor conseller, doncs, ens trobem resumint el que un diputat d'aquesta cambra que abans estava a l'oposició anomenaria «lo despilfarro», és a dir, estem en un malbaratament en despeses de personal, hores extres, pujades camuflades de sou, amb una contenció de la despesa corrent, amb organigrames duplicats de funcions, amb organismes pantalla, com aquests instituts que dèiem abans, i evidentment, també, algunes vegades amb els aspectes del sobrecost que produeix la morositat per part de l'Administració. Estem, doncs, senyor conseller, davant d'aquest malbaratament d'una administració que hauria de donar llum en rigor, i dona fum.

Però hi ha una quarta qüestió important, i és que el marc d'aquests pressupostos és un marc de finançament deficient. No ens cansarem d'insistir-hi. Malgrat l'endeutament, malgrat aquest malbaratament provocat molts cops per la mala gestió i pel clientelisme, malgrat una certa mala administració o, simplement, perquè hi ha demandes socials reals inabastables, només amb el dèficit fiscal d'un parell d'anys, un dèficit fiscal de Catalunya d'un parell d'anys, eixugaríem ja el deute. Un deute històric acumulat que, si haguéssim tingut concert econòmic, en aquests moments estaria calculat entre 4 i 5 bilions; a hores d'ara tindríem un superàvit entre 2 i 3 bilions, que podrien, evidentment, servir per bastir moltes coses: plans d'ocupació, pla de suport a les pimes, plans d'infraestructures per acostar-se a nivells europeus, accelerament de les inversions de la LOGSE, en sanitat, en sanejament, en camins rurals, tot això que no es pot fer i que ens està portant a un coll d'ampolla.

Catalunya aporta el 25% del total dels ingressos tributaris recollits a les comunitats autònomes, rep només un

11% del total del finançament autonòmic i un 9% de la mitjana d'inversió pública. La reforma del sistema de finançament que vostès han pactat amb el PP, aquesta reforma del 30% de l'IRPF, ha estat un fracàs. Un fracàs perquè, en el millor dels casos, pujarà, segons els càlculs, 8.000 milions, 15.000 milions de pessetes més.

L'IRPF és una figura impositiva en baixa a tot Europa, però que, a més a més, vostès, pactant amb el PP, l'han acabat de fer baixar. És a dir, de dotze autonomies que van acceptar aquest nou model de finançament..., es calcula que es deixaran de guanyar 50.000 milions de pessetes amb la caiguda de la recaptació de l'IRPF per al 1997. Catalunya perd 17.000 milions de pessetes, segons algunes estimacions, versions oficials, perquè, si anem a altres versions, podríem arribar a calcular 35.000 milions de pessetes de pèrdues en base a aquesta caiguda de l'IRPF.

Tenint en compte que l'IRPF depèn, essencialment, del creixement del PIB regional i del tipus fiscal mitjà d'aquest impost de cada comunitat autònoma, són les comunitats autònomes més pobres, curiosament, les que han protestat més, les que han registrat un major creixement econòmic, i, per tant, són les que, d'alguna manera, es beneficiaran més d'aquest model de finançament. I, essent Catalunya una zona per sota del PIB europeu, és la zona que més paga a la Unió Europea en relació amb el seu nivell de renda *per capita*: uns 100.000 milions de pessetes. Territoris com Dinamarca, per exemple, molt per sobre de la renda catalana, són receptors nets de la Unió Europea. Ja no parlem del que fa referència als desnivells interiors, on nosaltres som, de bon tros, la comunitat autònoma que, amb menys nivell relatiu de riquesa en relació amb les altres regions, aporta més nivell de PIB a les altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

Per tant, doncs, gran capítol pendent, senyor conseller, de resolució, i no s'hi val a dir: «el 2001». El 2001 ja tots estarem –jo ja en sóc– una mica calbs..., una mica més, encara, doncs.

En cinquè lloc, els ingressos. Uns ingressos que, en definitiva, precisament pel que dèiem ara fa un moment, en haver pactat unes modificacions en el contingut dels impostos que fan abaixar els impostos directes i incrementen els indirectes, estem parlant, doncs, d'uns ingressos que partiran d'una concepció regressiva de l'impost.

Si mirem els impostos concrets de la Generalitat, veiem que els ingressos propis previstos han passat del 2,2% del total el 95 a l'1,4 el 98, un descens del 29%. Els ingressos per al finançament de serveis traspassats per l'Estat han passat del 44% al 43%. Els ingressos no financers europeus passen del 2,2% del total a l'1% –estem parlant de seqüències de quatre anys. De fet, l'única partida que experimenta un creixement notable és la de transferències de fons de la Seguretat Social, que, en quatre anys, s'apuja un 14% i passa de ser, del 33,8% del total dels ingressos, al 35%.

Per tant, doncs, si deixéssim a part els fons de la Seguretat Social i la participació dels ens locals, el volum dels ingressos de la Generalitat, en quatre anys, només ha pujat un 2,3% en relació amb els que s'obtenien el

4006

1995. La suma d'aquests ingressos passa de ser el 48% del total a ser només, ara, el 45% del total, és a dir, un decrement, de fet, del 3% del seu pes, d'aquests ingressos en el total del sector administratiu de la Generalitat. No s'atrapa ni tan sols, senyor conseller, el ritme de la inflació, ni del PIB. Ja, per tant, doncs, potser a la pràctica hauríem de començar a pensar si això està produint a la pràctica, d'alguna manera esbiaixada, una certa menysvaloració dels serveis traspassats.

El condicionament dels ingressos, 1997-1998. Ingressos incondicionats: del 97, 45%, 45,1; 98, 45,4. Ingressos condicionats: 50,3; 50,6.

Per la capacitat de gestió: ingressos gestionats per la Generalitat, 32% el 97, 30,8% el 98; ingressos provinents d'altres administracions, 67%, 69%. És a dir, perd pes en capacitat de gestió d'ingressos, en comptes d'augmentar, en dos anys.

I amb això arribem a l'ús de la capacitat normativa que vostès fan aquest any, de forma francament simbòlica, és a dir, una capacitat normativa que vostès utilitzen, amb una línia que queda molt curta, que és de suport a la natalitat, amb una línia de suport al tema de la minusvalidesa, amb una línia de suport a les empreses professionals. No hi ha cap desacord en la voluntat, però sí que queda menor la proposta, i, en canvi, la contrapartida és una pujada d'aquest impost, que s'apuja del 6 al 7%, de transmissions patrimonials, que, de fet, no sabem si podrà repercutir negativament en el cas de venda d'immobles ja utilitzats.

Per tant, doncs, utilització de la capacitat normativa de forma escassa si la comparem amb la que ja fa temps que utilitzen les comunitats forals i la que ja s'han llançat a utilitzar comunitats com Madrid, València, Castella - Lleó, Múrcia i Balears, i, per tant, doncs, un ús relatiu d'aquesta capacitat normativa, i seria bo veure com el Govern, com altres governs autònoms, es llança més, incentiva encara més, per exemple, doncs, com dèiem abans, la natalitat amb aportacions substancials, famílies amb gent gran que mereixin cura especial, joves que adquireixin el primer habitatge..., també caldria desgravar i prendre mesures clarament finançadores d'un pla d'ocupació seriós i ambiciós, i no simplement agafar el fons o la partida que no es mou, com cada any, de l'Institut Català de Finances i dir que ara, la mateixa partida, serà un pla per a la petita i mitjana empresa.

En sisè lloc, senyor conseller, despeses. En les despeses, podíem parlar que anem de la penúria al malbaratament; depèn, depèn dels àmbits. És a dir, les operacions corrents augmenten un 6,3% respecte al 97, i aquest any ho van fer un 5,7 respecte al 96, i les despeses de personal, en un quadrienni, s'han apujat un 20%, i els interessos, òbviament, s'han apujat un 50% en un quadrienni -50%, senyor conseller.

A les despeses d'algunes de les entitats i organismes autònoms veiem com, si comparem els pressupostos del 98 amb els dels tres anys anteriors, una sèrie d'organismes o empreses segueixen trajectòries oposades. Mentre unes absorbeixen un creixement de la despesa corrent que es foragita del pressupost de la Generalitat estricta -Cigesa, 27%, en dos anys, de creixement; d'al-

tres s'utilitzen per centrifugar deute: GISA, un augment del 47% en quatre anys-, d'altres organismes o entitats van abaixant sistemàticament pressupostos fins a la inanició, per uns objectius que podrien desenvolupar institucions com la Universitat -és el cas que dèiem abans, de l'Institut de la Mediterrània, o l'Incanop. I, en canvi, entitats clau per al desenvolupament d'un entorn favorable a les Pime, a l'economia productiva, que és la que crea ocupació, estan absolutament sotapressupostats, amb gent desvagada: cas del Cidem, cas del Laboratori General d'Assaigs, cas d'Eplicsa o, com dèiem abans, el cas de l'Institut Català de Finances, que es vol encarregar de la concessió de crèdits favorables a les Pime continuant pressupostant el mateix que els quatre anys anteriors, pràcticament, de mitjana. D'altres organismes clau de cara a la millora de la qualitat de vida, instruments d'intervenció territorial, per exemple, Junta de Sanejament, Incasol o..., aquests queden estancats i continuen baixant; la Junta de Residus, per exemple, un total d'un 43%. Només sanitat i ensenyament, efectivament, pugen per sobre l'increment del PIB real -entorn del 3%-, però per sota del nominal.

I aquí podríem entretenir-nos àrea per àrea. Breument, telegràficament, el Departament de Presidència disminueix 2.000 milions de pessetes, que, bàsicament, és el que disminueix la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que es trasllada a un aval -i, per tant, també, centrifugació.

Al Departament de Governació, la pujada procedeix del desplegament del mapa policial, però, cada cop, en molts d'aquests departaments hi ha més plantilla però menys recursos materials, comparativament. A Justícia, passaria el mateix cas.

Ensenyament, sí, augmenta, efectivament; es produeix un augment de plantilles docents, despeses de funcionament de centres educatius. Però la part més negativa és la inversió: la inversió continua estant encallada, d'alguna manera. En el millor dels casos, estem cobrint el 80% de les previsions del Mapa escolar -el 80% de les previsions del mapa escolar. Temes que no es contemplen -almenys jo no els he sabut veure-: els redissenys d'escoles que perden alumnat, què en farem, d'aquestes escoles que estan quedant sense

alumnat? Aprofitarem les instal·lacions, reubicarem algun tipus..., està fent algun plantejament el Departament sobre aquesta reutilització? Quin és el finançament adequat per al nou mapa de formació professional que està en marxa. Per tant, doncs, són interrogants que aquests pressupostos crec que no responen.

Sanitat. Pressupost consolidat del Servei Català de la Salut. Efectivament, igual que en exercicis anteriors, insuficiència per al funcionament ordinari; maquillatge, perquè, en definitiva, s'apugen farmàcia i interessos -aparentment s'apuja el conjunt del pressupost; en realitat el que s'apuja és, enormement, la farmàcia, enormement els interessos-, i trasllat del dèficit als proveïdors: cada cop tardem més cop a pagar els proveïdors -si no ho recordo malament, em sembla que han passat ara ja, em deien l'altre dia, doncs, de sis a set mesos de retard-, i, per tant, endeutament creixent, desviacions de la liquidació enormes..., per exemple, la des-

pesa farmacèutica, el juny d'aquest any, 25% de desviació, a l'alça. Bé, escolti, amb aquestes desviacions podem anar fent *medicamentazos* per finançar..., però no ens en sortirem. Si no hi ha rigor, no ens en sortirem.

I el camp de la cultura, importància de la indústria cultural com a sector al marge de l'economia productiva: no té reflex en aquests pressupostos. Cultura, fa anys que està baixant; en quatre anys haurà baixat, pràcticament, una quarta part del pressupost. Capítol d'inversions culturals: 22% de baixa aquest any.

I amb això arribem, doncs, a un capítol que és fonamental per a Esquerra Republicana, i jo crec que per al país, és a dir, l'economia productiva, com està contemplada en aquests pressupostos. L'economia productiva és el motor que assegura l'ocupació, és el motor que, a la llarga, a mitjà termini i a la llarga, assegura el benestar, perquè és el que assegura la possibilitat de finançar l'estat del benestar.

Amb la proximitat de l'entrada de l'Estat espanyol a la Unió Econòmica i Monetària, i donada la conjuntura favorable per al creixement de l'activitat econòmica, efectivament, ja aquest any, i la creació d'ocupació, caldria donar una empenta en aquesta conjuntura a les empreses, de cara a aprofitar aquesta bonança per fer les reformes estructurals necessàries per augmentar la seva capacitat de competir i afavorir la ràpida adaptació a l'escenari posteuro. En aquest sentit, doncs, les despeses de la Generalitat destinades a aquesta finalitat són ben emprades en una doble vessant: ajuden a consolidar estructura productiva i creació d'ocupació estable, però, alhora, assegurin, a mitjà termini, un nivell d'ingressos suficient per garantir el cada cop més en perill estat del benestar.

Desgraciadament, fa anys que el nivell d'inversions i transferències de capital en indústria baixa; organismes de suport, com dèiem abans, a la indústria que funcionen i que des de l'oposició podem aplaudir en termes generals, gaudeixen d'uns pressupostos sota mínims, i les àrees de comerç i turisme, a les quals va tocar l'únic número de loteria d'una més aparent que real racionalització de l'Administració, estan políticament menys tingudes, i això té translació també als pressupostos que estem barallant aquest any. Cidem, Eplicsa –ho dèiem abans– Laboratori General de qualitat, perden en quatre anys el 34%, 50%, 19% dels seus pressupostos. De manera que tenim funcionaris, instal·lacions intocades, però desaprovechades per manca de recursos.

La captació d'inversions, per exemple, senyor conseller, la captació d'inversions estrangeres es fa difícil, perquè no hi ha ni un duro a la caixa per poder ajudar a fer unes primes de captació. Fa poc, Múrcia ha captat una gran indústria química posant sobre la taula, evidentment, 45 milions de pessetes de suport, que, evidentment, seran recuperades per la via de l'augment dels llocs de treball i els impostos que crearan..., i el moviment econòmic que es produirà amb aquests llocs de treball creats. La Generalitat no està en condicions de fer aquestes captacions, alemnys des del punt de vista de posar-hi diners.

El Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, que contempla un 3,2% d'increment global..., s'ha de veu-

re, per això, en realitat, què passa. La seva participació en el total de la despesa està estancada –1,7%–, les operacions de capital continuen baixant –enguany baixen 8,4%–, les transferències corrents baixen perquè els organismes dependents no reben el suficient, etcètera, etcètera. Resumint, doncs, la reestructuració que hi va haver fa quatre anys, tres anys, de les conselleries de Comerç, Indústria i Turisme en una de sola no ha significat, pràcticament, cap estalvi de personal, en aquests quatre anys, però, en canvi, ha significat una caiguda en picat de la intervenció real de la Generalitat en aquests àmbits: 58% menys en les operacions de capital en quatre anys; 74% d'inversions; 55% de transferències de capital. I no em faci vostè l'argumentació que no cal ajudar les empreses perquè ja s'han d'espavilar, com deia un conseller en una altra intervenció anterior. Els nivells de recerca i desenvolupament, els tenim dels més baixos de la Unió Europea, amb perills, que han aparegut a la premsa, a l'horitzó de reestructuracions ferotges en diversos camps; per exemple, es parlava fa pocs dies de pèrdues possibles de vint mil llocs de treball en el tèxtil. Espasa de Dàmocles situada sobre milers de comerços que no han sabut o no han pogut..., que, en definitiva, no han estat ajudats a situar-se davant de la invasió de grans distribuïdors i que en aquest recanvi no han estat ajudats per vostès. O, per exemple, un sector amb molt minifundisme com el transport, on pot, diguem-ne, esclatar en qualsevol moment una situació que, de fet, serveix per amagar atur encobert, gent aturada que s'ha muntat el negoci en comptes de formar part de la llista de subsidiats o de doctorar-se en formació ocupacional. Per tant, doncs, són sectors que són fràgils, que l'escenari posteuro els pot fer petar, i no tenim política o quasi no tenim política de suport a aquests sectors, perquè els pressupostos han caigut en picat durant tots aquests anys.

I amb això seria, em sembla..., afegir només l'apartat de treball, on, tot i l'apujada dels impostos per a l'any que ve, aquesta apujada ve sobretot dels traspassos de, diguem-ne, personal, però està per veure com dotaran vostès una sèrie de partides que, si no m'he mirat malament l'articulat i l'annex a l'articulat, doncs, moltes són ampliables però no es concreta, exactament, en quina quantia s'ompliran una sèrie de programes d'ocupació, de formació, de cara al futur.

Per tant, doncs, senyor conseller –vuitè lloc–, estem també..., aquests pressupostos, un any més, configuren el que en podríem anomenar i alguna altra persona ha anomenat el «trienni negre» de la inversió, el trienni negre de la inversió a Catalunya.

Pressupostos consolidats: hi ha un descens permanent de la inversió i de les transferències de capital el darrer quadrienni. El darrer any, un descens del 3% en inversions, i un 7% en transferències de capital, i un 4% en operacions de capital. Des del 1995, un 20% menys d'inversió, i un 34% menys de transferències de capital, i una reducció del 23% d'operacions de capital. Per tant, doncs, quan es diu que els pressupostos són socials, em sembla molt bé, evidentment: prioritat social; però, a la pràctica, que això no ens amagui un autèntic descens, que està impactant sobre un sector clau, de

4008

cara a tirar, precisament, el país endavant, de cara a tirar endavant, doncs, una economia que és la que, a la llarga, pot assegurar el benestar i la riquesa al conjunt dels ciutadans.

Tindrem temps a la rèplica, senyor conseller, de continuar algunes qüestions més, però voldria acabar amb alguns elements que aquests pressupostos amaguen. Aquests pressupostos són uns pressupostos que, de fet, amaguen una situació estructural difícil per a Catalunya, i aquests pressupostos no contribueixen en absolut a canviar. Catalunya, segons estudis recents del Banc Bilbao Vizcaya, on hi ha unes sèries històriques importants, on es pot veure la trajectòria històrica del país, ha passat de tenir un nivell de renda els anys trenta sobre la mitjana estatal de 187 a, l'any 93, a 122. És a dir, un descens de 60 punts en qüestió de setanta anys.

En els vint anys de democràcia, Catalunya ha finançat, senyor conseller, un autèntic Pla Marshall...

El president

Senyor diputat, se li ha esgotat el temps. A la rèplica, podrà... Si pot acabar...

El Sr. Huguet i Biosca

Sí. Acabo la frase, sí.

...un autèntic Pla Marshall per a l'Espanya subdesenvolupada a costa de la disminució del capital públic de Catalunya. Vostès, amb el tipus d'administració que han establert aquí, han fet una administració pantalla, que ha fet veure que hi havia més autonomia i capacitat de la que tenien, i ara estem com estem, a l'hora de la veritat: mal finançament, mala administració, incapacitat d'intervenció en els sectors clau perquè aquest país pugui avançar, els sectors que produeixen ocupació, els sectors de l'economia productiva.

Són, senyor conseller, uns pressupostos de «qui dia passa, any empeny», i per això nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat, senyor conseller.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Mas.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor Huguet, jo em referiré breument a algunes consideracions que vostè ha fet en la seva intervenció. N'hi hauria una primera, però, en aquesta, em permetrà, doncs, que no hi entri ara ni amb detall ni amb profunditat, que és el tema de l'endeutament, perquè m'imagino que aquest serà un recurs, diguem-ne, recurrent durant la jornada d'avui, i, per tant, crec que valdrà més la pena que jo faci una exposició més general en el transcurs de la resta d'intervencions, i en el moment que ho faci, doncs, li prego, senyor Huguet, que, aleshores, entengui que també l'estic contestant a vostè.

Vostè una de les crítiques que fa –que, per altra part, són moltes crítiques, eh?, però una de les que fa en

aquests pressupostos– és que falta, hi ha manca de rigor a la gestió pressupostària. I posa diversos exemples, alguns d'ells, per exemple, que les liquidacions dels pressupostos, doncs, no coincideixen amb les previsions inicials. Bé, això em dóna la impressió que no necessàriament s'ha d'interpretar com una manca de rigor perquè, lògicament, uns pressupostos, per definició, són un estat de previsions, és un estat de previsions, i, per tant, doncs, es poden complir més o menys. Cal procurar que es compleixin tant com es puguin, i jo crec que nosaltres ho fem d'una forma molt notable. I, en últim terme, és important indicar que durant aquests darrers anys, una de les previsions bàsiques del pressupost de la Generalitat era si es complia o no –i aquest sí que és un problema de suma o resta final–, si es complia o no l'objectiu de dèficit inicialment previst, no? I en aquest sentit, bàsicament, jo diria que hem complert, que estem complint i que la nostra voluntat, a més a més, és de seguir complint, malgrat, lògicament, les dificultats en el sistema de finançament de Catalunya, que, per altra part, no són cap novetat i que vostè s'ha encarregat també de recordar.

De tota manera, m'ha sobtat una mica que vostè, entre els exemples de manca de rigor a la gestió pressupostària, fes una referència a la forma amb què recaptem impostos, i vull imaginar que vostè feia referència a la intensitat de l'acció recaptatòria de la Generalitat. I en aquest sentit, li donaré una dada per si li pot servir, diguem-ne, de referència, potser, per modificar el seu criteri una mica aventurat: Catalunya, de tota la resta de comunitats que tenen transferits impostos, i taxes, però bàsicament impostos, és la que, de llarg, de molt llarg, recapta més. Per tant, és clar, si tothom té el mateix i Catalunya recapta més que ningú, i, sobretot, ha tingut uns increments, entre l'any de recepció d'aquests impostos i l'actualitat, superiors, molt superiors a la mitjana, tan superiors com d'un 303% en deu anys, a un 183 de la resta de comunitats... –fixi's que no estic parlant d'un 2% o un 3% més, eh?: d'un 303%, en el cas de Catalunya, a un 183 en el cas de la resta de comunitats, que es poden homogeneïtzar amb la nostra, perquè tenen, bàsicament, els mateixos impostos cedits.

Per tant, em sorprèn que vostè faci aquest judici perquè, precisament, l'Administració tributària de la Generalitat, doncs, ha aprofitat els seus instruments fiscals, dèbils –amb això vostè té tota la raó del món: dèbils; no són els que nosaltres desitjaríem, almenys en tota la seva extensió, també és veritat–, però, en tot cas, els que hem tingut, els que hem tingut els hem aprofitat, i, des d'aquest punt de vista, jo crec que hi ha hagut precisament una gestió molt acurada d'aquesta capacitat fiscal que, ho torno a dir, em sorprèn que vostè posi com a exemple de manca de rigor en la nostra gestió.

Ens parla vostè, també, de desgovern, no?, i posa diferents exemples, entre ells, doncs, el personal i alguns exemples també de despesa corrent. Jo en això li podria fer una valoració més detallada, cas per cas, però em dóna la impressió que no val la pena. És a dir, en el que torno a insistir és en un concepte que potser, doncs, tradicionalment no formava part de la cultura pressupostària, però que ens hi hem d'anar acostumant, i és que la despesa corrent, la despesa corrent no és necessari-

ament dolent ni negatiu que creixi; no és ni necessàriament dolent ni necessàriament negatiu, entre altres coses, perquè darrere de moltes partides, per exemple, del capítol 2, el que hi ha és el funcionament dels serveis, i a mesura que un país i una administració es va dotant de nous serveis, com ha fet el Govern de Catalunya aquests darrers anys, és lògic –vostè mateix ho deia en to de crítica respecte a altres coses, altres apartats del pressupost–, és lògic que hagi de mantenir en el millor funcionament possible aquests propis serveis, i, dintre d'aquests serveis, doncs, hi han des de les escoles fins als hospitals, fins als centres d'assistència primària, fins a les presons, fins a les residències de gent gran... Hi ha tot això. Això, en un moment determinat, s'ha d'invertir, s'ha de posar sobre el terreny, però després s'ha de mantenir, després s'ha de fer funcionar, i això no es pot fer funcionar a base d'invertir, senyor Huguet. Això s'ha de fer funcionar a base, doncs, de dotar partides, dotar recursos en els capítols de funcionament. I si això no ho féssim, vostè, amb raó, ens ho hauria de criticar, des d'aquest punt de vista.

Per tant, faig una defensa, entengui'm, no aferrissada des d'un punt de vista de partida per partida, no es tracta d'això; jo crec que l'actuació del Govern en aquest sentit, durant els darrers anys, ha estat molt contundent a la baixa. Hi ha una moderació molt important del que són les despeses que en podríem dir de funcionament no estrictament fonamental o no estrictament bàsic dels serveis. Hi ha hagut una reducció molt important. Ara, escolti'm, és evident que, a mesura que l'Administració de la Generalitat va creixent, i va creixent, entre altres coses, perquè rep serveis –i això suposo que vostè ho valora d'una forma positiva, perquè significa reforçar el nostre autogovern–, és evident que sempre pagarem algun lloguer més que abans, a mesura que tinguem més edificis, això és ben evident, i em sembla que això, des de molts punts de vista, no s'hauria de criticar.

En tot cas, sí que faig una defensa, diguem-ne, de concepte del que és la despesa corrent, perquè s'entengui fins a quin punt ens hem d'anar acostumant que la despesa corrent es consolidi i, fins i tot, en alguns àmbits creixi, i que això s'ha de veure, precisament, com la garantia per poder donar un alt nivell de serveis.

Vostè comentava també el finançament deficient, i anuncia amb molta seguretat que el 30% serà un fracàs. Bé, doncs, potser vostè en sap molt més que tots els altres, però, en tot cas, vostè en aquest cas està fent també unes previsions, perquè el que sí que sabem tots, això, és inqüestionable, el que sí que sabem tots és que estem just a l'inici del període: de cinc anys, estem en el primer. Per tant, escolti'm, si serà un fracàs o no, doncs, ho haurem de jutjar amb el pas del temps. Si vostè amb això el que vol dir és que és un pas insuficient, o que no ha de descansar una part important de l'autonomia fiscal de Catalunya i financera en l'IRPF, jo li dono tota la raó, estaríem totalment d'acord amb vostès. I, per tant, és important –i jo ho he dit en la primera intervenció– que no considerem de cap manera el sistema de finançament com a definitiu, i que els propers anys també, com han servit els darrers, serveixin per anar millorant les nostres posicions de finançament.

Que s'ha estat fent, que s'ha estat fent, si no, avui la Generalitat de Catalunya no podria –no podria– desenvolupar el nivell de competències amb el nivell de qualitat que ho està fent, que en aquest moment està succeint en el conjunt del país.

Per tant, jo coincideixo amb vostè des del punt de vista que el nostre sistema de finançament de cap manera s'ha de considerar com un sistema ni plenament satisfactori ni, per suposat, definitiu; plenament d'acord. Però li prego que abans d'anunciar el fracàs del 30% de l'IRPF, doncs, a part que hi hagi alguns estudis, que alguns, doncs, tenen vocació de fer i que, fins i tot, doncs, els mitjans de comunicació se'n fan ressò, tingui en compte una cosa, senyor Huguet: són estudis, no són liquidacions d'IRPF. I nosaltres, com a Administració, ens hem de refiar de les liquidacions de les quotes líquides de l'IRPF en el nostre percentatge; ni tan sols de la recaptació, que moltes vegades també es confon. Es diu: «aquest any la recaptació passa amb no sé què»; resultats: segur que això anirà molt malament. Doncs, no. Quotes líquides de l'IRPF, que vol dir que es tenen en el moment de les liquidacions definitives. I he recordat en la meua intervenció que l'última liquidació definitiva de la qual es té coneixement en aquest moment, correspon a l'any 95.

Per tant, el que passarà en el futur amb el 30% és, certament, una incògnita, com tot el que ha de succeir a cinc anys vista; nosaltres pensem que Catalunya en pot treure un profit clar si ho comparem amb la situació que teníem anteriorment quan no hi havia aquesta participació, i, a més a més, aprofito per dir-li que és, precisament, en els moments de forta expansió en el cicle econòmic quan Catalunya es beneficia més de la seva participació en l'IRPF, encara que, lògicament, si ho agafem en sèries molt llargues, és evident que territoris o països que estan molt més subdesenvolupats que Catalunya, tenen potencials de creixement més importants, però això passa aquí i passa absolutament a tot arreu.

Respecte a un altre àmbit de crítica que vostè ha fet, ha parlat de la valoració dels serveis transferits, i també en això coincideixo amb vostè: és veritat que en determinats moments hi han hagut serveis i competències transferides que amb el desenvolupament que després han tingut per part del Govern de Catalunya, i amb la millora que hi ha hagut sobre la gestió d'aquests propis serveis, o d'aquestes pròpies competències, hi ha hagut increments a la despesa i, per tant, derivadament es pot dir que estaven mal valorats. Entengui'm: «mal valorats»; «mal valorats» en funció del nivell de qualitat que nosaltres volíem donar en aquests serveis, o, segurament, del baix nivell de qualitat que tenien en el moment del seu traspàs.

De tota manera, malgrat que jo coincideixo amb vostè en aquesta apreciació, no oblidem que aquesta és una preocupació permanent del Govern català, i prova d'això és que no fa gaires mesos, quan es va subscriure el pacte d'investidura amb el Partit Popular, una de les reivindicacions que ja en aquell moment –i escolti'm, en un pacte d'investidura s'hi posen les coses importants, no?–, en aquell moment, nosaltres vàrem posar sobre la taula, va ser, precisament, la valoració o la re-

visió de valoració d'alguns serveis que s'havien transferit. I en aquest sentit se'ns va reconèixer, de cop –i això té molta importància i, fins i tot, es pot tomar a produir en el futur, perquè és una negociació que nosaltres la mantenim oberta sempre i permanent amb el Govern central–, es va produir un reconeixement de 32.000 milions de pessetes per revisar valoracions que s'havien fet en els darrers anys: 32.000 milions de pessetes que formen part, des d'aquell moment, del sistema de finançament estable de Catalunya.

I, en aquest sentit, jo puc dir amb la cara ben alta que, malgrat que vostè té raó en el judici inicial, també és veritat que el Govern de Catalunya ha posat aquest tema de forma reiterativa, com una reivindicació política important i que, a més a més, n'ha obtingut també fruits significatius.

Un comentari sobre l'Institut Català de Finances, que vostè ha reiterat en diverses ocasions. Simplement, a efectes d'aclariment: el que s'ha anunciat aquests darrers dies, i que jo avui he confirmat en la presentació del Projecte de pressupost, respecte a la voluntat de l'Institut d'obrir línies de préstec per a petites i mitjanes empreses, sempre que aquests préstecs es vinculin a inversions que generin ocupació, això, en concret, això, no significa els mateixos recursos d'aquest any 97 o que els anteriors; evidentment, en el pressupost no es quantifica això com serà, sinó que el que es fa és obrir una porta legal perquè l'Institut Català de Finances, si així s'acorda en la negociació del pacte per l'ocupació, pugui oferir crèdits per valor de 25.000 milions de pessetes, l'any 98, a petites i mitjanes empreses que vulguin crear ocupació estable. Per tant, s'ha de veure aquesta mesura com una mesura nova, si és que finalment es porta a terme –la voluntat del Govern és fer-ho–, com una mesura nova que es posa sobre la taula de la negociació del pacte per a l'ocupació, i, en el cas que finalment això surti endavant, lògicament hi haurà una dotació de recursos més important per a l'Institut Català de Finances, que no està reflectida en aquest pressupost i que no vindrà de transferències del pressupost directament, sinó que vindrà per la capacitat d'endeutament del mateix Institut Català de Finances, que és, precisament, la porta que s'obre, per a aquesta quantia, en els pressupostos de l'any 98.

Amb relació a les despeses, un parell de comentaris. Vostè insisteix sempre –jo li he sentit dir altres vegades, fins i tot quan estava amb anteriors responsabilitats, jo mateix, dintre del Govern– que GISA només serveix per centrifugar el deute. I, escolti, això és desconèixer els motius pels quals es va crear GISA. GISA no es va crear per a això, ni Regsa, tampoc, en l'àmbit dels regadius; no es va crear per a això. Que una de les conseqüències d'això és que, des d'un punt de vista financer, hi ha un tractament una mica diferenciat del que és el pressupost estricte de la Generalitat, d'acord, però és una conseqüència, no és la causa principal de la creació d'aquestes empreses. Aquestes empreses es van crear per intentar millorar i racionalitzar la gestió en matèria d'infraestructures i d'equipaments. Per controlar millor els terminis de realitzacions, els preus en els quals s'havien contractat; jo li demano que revisi les liquidacions de les obres que ha fet GISA durant

aquests últims cinc o sis anys, i veurà vostè que són desviacions de liquidacions petitíssimes, molt lleugeres, quan la tradició de les administracions en general era que les desviacions d'inversions sobre pressupostos eren impressionantment elevades.

Per tant, vegi GISA i Regsa no pas com un instrument financer, sinó com instruments de gestió; aquesta és la voluntat, almenys, del Govern. Si, a més a més, tenen un efecte financer, que serveix per intentar mobilitzar més inversions en un període determinat –que fan falta–, per exemple, amb l'aplicació de la LOGSE en matèria d'ensenyament, doncs, escolti, millor que millor, però, en tot cas, aquest no és l'objectiu fonamental.

Ha fet també una referència a un tema que m'ha sorprès, que és el tema de les inversions culturals. Escolti'm, com més diners hi ha en les partides d'inversió, millor, des de molts punts de vista. Ara bé, no em negarà que també en l'àmbit cultural arribarà un moment en què totes les inversions que s'han estat fent durant aquests darrers anys així com les que s'estan fent en aquest moment s'han de deixar en bon funcionament. Arribarà un moment en què al Museu Nacional d'Art de Catalunya s'hauran acabat les inversions, perquè tot estarà posat en marxa i allò s'haurà de fer funcionar. I això voldrà dir, inevitablement –i no serà negatiu–, que també en l'àmbit de la cultura hi haurà en el futur més despesa de funcionament –per posar en bon funcionament, precisament, tot allò que hem estat generant– i no tanta despesa d'inversió. Hi haurà un cert reequilibri en aquest sentit, perquè és veritat que el conjunt de les administracions –i nosaltres també..., des de la Generalitat, durant aquests darrers anys, hem primat més la inversió que el funcionament. Aquesta ha estat la realitat, durant molts anys. A mesura que un país es va fent i que va disposant de les seves pròpies infraestructures, lògicament, aquestes infraestructures, després, s'han de mantenir en les millors condicions possibles. I això val també per a l'àmbit de la cultura.

Amb relació a les inversions productives, que a vostè el preocupen, i el seu tractament en el pressupost, jo, aquí, coincideixo plenament amb vostè, és a dir que, si aquest govern s'ha caracteritzat per alguna cosa –entre algunes altres o entre moltes d'altres–, ha estat precisament per la seva sensibilitat quant a l'economia productiva; tant és així que, fins i tot, l'expressió, en bona mesura, qui l'ha estat reiterant constantment, hem estat nosaltres, i no només n'hem parlat –no només n'hem parlat–, sinó que, a més a més, hi hem fet molt, per a l'economia productiva del nostre país. I això es reconeix a bastament. I hem fet molt des del punt de vista de les infraestructures i des del punt de vista dels serveis, i també hi estem fent molt en aquest moment a base de polítiques segurament arriscades, dintre del que és el conjunt de la política de l'Estat, a través dels pactes parlamentaris, però, lògicament, en part també, tot aquest marc d'estabilitat va dirigit al fet que la nostra economia productiva aprofiti el millor possible aquests anys que tenim per davant i que ja estem notant, com he dit en la meua intervenció, en aquest moment.

Per tant, nosaltres, la sensibilitat, la tenim. Creiem que el principal instrument en favor de l'economia produc-

tiva és, en últim terme, que la mateixa economia funcioni; aquest és el principal instrument, no l'únic. Hem creat moltes infraestructures i molts serveis per a l'economia productiva. Els seguim fent funcionar en aquest moment i n'estem –com li he dit abans, en el cas de l'Institut Català de Finances– posant de nou sobre la taula. I, certament, no tenim els mateixos instruments per competir amb altres territoris, per exemple, amb el que és la captació d'inversió estrangera –no els tenim. Però, escolti, no per això la inversió estrangera deixa de venir a Catalunya. Nosaltres, és evident que no podem competir a càrrec del pressupost per a fer això, perquè, si haguéssim de competir en aquest àmbit, hauríem de començar a sacrificar despeses de l'àmbit social molt importants. I això no ho podem fer ni ho volem fer. I, per tant, com hem de lluitar nosaltres, per seguir acumulant inversió estrangera a Catalunya? Doncs, tenint un país que funcioni en el seu conjunt i fent atractiu el país per si mateix; no per la subvenció estricta; no per si et regalo aquest pam de terreny o aquesta hectàrea; no per això, com ho poden fer altres; no gaires, però altres ho poden fer.

Nosaltres ens hem de fer valer, des d'aquest punt de vista, pel valor que tenim en el seu conjunt, i, aquest, afortunadament –pensem nosaltres des del Govern– que és un alt valor que, per descomptat, es mantindrà també de cara al futur.

I, finalment, quant a la seva última consideració, que és el de la inversió pública –com vostè comprendrà, jo no comparteixo de cap manera la seva descripció de trienni negre–, sí que és veritat que hi ha hagut una moderació, aquests darrers anys, en els ritmes d'inversió, però tingui en compte una cosa: malgrat aquesta moderació, estàvem i estem en volums d'inversió molt alts, si ho comparem amb altres administracions. És a dir, l'esforç d'inversió que ha fet i que està fent el Govern de la Generalitat és molt important, si vostè s'ho mira en termes proporcionals. Si vostè es mira l'any 97 sobre el 98 –o el 98 sobre el no-sé-què–, és probable que hi hagi petites variacions a l'alça o a la baixa. De fet, aquest any 97, hi va haver una reducció respecte al 96 bastant significativa. Per a l'any 98, pràcticament es pot parlar de manteniment d'aquest ritme inversor –pràcticament. Això demostra la sensibilitat del Govern des d'aquest punt de vista. Però no oblidem el que he dit, senyor Huguet, en la presentació del Projecte de pressupostos: tal com està l'estructura de finançament i tal com està, a més a més, estructurat el pressupost de la Generalitat –que, de fet, respon en el seu àmbit competencial primari–, tenint en compte tot això, per seguir invertint en els ritmes que vostè potser desitjaria, ens hauríem de seguir endeutant. Ens hauríem de seguir endeutant, perquè no tenim dret al fons de compensació interterritorial, rebem pocs ajuts dels fons europeus, a diferència de moltes altres comunitats, i, escolti'm, a partir d'aquí, doncs, una de dues: o es prima això a canvi d'altres coses, d'una forma molt clara, molt decidida, o s'admet que les altres coses també són importants: que la inversió, en definitiva, tot i ser fonamental, s'està fent –es pot discutir si en el nivell que caldria, però s'està fent– i que, no tota la inversió, l'ha de fer la iniciativa pública, sinó que, una bona part, l'ha de fer la iniciativa privada –almenys a Catalunya, on tenim

aquesta tradició–, i, a més a més, si m'ho permet, que una part de la inversió pública que s'ha de fer a Catalunya, en millora d'infraestructures, no l'ha de fer la Generalitat de Catalunya, fent activitat de suplència d'aquells que tenen la responsabilitat de fer-ho i, fins ara, no ho han fet massa. Suposo que en això coincidirà vostè perquè, si féssim això, encara contribuiríem més a desestabilitzar la balança fiscal catalana.

Per tant –ho torno a di–, quan es parla d'augmentar d'una forma molt important les inversions, s'ha de tenir en compte que, amb les estructures que tenim avui dia pressupostàries, significa apostar per l'endeutament. Si vostè puja aquí i diu: «Facin inversions i endeutin-se», aleshores, escolti, la valoració que jo puc fer de la seva intervenció pot ser diferent, però ha de ser també a canvi d'això.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Huguet, per un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. És clar, senyor conseller, quan, any rere any, es fan les mateixes previsions i s'incompleteixen les mateixes previsions, jo crec que sí que hi ha un mal pressupost. És evident que un pressupost és pressuposar i que pressuposar no vol dir encertar-la; ara, és clar, quan un fa una anàlisi plurianual i veu que sempre les mateixes partides són comptades a la baixa o són comptades a l'alça –sol pujar a la baixa i pugen els ingressos també, en algunes casos–, doncs, vol dir que alguna cosa falla, alguna cosa del sistema de pressupostar s'està fent malament. En alguns casos fa la sensació que es fotocopia, el pressupost d'un any a l'altre, però, en fi, aquest seria un aspecte.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vostè diu: «És que, a nivell d'impostos, recaptem d'una forma important.» El problema està en el fet que la figura de l'impost de la renda –vostès han pactat amb el PP, de fet, una baixa d'aquest impost, és a dir, a base d'eliminar trams, a base d'una sèrie de desgravacions, vostès estan buidant, en bona part –i és això a què em referia jo quan parlava de les xifres, que es preveuen precisament de la disminució de recaptació– l'impacte. Les xifres no són meves, per tant, jo no sóc qui per tenir capacitat de veure cap a on anirà això, però sí que hi ha diverses estimacions que xifraven en la línia que he dit abans la pèrdua de recaptació per part de la Generalitat.

Vostè treu també el tema de la despesa corrent. Vostè no em faci dir coses que no he dit. És a dir, una cosa és la despesa corrent en personal d'atenció a l'usuari i, una altra cosa, és la despesa corrent que, de fet, no té un impacte directe sobre l'usuari, i i he tret aquí una sèrie de capítols, on jo demanava si és que la Generalitat té un pla d'estalvi; té un pla d'estalvi energètic, per exem-

4012

ple, com algunes administracions locals, de forma mòdèlica, estan endegant. Té, o no el té, un pla d'estalvi energètic, per exemple, perquè si fan forats –estem parlant ja de mils de milions de pessetes? O tenen un pla d'adquisició dels edificis, per no haver d'anar sistemàticament pagant lloguers per sobre del preu del mercat mitjà? Sí, o no, tenen un pla d'adquisició d'aquests immobles? I això és el que li estava dient, és a dir: si anem tan malament, ajustin al màxim la despesa; no la despesa que afecta l'usuari –que ha de pujar–, sinó la que se la menja la mateixa burocràcia. Aquí és on hem de fer front, senyor conseller.

Vostè diu: «Home, augmenten els serveis.» Sí, efectivament. Augmenta el mateix nivell d'autogovern? Això ja és «un altre cantar», que, si de cas, ja en parlarem després.

Tema finançament. Vostè diu: «Home, el sistema aquest de finançament no està demostrat que sigui dolent». Bé, jo li trauré una frase del seu portaveu parlamentari a Madrid, en el debat de pressupostos de l'Estat, el senyor Joaquim Molins, on adverteix –en fi, les advertències, ja sabem, en aquest cas, que són de poca impressió–, en fi, advertia als senyors Rajoy i Rato que el sistema basat en la cessió del 30% de l'IRPF, amb capacitat normativa, no dóna per a més, perquè no cobreix les necessitats d'autogovern que Catalunya requereix i a les quals té dret. Senyor Joaquim Molins, posin-se d'acord, vostès, en tot cas, en l'avaluació del sistema.

Amb relació, per exemple, a aquest mateix finançament i a la capacitat normativa que han cedit, això és positiu, però, és clar, precisament, degut a l'estat d'asfíxia que pateix la Generalitat, s'utilitza d'una forma molt menor. Agafem un parell d'exemples de com s'està utilitzant –dels dos extrems: Navarra, foral, manté vacances fiscals; llei d'impost de societats que manté el tipus del 35%; noves empreses que tenen una bonificació del 50% de la quota líquida en la declaració de l'impost, sense que s'hagin de crear deu llocs fixos; deduccions per premiar empreses que inverteixen en formació professional i R+D, que van del 15 al 20%, i altres coses indirectament vinculades a un bon model de finançament –pacte recent amb la concessionària d'Autopistes de Navarra, amb una rebaixa del 25% per a turismes i un 30% per a camions. Té la Generalitat capacitat, té la Generalitat voluntat d'establir, per exemple, amb les concessionàries d'autopistes un acord similar? Balears, una comunitat a la cua, a la cua, ni tan sols del 151: ús de la capacitat normativa al 30% i tributs cedits; Projecte de llei de suport a l'empresa familiar, que recollirà mesures fiscals; exempció total del pagament de l'Impost de transmissió en empreses individuals i participacions en empreses individuals; augment de deduccions de l'IRPF i tributs cedits, amb pla de suport a la indústria, el comerç i l'agricultura... Etcètera. És a dir, Balears, aquí a tocar, una profunda utilització de la capacitat normativa molt més enllà del que està utilitzant la Generalitat de Catalunya. Per tant, escolti'm, vostès tenen l'única part positiva, que era la gran normativa d'aquest 30%: degut a la situació, no la poden, no la volen, no la saben utilitzar.

Parlava de GISA. Jo no he dit mai que GISA no fos també una empresa amb una eficiència de gestió; jo dic que li estan penjant tots els morts. Segurament GISA..., GISA té la funció que té, i la fa amb la seva eficiència adequada, però, és clar, a base de..., el que no pot fer el pressupost ordinari, fer que GISA s'endeuti per poder avançar obra... Això té un sostre, el model alemany té un sostre; és a dir, el que avances, en un moment determinat has de retallar. I no és la sensació que en aquests moments ja estiguem a la fase d'inflexió a la baixa, sembla que encara la bola s'està fent més gran. Jo no sé fins quan es podrà fer més gran. Aquesta és la pregunta i l'interrogant que jo posava sobre la taula.

I vostè diu: «Home, hem parlat sempre d'economia productiva». Efectivament, vostès s'omplen la boca d'economia productiva, però, és clar, un govern, la prova del nou és el pressupost. I, és clar, resulta que a vostès se'ls acut fer una reestructuració, una eliminació de conselleries, i una, una de les previstes, per una sèrie de raons, diguem-ne, de base «clientelar» difusa, aconseguir salvar-se de la crema; la que no es salva de la crema és Comerç i Turisme. I curiosament és precisament en aquesta fusió, com deia abans –atenció–, és en aquesta fusió que el personal de fet no s'estalvia, pràcticament, perquè, en quatre anys, en aquests moments ja està «repuntant» el 0,9% de pujada de capítol de personal, i, en canvi, el que baixa en picat és el tema de dotacions als sectors, és a dir dotacions per reestructurar, per ajudar aquestes entitats que estan fent un servei, a l'entorn..., no es tracta de subvencions –estic contra les subvencions–, però sí de dotar els instruments que afavoreixin l'entorn productiu del comerç, del turisme i de la indústria, i aquests instruments estan infradotats: la gent del sector reclama sistemàticament que, doncs, no hi ha suport suficient per les possibilitats que hi hauria.

I en aquests moments de bonança és quan s'ha d'aprofitar: quan estiguem en l'escenari posteuro vindran problemes. I, si no, al temps. I, si no ens hem preparat, passarà com a mitjans dels anys vuitanta, eh?, a l'època de vaques grasses del senyor Solchaga, que així ens va anar després, és a dir, no es va preparar prou el teixit productiu del país per al canvi. I la Generalitat ha d'intervenir, ha d'intervenir. I això passa, evidentment, també, per una política d'inversió pública, amb la qual una mica acabava la intervenció anterior. Vostè diu: «És que si hem de fer més inversió, si hem de fer més inversió, ens hem..., vostè digui que ens hem de dotar.» Doncs no, jo crec que no: és a dir, el problema és que vostès no han tingut ni..., el tema del finançament no l'han posat al primer pla, vostès no han posat al primer pla el tema del finançament, i això és el que els condiciona.

Però, per altra banda, vostès també han estirat més el braç que la màniga –ja ho dèiem abans. És a dir, si vostès haguessin estat conscients del nivell d'autonomia real de què gaudien, vostès no havien d'haver engegat una sèrie de –perdonin l'expressió– «tinglados», que en aquests moments estan subdotats, estan en la iniciació. I, des d'aquí, són pessetes que podrien derivar-se cap a inversió i cap a altres capítols socials –que també, per cert, tampoc és que siguin molt «boiants». Per tant,

doncs, hem fet una autonomia de ficció, inflada, per sobre de les possibilitats. I no han afrontat ni això, la rigorositat que implicava un model de finançament escàs, ni han tingut la valentia d'afrontar un model de finançament en tots els anys passats. Estem quasi a un vintenni –disset anys– d'aquesta autonomia, i el gran tema pendent encara és el desplegament de l'article de l'Estatut en el qual es defineix que les finances de la Generalitat han de ser una mitjana entre població i esforç fiscal. Estem tan lluny d'això, senyor conseller, tan lluny! I vostès, què han fet, aquests anys? I vostès, de què han fet servir els seus acords a Madrid per avançar en aquesta direcció?

Per tant, no em tiri la pilota a mi dient que sóc jo el que he de dir si em vull endeutar: jo no em vull endeutar, i no crec que la Generalitat s'hagi d'endeutar. Vostès tenen la pilota a la seva banda: més rigor en l'administració, més valentia a l'hora de plantejar el sistema de finançament. O és que potser hi han altres problemes, aquí, senyor conseller? Perquè, és clar, si hi ha la persistència en una posició... diguem-ne tova, a l'hora de resoldre aquestes dues grans qüestions, un es planteja fins a quin punt vostès fan front als problemes estructurals de l'economia catalana.

I dèiem abans que, amb dades ja xifrades al llarg d'aquests anys, apareix que Catalunya, en aquestes circumstàncies actuals, ha passat en una setantena d'anys d'ocupar un nivell *per capita* de 187 per sobre la mitjana de 100, l'any 1930, a una situació de 122 per 100, l'any 93. I estem parlant de renda *per capita*. Si parlem de renda familiar disponible, la situació encara baixa més: estem parlant de 114 per sobre la mitjana, és a dir una disminució que és allà on precisament aquesta disminució entre riquesa i renda familiar és el que se'ns detrau de l'Estat central i no torna, el bilió anual.

Catalunya, doncs, ha passat d'aquest punt culminant, els anys 30, a una situació posterior, amb franquisme, postfranquisme i transició acumulada, on els grans problemes estructurals han empitjorat, des d'aquesta òptica. La nostra riquesa no ha servit per tirar endavant, sinó en tot cas per alimentar el creixement de l'Estat central, bàsicament, i les molles que ens han arribat a nosaltres. En vint anys de democràcia –deia abans, senyor conseller– Catalunya ha finançat un autèntic pla Marshall per a una Espanya subdesenvolupada a costa de la disminució del capital públic a Catalunya: el 1974 teníem un 15% del capital públic del total estatal i en aquests moments –per sota de la població encara, eh?–, en aquests moments estem al 12% del capital públic estatal, estem infradotats de capital públic. Catalunya esdevé, senyor conseller, un fet diferencial per l'alt nivell de privatització, que no prové d'una especial concepció privatista dels catalans, sinó de l'endèmica baixa inversió de l'Estat, senyor conseller. I, això, aquests pressupostos no ho trenquen.

D'aquest fet se'n aprofiten sectors semipúblics. I aquí potser ve el problema: n'hi ha alguns, d'aquí, que se'n aprofiten, d'això, i aquí ve el problema, senyor conseller, aquí deu venir el problema. Alguns sectors semipúblics de Catalunya que obtenen concessions precisament per fer front al diferencial privatista de l'economia catalana que se'ns ha imposat des de Madrid –con-

cessions d'autopistes, concertacions escolars o sanitàries–: aquest potser és el problema, senyor conseller, de fons, aquest potser és el problema. I això vol dir que hi ha treballadors i petits i mitjans empresaris aquí –page-sos, comerciants– cada cop més competitiu, però que els excedents que obtenen... –competitiu perquè s'espavilen–, els excedents que obtenen s'esfumen, per engreixar un estat que l'únic que fa és obstaculitzar el progrés de Catalunya o per engreixar sectors que viuen del peatge de Catalunya. Aquests sectors productius, senyor conseller, aquests sectors populars, no es veuen ben atesos en aquests pressupostos, perquè perpetuen una situació endèmica: manteniment justet i amb nivells no europeus de l'estat del benestar, hipoteca a l'economia productiva i, per tant, colls d'ampolla al creixement econòmic i a la creació d'ocupació. I pressupostos, senyor conseller, incapaços també de donar suficients recursos als àmbits d'identitat: llengua i cultura.

Senyor conseller, amb dos bilions de pressupost consolidat, vostès cada cop més són una oficina de personal del Govern central, cada cop més funcionaris al seu servei per desplegar parcialment, només parcialment, polítiques que en la seva base, en els seus fonaments polítics i pressupostaris, es decideixen no a Barcelona, sinó a Madrid. I, si no, mirem «medicamentàs» en sanitat, decret d'humanitats en ensenyament i voluntat de crear un servei d'ocupació ara que se'ns traspassava l'Inem.

Senyor conseller, això és una fragilitat total de l'autonomia: despesa creixent social, però amb les bases polítiques decidides a Madrid. Senyor conseller, aquests pressupostos són, doncs, el continuïsmen d'una política basada en l'aparença d'autonomia, a base d'endeutament, incapaç d'establir una administració rigorosa que no malbarati recursos i amb un sistema de finançament espoliador que imposa una privatització diferencial a Catalunya, que algú s'aprofita d'aquesta privatització. Pressupostos que responen a un model de dependència política i econòmica, model de dependència política i econòmica de la qual s'aprofiten –com deia abans– sectors econòmics vinculats als peatges d'autopistes, a les escoles concertades o als subministradors de fàrmacs. Per exemple. I alguns buròcrates que gaudeixen d'alguna plaça, diguem-ne, per serveis prestats.

Aquests pressupostos, doncs, senyor conseller, són els d'un govern que mal administra un sistema, un simple sistema descentralitzat; aquests no són els nostres pressupostos, senyor conseller.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Segons l'acordat per al descabellament d'aquesta sessió, correspon ara la intervenció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: per presentar l'esmena a la totalitat, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pujo a defensar l'esmena a la totalitat que ha

4014

presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i ho faig des d'una doble convicció: estem discutint prioritats polítiques, i d'això vinc a parlar avui, i estem discutint la capacitat o no del Govern de la Generalitat d'incidir adequadament en l'economia de Catalunya –per cert, ens hauria agradat la presència del molt honorable president de la Generalitat, que veiem que avui està de viatge; ens sembla que es tracta d'un tema prou important com perquè la seva presència fos al Parlament.

Bé, un cop dit això, ens trobem davant d'un pressupost de 2 bilions de pessetes, el 13,8% del PIB de Catalunya –segons ens presenta el conseller, amb una tendència a la reducció del dèficit. Senyor conseller –ja li ho he dit algun cop–, són set anys, a la dècada dels noranta, de pressupostos de la Generalitat: són uns pressupostos poc creïbles. Vostès han perdut la confiança d'aquesta cambra en les xifres que presenten, i l'han perdut per mèrits propis. Perquè les xifres que es liquiden tenen una diferència molt àmplia amb les xifres que es presenten. Vostè ens deia abans que eren pressupostos: indubtablement, no poden encertar, però, miri, hi han hagut desviacions, aproximadament, del 15 o del 16%, com a mitjana, a la dècada dels noranta. Són desviacions molt importants. I pensem que són uns pressupostos poc creïbles perquè es basen en un optimisme de les xifres: la despesa no financera pujarà un 5 i els ingressos no financers un 5,7. Doncs, miri, és difícil que vostès ho puguin complir, perquè la despesa no financera relacionada amb la liquidació del 96 –parlo de fa dos anys– significaria una reducció de l'1%. Vostès reduiran les seves despeses un 1% respecte al que ja van gastar el 96, tenint en compte el cost de la vida? És difícil que ho puguin aconseguir. I, en canvi, els ingressos no financers creixeran respecte als que van tindre liquidats al 96 un 10%. Aconseguiran aquest creixement del 10%? Ho dubtem –i donem xifres, i donem raons.

Bé, abans, però, d'entrar en els pressupostos, deixi'm que faci també una petita radiografia de la situació de Catalunya avui en dia. Certament, hi han dos aspectes clarament positius, i nosaltres ho hem reconegut sempre que així ha sigut: la millora de la inflació –tot i que la inflació catalana és més alta que l'espanyola– i la millora de tot el tema del comerç, o sigui de la balança externa de Catalunya. Són dos aspectes positius, dels quals nosaltres ens congratulem. Hi ha un tercer aspecte, també, que podria ser positiu, però que cal matisar: és a dir, creixem més; lògicament, estem en un cicle expansiu i creixem més. Això és positiu? Sí que ho és, positiu. Però pensin vostès que fins a l'any 97 el nostre creixement ha sigut menor que el creixement de l'Estat, i normalment en un cicle expansiu era més gran. Sembla que aquesta tendència, aquest any –i, pel que es pot preveure, el proper– canviarà, però hem tingut dos anys, hem tingut dos anys que havíem d'haver crescut més que l'Estat –95 i 96– i hem crescut menys que l'Estat. D'altra banda, també volem dir que en trenta-sis anys la posició catalana respecte a l'Estat ha perdut força: en renda *per capita* hem passat del 146 Catalunya a l'any 60 al 122 l'any 96, hem perdut trenta-sis punts. I sí que és cert que les zones endarrerides creixen com a tendència més que les més desenvolupa-

des, és cert, senyor conseller, però no amb aquestes diferències.

Per últim, parlariem de les empreses a Catalunya. Mercès a la moderació salarial, que en termes reals els darrers tres anys no ha crescut més d'un 1%, les empreses han augmentat els seus excedents, i tenen uns índexs de beneficis alts. Mercès a la moderació salarial. En canvi, senyor conseller –entrem ja en altres objectius de política macroeconòmica en què no podem ser tan optimistes–, continuen existint desequilibris socials importants a Catalunya: un milió de persones, un milió de persones, senyor conseller –si tenim en compte 450.000 aturats i 550.000 amb contracte temporal–, un milió de persones, senyores diputades i senyors diputats, que tenen una situació de precarietat. Això significa que el 20% més pobre dels catalans rep només el 7% de la renda i que la pobresa al nostre país és del 13%.

Aquesta situació, vostès confien que millorarà únicament per les forces del mercat. És la seva posició política, que nosaltres no compartim: només per les forces del mercat creixerà l'ocupació, sí, però com que creixen també els actius la reducció de l'atur és molt petita, i hauríem d'estar molts anys en un cicle expansiu per poder aconseguir això. I no podrem estar tants anys en un cicle expansiu. Per tant, les forces del mercat soles entenem que no solucionaran aquest problema.

L'economia submergida al nostre país està estimada al voltant del 15 o el 20%. I pensin vostès que hi ha un 20% de treballadors catalans que, segons els estudis d'Anna Tarrach, cobren menys que el salari mínim interprofessional –els ocupats en aquests sectors. Per tant, tenim pobresa i tenim desigualtat social.

Però al nostre Grup li importa molt, i especialment, el tema del jovent, de setze a trenta anys. Quin futur donem al jovent de Catalunya? Ho hem dit ja repetides vegades. Un milió i mig de persones; d'aquest milió i mig de joves catalans, 500.000 en situació precària; 250.000 desocupats, i 250.000 a contractes temporals; la taxa d'atur, 30%. Si a això hi afegim un fracàs escolar del 40% i uns problemes greus d'habitatge tenim els nous pobres; els nous pobres són joves que tenen com a mitjana vint-i-set anys a l'àrea metropolitana de Barcelona, i vostès, des del Govern de la Generalitat, els retiren les subvencions que tenien per comprar una nova «vivenda», i vostès, des del Govern de la Generalitat, redueixen les partides que la Direcció General de Joventut dedica al jovent. (*Remor de veus.*)

Senyors diputats, senyores diputades, amb aquests desequilibris socials vostès no han fet un acord social, no hi ha hagut fins al moment acord social a Catalunya, i això és una responsabilitat política del Govern de la Generalitat. No hi ha hagut acord en temes d'immigració, de salut laboral, d'ocupació, d'habitatge. Com els he dit, en polítiques actives d'ocupació, vostès, fins ahir –que jo pogués assabentar-me–, vostès no estaven per la reducció de la jornada laboral; vostès van criticar reiteradament el pacte sindicats-empresaris que es va fer a Madrid. Per tant, una característica del seu Govern és el no-acord social. En el tema de l'habitatge –ja els ho he dit–, la retirada del 5%, la insuficiència de les

«vivendes» públiques, no hi ha un pla de «vivendes» públiques de lloguer ni suficient reserva de terreny per a «vivendes» a l'Incasol.

Desequilibris territorials. Senyor conseller, vostè i jo hem fet els mateixos comptes, però no ens han donat els mateixos resultats. El coeficient de dispersió entre comarques riques i comarques pobres a Catalunya, del 90 al 96, no s'ha reduït: 2,5. I si mirem enrere, l'any 79, la situació ha empitjorat –i li parlo d'un període llarg, vostès estaven governant. Un altre tema. Si agafem les comarques més pobres d'aquest país –sud de Tarragona, àrea metropolitana de Barcelona i Pirineu de Lleida– i mirem com estava el seu índex de renda per capita l'any 90 i com estava l'any 96, d'aquestes setze comarques, senyor conseller, vuit estan pitjor avui del que estaven fa sis anys i les altres vuit s'han quedat, excepte dues –és a dir, quatre d'elles–, estancades; hi ha una regressió en aquesta situació. I vostès què fan? Doncs vostès, les inversions que han fet per capita a nivell comarcal, d'aquestes comarques, les tretze més pobres, en vuit casos les inversions *per capita* són menors a la mitjana; només n'hi ha cinc en què vostès fan reequilibri, cinc sobre vuit, quan hauria de ser al conjunt de les tretze.

Desequilibri mediambiental. La situació és greu, senyor conseller, perquè tenim un departament que no sabem si és un departament –i excusi'm l'expressió– o és una pura direcció general, perquè el seu pressupost s'ha reduït de 21.000 milions l'any 95 a 8.800 l'any 99. Pensin-s'ho, si volen mantenir aquest departament, i si el volen mantenir, realment, li donen fons, perquè no els té. El reciclatge de residus urbans de Catalunya és del 5%, les energies netes del 5%, la dependència de l'energia nuclear del 75%, el nivell d'educació mediambiental al país és petit i el transport públic creix molt poc mentre que el transport privat està creixent molt. Donem solució als problemes del medi ambient? Nosaltres pensem que no; nosaltres pensem que aquí hi ha un greu dèficit; estem davant del que jo m'atreiria a dir –no per falta de respecte del medi ambient, sinó pel que aquí es fa– la Ventafores del pressupost.

La situació de les finances de la Generalitat. Senyor conseller, ja hem tingut ocasió de dialogar sobre aquest tema. Alt nivell d'endeutament, 2 bilions de pessetes, 1 bilió i mig si comptem amb el que hi ha reconegut pel Banc d'Espanya, i el que és més important –el que és més important–: el ritme de creixement de l'endeutament és del 30%, mentre que el ritme de creixement dels ingressos és del 6. Jo li dic a vostè que si això segueix així, en set, vuit anys tindrem greus problemes financers, i vostè el que m'ha contestat és que les coses canviaran. Esperem pel bé de la hisenda de la Generalitat que canviïn, però nosaltres no ho veiem en aquest moment. L'alta càrrega financera: Catalunya té el 16% de la població, el 20% del PIB i un deute que és el 26%; això implica una alta càrrega financera. Morositat: vostès deuen de 180 a 200.000 milions i les inversions són menors que el deute –les inversions són menors que el deute. Causes d'aquesta situació? Ho hem dit repetidament, senyor conseller, dues: sistema de finançament insuficient i, la segona, mala gestió.

Li recordaré algunes coses que vam tenir ocasió de debatre. Sistema de finançament insuficient. Vostès han governat disset anys a la Generalitat de Catalunya i són corresponsables d'aquesta situació. Han volgut negociar sols, no amb el conjunt de les forces polítiques representades en aquest Parlament, i la responsabilitat política és de vostès. Tenim un sistema de finançament en què hi ha un desplaçament de diners de Catalunya cap enfora aproximadament sobre el 6% del PIB de Catalunya. Catalunya ha rebut d'inversions directes de l'Estat, aproximadament, del 10 al 12 els darrers anys, i tenim el 16% de població; per sota, per sota, senyor conseller. I van fer unes previsions molt optimistes del pacte amb el PP. De pas, senyor conseller, jo he tingut sempre un dubte, que finalment me l'han aclarit: vostès van fer el pacte amb el PP per recaptar més? Estic convençut que ho pensaven i així ho van fer, però vostès van fer també el pacte amb el PP per aplicar una política de dretes, com després espero demostrar-li. Vostès van pensar que es recaptarien de més 400.000 milions. L'altre dia li vaig preguntar de quan era la seva previsió; no vaig tenir resposta, senyor conseller, i estic desolat; espero que m'ho aclareixi avui aquí. Quina és la previsió que em fan vostès? Vostè diu: «Escolti'm, és que s'han de fer estudis.» És clar que l'autoritat pública té obligació de fer estudis i obligació de preveure. Quines són les seves previsions? Perquè segons els estudis el que aquí guanyarem serà menys que la resta de les comunitats del 151.

Vostès han fet una gestió que nosaltres qualifiquem de deficient, i la confiança parlamentària es guanya també amb la gestió dia a dia. Vostès han fet una sistemàtica de gestió que ha portat a fortes desviacions pressupostàries, li ho dit abans, del 15, del 16% com a mitjana dels anys noranta. Vostès en el capítol 2 han tingut desviacions del 17, del 18%. Vostès a les transferències de capital han tingut desviacions del 65 al 17%. Quin cas podem fer, senyor conseller, els diputats aquí presents, d'una partida de transferències de capital que té desviacions del 65 o del 17%, com a mínim? Quin cas en podem fer, senyor conseller? Molt poc, políticament molt poc. I vostès no han parat, no han parat el procés d'endeutament, que ha tingut diferències respecte al previst en el seus pressupostos que han arribat al 150%.

Tenen greus problemes de gestió del pressupost –tenen greus problemes de gestió del pressupost. Les inversions han rebut en aquests casos, i sobre els ingressos, els ingressos també han sigut menors dels que tenien previst. Li puc donar algunes dades, senyor conseller, i sempre els ingressos que són menors són els directes, no els indirectes –això també té un cert significat, no? Vostès han tingut desviacions en els impostos directes de -3 a -27; en les taxes, de -22 a -7, és a dir desviacions importants. Per tot això, senyor conseller, això implica que aquí hi ha d'haver problemes de gestió, i els dèficits han sigut més alts sempre dels previstos i l'endeutament més alt del previst. I li diré més: el dèficit real podria ser més gran si al dèficit que es liquida afegíssim, per exemple, dèficit transferit a empreses públiques o a la XHUP; si afegíssim factures que estan al calaix, especialment en el tema de sanitat; si afegíssim els romanents que vostès passen d'un any a un altre, i que l'any 96 van ser de 123.000 milions de pes-

setes, sí, han passat diners que en lloc de pagar-los un any el desplaçaven a un altre, i així cada cop la pilota era més gran. És a dir, si això ho comptéssim el dèficit seria molt més gran.

Bé, davant d'aquesta situació, vostès presenten un pressupost del qual ara en parlaré, un pressupost de 2 bilions de pessetes. Aquest pressupost, la primera característica –ja ho he dit abans, senyor conseller, i lamento haver-ho de dir– és un pressupost que les xifres no ofereixen confiança a aquesta cambra, és un pressupost que difícilment es complirà, és un pressupost virtual o irreal, perquè els ingressos estan sobrevalorats i les despeses menysvalorades.

Després, al nostre judici, i amb tot el respecte cap el grup que vostè representa, són uns pressupostos conservadors, de dretes. I per què diem això? Mirin, per tres característiques –per tres característiques–: vostès confien en la superioritat per definició del privat sobre el públic, i això és legítim, naturalment, però és una posició política que en la realitat no sempre es demostra així. I aquí tenim un procés de privatització del pressupost. Les transferències corrents augmenten un 6 i les transferències a empreses privades un 21%. Vostès estan fent una política sistemàtica de desplaçar funcions que feien abans els departaments cap a ens autònoms o empreses públiques, precisament perquè tenen un menor control per part de tot el tema del sistema de control de la Generalitat; és un control *a posteriori*, no *a priori*. Vostès estan per la privatització de les empreses públiques a Espanya i dels serveis públics i vostès estan a favor de la nova llei del sòl. Vostès defineixen políticament una preferència del privat sobre el públic.

Segona qüestió: vostès estan reduint la progressivitat fiscal a l'Estat espanyol; vostès han votat una llei que desfiscalitza les rendes del capital, i miri, senyor conseller, li refresco les idees: segons preveu el Ministeri, en els pressupostos de l'Estat, la recaptació per IRPF aquest any serà un 11% més baixa. I expliqui'm vostè com en un moment que estem creixent més recaptem menys. Hi ha hagut un procés de desfiscalització de l'únic o del primer impost progressiu d'aquest país, que és l'IRPF, i vostès han participat en aquesta política.

I aquí és quan vostès –entrem en el tema dels ingressos a Catalunya, els ingressos fiscals–, el primer cop que vostès tenen ocasió de legislar, ho fan també en aquest mateix sentit. A les «vivendes» de segona mà, que en línies generals les compren les persones de rendes més baixes, vostès augmenten els impostos del 6 al 7, i això afectarà els catalans amb rendes més baixes, mentre que quan vostès han de desgravar, a part del tema familiar, que és anecdòtic, que és una petita anècdota –són pocs milions, i és per un cop la desgravació, senyor conseller–, quan vostès han de desgravar es preocupen de desgravar tot el tema de successions als despatxos professionals. Mirin, no estaríem en la contra que els despatxos professionals petits hi poguessin entrar, però, és clar, senyor conseller, els grans despatxos no tenen per què ser desgravats, perquè pertanyen a unes grans fortunes i tenen uns grans rendiments. Aquí vostès han mostrat les seves preferències, legítimament, però indubtablement és una visió conservadora la que vostès han fet a l'hora de legislar fiscalment.

Per últim, una tercera característica de la visió conservadora és confiar-ho tot a les forces del mercat. Nosaltres no estem contra el mercat, el mercat és un bon assignador de recursos i serveix per al creixement econòmic, però el mercat no es cuida ni s'ha de cuidar dels reequilibris socials, territorials i ecològics d'una societat. I què han fet vostès amb el tema de l'ocupació? Amb el tema de l'ocupació vostès confien que del pur creixement sortirem d'aquest tema. Vostès, ja els ho he dit, d'acords socials res, de l'acord sindicals-patronals res, i vostès, problema de reducció de jornada, fins ara tampoc res. És a dir, el mercat ens traurà d'aquest tema, i el mercat no treu d'aquesta situació, amb un atur que en gran part és estructural, que patim a Catalunya o Espanya.

Si anem al tema de les despeses, senyor conseller, li diré el següent. Vostè tenen problemes en la inversió –es veu clarament, capítol 6 i capítol 7 cauen d'una forma important–, un 3% tot el consolidat amb inversions, i un 7% tot el consolidat amb transferències de capital. Però em voldria referir a la preferència pels temes socials que vostè ha esmentat. Per nosaltres la qüestió social del seu pressupost no és l'adequada i li posaré alguns exemples. Li accepto per endavant que Sanitat creix, que Ensenyament creix, i que creixen, nominalment, més que altres departaments. Vegem què passa a la sanitat a Catalunya.

El pressupost que vostè ens presenta és que augmenta un 5,7, però, si traiem les despeses de farmàcia i els interessos, l'increment real, l'increment nominal, és del 2,6, més o menys com la inflació; no augmenta més el tema farmacèutic en aquest país. Això implica que la implantació de la reforma de l'atenció primària només estigui al nivell del 56%, i s'havia d'haver acabat l'any 96; només hi han pressupostats vuit CAP per a aquest any a Catalunya. Els concerts que vostès fan amb els hospitals de la XHUP, els fan un increment del 2,1%; continuen traslladant dèficit a aquest tipus d'hospitals. En definitiva, les inversions en el tema sanitari, les inversions consolidades, cauen un 13,5. Tindrem i continuarem amb problemes a la sanitat catalana.

Vam fer una pregunta al Govern sobre quina era l'estimació que tenia del dèficit sanitari; es va desviar a una altra comissió, que no la d'Economia, i encara no se'n ha contestat. Senyor conseller, la xifra de 200.000 milions li semblaria exagerada? Senyor conseller, vostè creu que, tal com està la situació de finançament de la sanitat, des de Madrid cap aquí, solucionarem aquests problemes? Nosaltres pensem que no. Tindrem aquest any un deteriorament global de la prestació sanitària dels ciutadans.

Ensenyament. 8,9% d'augment del pressupost; fonamentalment es deu a un acord de plantilles, la qual cosa és positiva, i ho reconeixem com a positiu. Però, en canvi, tot el que no va en aquest acord d'augment de plantilles per posar en marxa la reforma, té problemes. Les inversions per al Mapa escolar de Catalunya seran aquest any del 57%, del 57% de les previstes. Estem encara a un nivell del 85% del Mapa escolar. Però, curiosament, l'ensenyament d'adults cau un 1,2%, que en termes reals seria el 3%; les llars d'infants de zero a tres anys, res: no augmentem ni el cost de la vida; no a la

formació professional, i no a l'educació especial. Continuem tenint grans dèficits en l'ensenyament català.

Les universitats. Miri vostè, les universitats, un 1%, augmenten. Problemes a les universitats per inversions i pel tema de personal. I pensem que la recerca i el desenvolupament, a Catalunya, estan al 0,8% del PIB.

Si ens n'anem al tema territorial, senyor conseller, dir-li que, com li deia abans, d'aquestes tretze comarques, només cinc han tingut inversions superiors a la mitjana, en termes *per capita*; vuit, no.

Corporacions locals, que podrien compensar això, és cert que augmenten les transferències, és cert. Però el PUOSC cau un 6%; el Fons de cooperació local per als ajuntaments es manté en quatre mil per a tres anys, no augmenta, i un pla per refinançar el deute dels ajuntaments que han fet un gran esforç a reduir despesa, no hi és, malgrat que el nostre Grup ho ha demanat. Si parlem del 95 al 98, les transferències de la Generalitat a les corporacions locals, traient el que ve de Madrid i traient les despeses financeres, han caigut un 0,1%. Això és menysteniment dels governs locals.

L'agricultura, senyor conseller. L'agricultura creix un 5,2, sí. Però si traïem els 1.000 milions que vostès destinen a terrenys per al desviament del delta del Llobregat, hi ha una reducció del 2% en les partides del camp català. Això, si a més li traïem les despeses corrents, veurem que el que va a inversions o a transferències de capital al camp de Catalunya són cada cop menys diners. Els pagesos no poden fer plans de modernització. I, a més, un afegit: s'han perdut diners de la Unió Europea perquè vostès no van dotar-ho de fons suficients –14.000 milions de pessetes.

I finalment, el tema del medi ambient, senyor conseller. Del medi ambient, ja li hem dit que hem passat a una reducció del 60% aquests darrers quatre anys per al Departament. Si agafem tota la despesa, aquesta reducció és més gran. Davant d'aquesta situació, la reflexió..., les inversions en medi ambient han caigut un 21% també. Davant d'aquesta situació del medi ambient, senyor conseller, demanem –demanem– al Govern de la Generalitat que faci una anàlisi d'aquest Departament i vegi, realment, si val la pena mantindre'l en actiu com a departament, perquè les dotacions són realment molt petites.

I sobre el tema de les empreses a Catalunya, només li'n donaré dos detalls, senyor conseller –només dos detalls. Quants anys han tingut vostès perquè l'Institut Català de Finances faci això que vostè ha anunciat que es farà ara?, quants anys han tingut vostès? Quants anys han tingut vostès perquè el finançament de les petites empreses a Catalunya tingui a veure amb un acord amb les caixes?, i això, fins al moment, no s'ha realitzat –això, fins al moment, no s'ha realitzat.

El pressupost d'Indústria, Comerç i Turisme es redueix any rere any. Aquest any ha tingut una certa aturada en aquesta reducció.

Miri, senyor conseller, per nosaltres, les prioritats polítiques són unes altres, i, si em permet, els n'anunciarà algunes en el temps que em queda.

A nivell de Catalunya, hem de competir en qualitat, i per això l'R+D i la formació són clau, i en les dues coses estem coixos, no hem arribat als nivells que caldria. Ho torno a repetir: per nosaltres, un acord social per l'ocupació és clau en aquest país, cosa que encara no s'ha fet. Per nosaltres, dotar suficientment de plans d'ocupació, de diners, també és clau –hem fet alguna proposta ja en aquest sentit, el Grup que jo represento–, i la reducció de la jornada i la reducció de les hores extres. El primer problema de l'atur a Catalunya és aquest, i vostès, sobre aquest tema, no han anat per aquest camí. En sanitat, la reforma de l'atenció primària és fonamental. En ensenyament, el desenvolupament del Mapa escolar, llars per a infants, formació professional i educació especial. En habitatges, un parc públic d'habitatges de lloguer per al jovent, uns convenis amb els ens locals, i la promoció pública d'habitatge. En reequilibri territorial, modernització de les infraestructures agràries dels pagesos, i portar a terme el pla de cooperació a l'agricultura; fer un pla, que no n'hi ha, per a comarques en regressió. A nivell de corporacions locals, dotar de suficients fons el PUOSC i el Fons de cooperació local, i establir un pla de sanejament amb les corporacions locals. A nivell de medi ambient, el PEIN, energies netes, tractament de residus, educació mediambiental; fer tot un replantejament del Departament. A nivell d'empresa, pla de finançament de l'Institut Català de Finances, pla de finançament de les caixes d'estalvi, pla de modernització del turisme, pla de reindustrialització i pla de modernització del comerç. I a nivell d'hisenda pública –ho hem dit ja en determinades ocasions, senyor conseller–, pla per a objectius; avaluació de costos, despeses i rendiments; transparència en la gestió; reforma de l'Administració; registre de subvencions; utilització limitada dels romanents, i un nou sistema de finançament pactat de forma plural per totes aquestes forces polítiques del Parlament, i un pla per a reducció del deute i del dèficit.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En definitiva, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, hem presentat una esmena a la totalitat perquè els pressupostos que se'ns presenten no tenguin –i pensem que n'hem donat raons suficients– la confiança política del nostre Grup. I ho fem des de plantejaments polítics diferents, però també des del coneixement d'una gestió que porta ja molts anys al Govern de la Generalitat. En segon lloc, el nostre Grup entén que el Govern té una incapacitat política per millorar la gestió pressupostària, com ha demostrat a bastament. I en tercer lloc, entenem també que aquests no són els pressupostos que solucionen els problemes del país a nivell social, territorial i ecològic. Catalunya té uns problemes estructurals de finançament, estructurals d'atur, que s'han de solucionar, i de reequilibri territorial, i aquests pressupostos no pensem que els donin solució.

Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, per totes aquestes raons, ha presentat aquesta esmena a la totalitat, i el nostre Grup creu que per solucionar aquests problemes cal, realment, un canvi de rumb en la política econòmica d'aquest país.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor Novella, vostè, en reiterades ocasions, ha fet referència a la manca de credibilitat en la gestió pressupostària, i ha posat alguns exemples de desviacions a l'alça, bàsicament, no? Jo ja he contestat en part el senyor Huguet des d'aquest punt de vista, però li ampliaré una mica la informació des d'un punt de vista, diguem-ne, de concepte de gestió pressupostària; no sé si vostè hi estarà d'acord o no, però, en tot cas, jo ho voldria fer d'aquesta manera, en el sentit següent.

Vostè sap perfectament que en els pressupostos hi ha, des del començament..., cada vegada n'hi ha menys, certament, però hi ha des del començament unes determinades partides que són ampliables, per definició; ho són en l'àmbit dels ingressos i en l'àmbit de les despeses. Per tant, escolti, si vostè, sense més, si vostè sense més anàlisi, sense més rigor, des d'aquest punt de vista, en l'anàlisi, compara uns pressupostos que s'han aprovat amb unes previsions inicials, per un costat —que no sempre es compleixen al cent per cent, lògicament—, però al mateix temps s'està aprovant un pressupost on hi ha partides que, per definició —i ho diu el pressupost que s'aprova aquí—, són ampliables, tant a ingressos com a despeses, és evident que, en la mesura que aquestes partides s'ampliïn —cosa que passa sempre—, tant des d'un punt de vista com des d'un altre, doncs, lògicament, el pressupost liquidat difícilment coincidirà amb el pressupost aprovat aquí inicialment. Però no perquè hi hagi hagut manca de rigor, sinó perquè l'estructura del pressupost que s'aprova aquí té una orientació molt clara i, lògicament, hi han partides tancades, en les quals s'ha de procurar gastar allò que diu la partida i només allò, i, en canvi, n'hi han d'altres que no, i són partides que, moltes vegades, s'alimenten durant l'any d'ingressos, concretament d'altres administracions, i que serveixen, a mesura que entren aquests ingressos, per després realitzar les despeses corresponents.

Per tant, jo demano, des d'aquest punt de vista, si vostè em demana rigor a mi, jo n'hi demano també a vostè. Expliqui des de quin punt de vista vostè fa aquesta comparació, perquè, tot i admetent-li que, evidentment, els pressupostos no quadren exactament amb les seves liquidacions, però, escolti'm, és que, si no, seríem uns virtuoses, si ho féssim d'aquesta manera, amb un pressupost de 2 bilions de pessetes. Això no és així a cap lloc! Però, independentment que sigui així o no a la resta de llocs, jo li demano que entengui que és que és impossible que quadri respecte al pressupost inicial, per aquest concepte que li he dit.

Vostè parla també d'una reducció de la renda dels catalans; ha fet una... (*veus de fons*), sí, sí, ha fet una apreciació en aquest sentit. És a dir, vostè ha dit (*veus de fons*), sí, vostè ha dit que estàvem en pitjors condicions... (*veus de fons*), relatives, exacte. I això és el que

jo precisament volia afegir: serà en termes relatius, perquè, vaja, és prou conegut..., jo no porto ara l'estadística aquí, però que la renda mitjana dels catalans, durant aquests últims anys, ha progressat d'una forma molt notable. Vostè em pot dir: «És que en altres llocs ha progressat més.» Home, doncs, potser sí; però tingui en compte, primer, que aquests altres llocs partien de nivells de desenvolupament, com a territoris o com a països, inferiors al nostre i, per tant, és evident, el seu potencial de creixement també és superior, des d'aquest punt de vista, i segon, home, darrere d'això hi ha, precisament, això que tantes vegades es diu —i que tantes vegades, per cert, també vostès defensen dialècticament—: que és un esforç de solidaritat d'aquells que tenien més, respecte als que tenen menys; i jo suposo que això vostè no ho discuteix. Per tant, des d'un punt de vista, evidentment que aquest esforç de solidaritat entre territoris havia de funcionar, i ha funcionat. Nosaltres pensem que ha funcionat d'una forma excessiva —i li ho dic així de clar— respecte a aquests anys anteriors, i que segurament hi ha hagut un concepte una mica esbiaixat del que era la quota de solidaritat —per dir-ho així— en els seus termes més justos o més equilibrats; però, com a concepte —perquè vostè ho discutia com a concepte, això de la reducció de posició relativa de la renda dels catalans—, bé, com a concepte no es pot discutir, perquè, precisament, això ha anat a igualar diferències. I jo estic absolutament convençut que vostè, per aquesta igualació de diferències, hi està absolutament d'acord.

De la mateixa manera que hauríem de dir una altra cosa, senyor Novella, i és que, si ens comparem amb el que ha estat succeint a Europa durant aquests darrers anys, també és veritat que Catalunya ha millorat les seves posicions de renda respecte a la mitjana europea. Avui Catalunya està clarament més ben posicionada que no pas fa uns anys, en termes de renda i de producte interior brut, respecte a la mitjana de la Unió Europea. Per tant, des d'aquest punt de vista, Catalunya ha progressat clarament.

Una altra valoració que vostè feia i que jo volia comentar..., quan parlava dels joves, parlava molt concretament —ho ha dit moltes vegades— del tema de l'habitatge, no?, i ha arribat a dir que nosaltres havíem eliminat les subvencions als joves. Jo li demano precisió, senyor Novella, perquè vostè ve aquí, puja a la tribuna, ens dona lliçons de rigor, i després, quan vostè intervé, doncs, no ho acaba de precisar amb tot el rigor que caldria. I no és veritat; vostè sap molt bé que no s'han *eliminat*, les subvencions als joves, no és veritat. Una part de les subvencions —però no totes—, una part de les subvencions que es donaven en matèria d'adquisició d'habitatge es van eliminar. I també ha deixat de dir que, a canvi d'això, es van subscriure uns convenis —concretament amb les caixes d'estalvi i amb les entitats financeres que s'hi van voler afegir— perquè aquests mateixos joves..., i els altres també, però aquests mateixos joves poguessin adquirir aquell habitatge en unes condicions de préstec que no només fos l'hipotecari, pel 80% del valor de venda de l'habitatge, sinó amb un préstec complementari fins al 100%, perquè és prou conegut que l'esforç principal s'ha de fer en el moment de l'entrada.

I deixi'm dir-li una altra cosa en el tema de l'habitatge dels joves i dels no tan joves: si algú, en el conjunt de l'Estat, a nivell territorial, ha fet un esforç important en aquest sentit ha estat el Govern de Catalunya. Vostè em dirà: «És que això no ho ha resolt tot.» Escolti, evidentment, que no ho ha resolt tot. Evidentment que encara hi ha gent a Catalunya, desgraciadament, que té problemes per tenir un habitatge o per ocupar un habitatge. Evidentment que sí. Però no em negarà vostè que, des d'aquest punt de vista, s'ha progressat d'una forma molt important, i que, precisament, l'actuació del Govern català ha estat contundent en aquest camp, i ho està essent en aquest moment, encara; ho està essent a nivell de promoció d'habitatges públics, de preparació de sòl, perquè després altres agents poguessin intervenir... Escolti'm, i prova d'això és que, entre altres coses, hem subscrit convenis, per exemple, amb les cooperatives dels sindicats, de les diferents forces sindicals, que..., escolti'm, que també volien més, quan signaven els convenis, però que, moltes vegades, ens han fet una valoració positiva d'aquesta política. L'han fet ells mateixos, que intervenen en aquest sector, no m'ho invento pas jo, ara; l'han fet ells, li ho poso en boca seva.

Per tant, no és veritat, no és veritat que no hi hagi hagut aquest esforç; aquest esforç es manté. I no oblidem una última cosa, tampoc: un dels grans esforços que s'havia de fer en matèria d'habitatges era que el cost del diner baixés, que el cost del diner es reduís, i això suposo que vostè coincidirà que s'ha aconseguit d'una forma molt notable durant els darrers anys. No fa gaires hores sortia als mitjans de comunicació una entitat financera —que no esmentaré— que dona hipoteques a tipus fix —i em sembla que és a quinze, vint anys— inferiors al 7%. Escolti, això és inèdit, al nostre país, això és inèdit. I això, evidentment, afavoreix també el sector de l'habitatge en el seu conjunt.

Vostè parlava de l'endeutament, una vegada més, no?, perquè ja vam tenir ocasió de discutir-ho no fa gaires dies en la Comissió d'Economia i en aquest mateix plenari. I en aquest sentit, vostè diu que l'endeutament segueix incrementant-se. Bé, senyor Novella, jo això ja li ho vaig intentar explicar; evidentment, sense cap mena d'èxit per part meua, no? Però és que, per definició —per definició, senyor Novella—, mentre es segueixi fent dèficit hi haurà increments de l'endeutament. I jo estic absolutament convençut, com li vaig dir l'altre dia —ho dic perquè el senyor Ribó considera això una evidència—, que vostès, que tant defensen —com després em referiré— la intervenció del sector públic, no deuen considerar tan mala política que el sector públic hi intervingui a fons. I suposo que no deuen considerar tan dolent allò que ha estat tradició de tots els governs d'esquerres del món —de tots els governs d'esquerres del món—, de tots els governs que s'han dit «progressistes»: han estat, precisament, polítiques d'endeutament molt importants, que portaven a polítiques de dèficits inicials molt importants; *molt més* importants que no pas la que ha portat a terme la mateixa Generalitat de Catalunya.

I, per tant, vostè, com a gran crítica, diu: «L'endeutament segueix creixent.» Doncs, sí senyor, segueix crei-

xent, perquè seguim fent dèficit. El que passa és que en fem menys que abans —en fem menys que abans. I aquí hi ha l'esforç de contenció que està intentant fer el Govern, i que jo crec que ho està aconseguint, i que, lògicament, acabarà repercutint que aquest endeutament es vagi equilibrant i arribi a un determinat sostre i, amb el pas del temps, vagi disminuint. Sense oblidar —i això crec que és especialment important— que aquest endeutament està aplicat a inversions, a inversions en infraestructures i a inversions en equipaments. Sí, senyor Ribó, és així: en inversions. Els volums d'inversió que ha acumulat la Generalitat de Catalunya durant aquests darrers anys són clarament superiors als volums d'endeutament a llarg termini que s'han acumulat. Això és exactament així, i s'ha de dir amb aquestes paraules en majúscules, perquè és exactament així.

Aleshores, jo els faig la pregunta de sempre: és que vostès discuteixen que les inversions es puguin finançar amb endeutament? Vostès, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, discuteixen que les inversions es puguin finançar amb endeutament, si les fa el sector públic? Escolti'm, si és així, doncs, serà una novetat des d'un punt de vista conceptual o des d'un punt de vista ideològic, però estàvem acostumats que vostès pensessin d'una forma diferent.

Respecte a l'IRPF, ja li ho vaig dir l'altre dia: escolti, fer previsions a cinc anys és molt difícil. Aquí se'n va fer una per part del Govern, està escrita, vostès la coneixen. Jo sempre he dit que difícilment s'hi arribarà —difícilment s'hi arribarà. Segon, he dit que el ritme d'increment que s'està produint en matèria d'IRPF és d'un 7,8% en termes interanuals, si es compleixen les previsions del 98, que són les mateixes que les del 97; per tant, criteri, per part del Govern, en aquest sentit, de prudència. I a partir d'aquí, doncs, escolti'm, hem de veure l'evolució en els cinc anys, perquè estem tot just en el principi d'any, en el principi del primer any del període aquest de finançament; per tant, ja ho veurem. Nosaltres preveiem que això funcionarà bé, fins i tot —segons com vostè s'ho miri—, molt bé, que aprofitarem clarament l'etapa d'expansió econòmica des d'aquest punt de vista, i que, en tot cas, el finançament de la Generalitat, gràcies a aquesta participació, serà millor del que era abans d'aquesta participació. Aquesta és la confiança que nosaltres tenim. Ara, què passarà exactament? Doncs, això, lògicament, ho veurem amb el pas del temps.

I quant als serveis específics —que vostè també hi feia una referència—, voldria recordar-li —perquè això sí que està acordat, i això sí que és segur, perquè la quantitat ja no pot variar, forma part del finançament estable de Catalunya— que es varen obtenir 32.000 milions de pessetes de revisions de valoracions per a l'any 96, que s'han anat indexant, i que s'aniran indexant d'acord amb el PIB nominal de cara als propers anys, i que ens portarà que, per aquesta via només de revisió, en cinc anys haurem obtingut al voltant dels 192.000 milions de pessetes de més finançament del que teníem fins que aquest pacte, concretament, amb el Partit Popular, es va fer. Per tant, hi ha hagut una claríssima millora, des d'aquest punt de vista, quant a la revisió de valoracions, que jo torno a dir —ho he dit moltes vegades— que a més

a més segueix essent una porta oberta i que, nosaltres, és una via que, lògicament, la seguirem intentant de cara al futur.

Finalment, vostè ha fet una valoració molt general respecte que aquest és un pressupost de dretes, i n'ha posat alguns exemples. Bé, a mi no m'estranya que vostè, doncs, ho consideri així; el que passa és que no ho és. Que vostè ho consideri així, ho entenc, però no ho és. I si alguna cosa he intentat dir reiterades vegades en la presentació d'aquest Projecte, és que aquest Projecte de pressupostos té un alt contingut social. Després vostè dirà: «No el té tan alt com nosaltres voldríem»; aquesta és una opinió, diguem-ne, relativa. «Això falla més aquí que allà»; també és una opinió relativa, que jo respecto plenament. Ni pretenc, jo, dir que tot el que farem en l'ordre social és suficient, ni necessàriament tot està perfectament ben fet; ni tan sols això. Ara, escolti, negar que aquest pressupost aposta pel seu accent social, és, senyor Novella, negar l'evidència. I qualsevol persona que vulgui entendre les coses d'una forma, diguem-ne, mínimament objectiva i que vegi i analitzi aquest pressupost, pot arribar perfectament a aquesta conclusió.

Dues precisions: vostè ha desqualificat la mesura de l'increment d'un punt en l'impost de transmissions patrimonials d'una forma que no l'he acabat d'entendre –no l'he acabat d'entendre. Perquè, senyor Novella, això s'aplica per la compra d'habitatges –per la compra. Sí, però, escolti'm, les rendes més baixes a les quals vostè feia al·lusió, suposo que no es poden comprar un habitatge; ho suposo, vaja. Estem parlant de compra; no estem parlant de lloguer a preus subvencionats per l'Administració pública, estem parlant de compra. Usats? Sí, sí, usats –usats. Vostès saben que, moltes vegades, el preu d'un habitatge usat, en determinades poblacions, pràcticament iguala el d'un habitatge nou, i el supera en el cas de la protecció oficial –el supera en el cas de la protecció oficial.

Dic això, senyor Novella, perquè crec que val la pena fer algunes precisions sobre la seva intervenció, no? I aquesta, que és molt d'ordre conceptual, a mi m'ha sobtat molt, perquè vostè ha fet una defensa de les rendes més baixes, d'aquells que no poden, d'aquells que no hi arriben, i el mal tractament que tenen, i ha posat com a exemple aquest impost, i resulta que això és per a aquell que disposa, doncs bé, o d'uns quants milions de pessetes, o de capacitat d'endeutament i, per tant, de renda, d'una forma o d'una altra, en la unitat familiar per fer front a aquesta compra. I estic segur que vostè, quan es referia a les rendes «més baixes» –les ha qualificat d'aquesta manera–, no es referia precisament a això.

I segona observació: escolti, nosaltres no només confiem en el mercat per crear ocupació. I prova d'això és que tenim uns determinats programes, que vostè, evidentment, considerarà insuficients, però que hi són; hi són des de tots els punts de vista. I que, a més a més, no només els tenim, sinó que tenim la sensibilitat d'intentar-los reforçar. Per exemple, amb l'anunci que nosaltres mateixos hem fet per fer actuar l'Institut Català de Finances d'una forma *més intensa*. No és veritat que no hagi actuat fins ara –no és veritat–; el que passa és que

possiblement podríem fer-lo actuar d'una forma més intensa en aquest àmbit, i això ens ho proposem. Per tant, nous instruments, des d'aquest punt de vista, nous instruments que s'afegeixen als tradicionals.

Ara, escolti, tot això, sumat, no dóna perquè al final es creï tanta ocupació com es necessita. Per tant, alguna confiança s'ha de tenir que, aquells que estan generant l'ocupació del dia a dia, la puguin seguir generant, perquè, si vostè no té confiança en això, el que acabarà és convertint el país en una administració pública molt gran, molt immensa, molt important, però només en una administració pública. Per tant, qui els crearà, els llocs de treball, si no és precisament el mercat?, o bàsicament el mercat? Per una part, ens critiquen que tenim massa gent a l'Administració, que tenim massa personal, i per altra part, després, ens diu que el mercat no pot funcionar per absorbir llocs de treball. Doncs, escolti, sí, nosaltres hi tenim confiança, i perquè hi tenim confiança..., relativa, lògicament, perquè tampoc això és la clau de volta de tot, el mercat; no ho és, ja ho sabem, precisament per això hem donat aquest accent social a aquests pressupostos, no?, però, malgrat això, tenim un grau de confiança que, evidentment, el nostre mercat –el nostre, format bàsicament per petites i mitjanes empreses– serà capaç, com està essent capaç en aquest moment, de crear ocupació. I esperem, i per això hem fet..., moltes de les accions polítiques que ha fet el Govern de Catalunya durant aquests darrers anys, tot i el risc polític que han tingut, entre altres coses, s'han orientat precisament a aquesta finalitat: que hi hagin millors condicions generals perquè el mercat pugui reaccionar d'una forma millor de la que ha fet fins ara.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella, per un temps màxim de setze minuts.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, veig que enraonem –i per això està el Parlament–, però jo no el convenço a vostè, però indubtablement vostè tampoc em convenç a mi. I el mateix rigor que vostè em demana a mi, jo li demanaria que, amb més raó –perquè vostè és conseller, i jo no ho sóc–, el faci servir.

Miri, sobre el tema de finançament en aquest país, aquí hem arribat, per nosaltres, al final d'un camí: que tenim greus problemes de finançament, amb un creixement del deute del 30%. Si vostès no redueixen ostensiblement això, per molt que es redueixi el dèficit, aquí hi hauran problemes financers. I només hi han dues formes, senyor conseller, de resoldre'ls, jo almenys només n'entenc dues: primera, millorar la gestió, siguin vostès els que manin, o siguin uns altres els que manem, i segona, negociar un altre sistema de finançament a Madrid.

Parlem del sistema de finançament. Senyor conseller, que baixa a l'11% la recaptació de l'IRPF l'any 98, no ho dic jo: ho diuen els pressupostos generals de l'Estat. Doncs, si baixen, vostè miri-ho, aquí hi haurà menys

recaptació. Vostè, en el pressupost que ens presenta, l'increment per al 15% de participació, diu: «zero», vostè ha pressupostat un increment zero. Alguna raó en donarà, quan vostè pressuposta un increment zero. Vostès han fet un sistema de negociació a Madrid que és molt senzill. Jo ho vaig dir aquí –si em permet la frase simple–: «Nosaltres sols podem.» Anaven allà, en portaven una mica, i premi! Però aquest «portar-ne una mica» s'ha acabat, aquest sistema. O hi ha un replantejament global, o realment aquest sistema d'«en porto una mica jo sol» s'ha acabat. No té rendiments polítics a llarg termini, perquè econòmicament no té resultats. I aquest és el tema que nosaltres estem plantejant. Fem-ho el conjunt de forces d'aquí: replantegem-ho. I, vostès ho han fet i, finalment, sí que darrerament els he de reconèixer que, amb claredat, han fet algun estudi, etcètera; fins ara, no. Perquè això ho entengui la resta d'Espanya ha de ser fet amb llum i taquígrafs, amb claredat, amb transparència. I això també és molt important. Perquè entenguin que nosaltres som solidaris amb la resta d'Espanya.

Indubtablement, nosaltres proposem un sistema de solidaritat. Coincidim, senyor conseller, i també coincidim que el que hi ha ara és excessiu. Hem de parlar d'una altra manera. Però no negociant un partit en nom de Catalunya, sinó el conjunt d'aquesta cambra, que representa tots els catalans. Vostès representen només els que els han votat; en definitiva, són el Govern d'aquest país, legítim, però tenen un nivell de representació social. I aquest és el tema que els plantejo. Aquest és el tema que els plantejo i que vostès no responen –no responen.

Miri, el tema de la sanitat; no responen. Ho vaig preguntar al Govern, em van traslladar de comissió, espero que un dia d'aquests m'ho contestin. De moment, no responen. I jo he donat una xifra, per veure si estic equivocat; si realment els 200.000 milions de dèficit del Servei Català de la Salut és excessiu o no. Vostès no responen. I és molt important per a aquest país saber-ho. No responen.

L'altre tema que vostè em planteja: sobre les «vivendes» de segona mà. Senyor conseller, vostè ho sap millor que jo. I em sap greu que vostè digui el que ha dit en aquesta tribuna, perquè vostè ha estat conseller d'aquest Departament. El 70% dels catalans tenen «vivendes» de propietat. O sigui que aquest impost afecta classes de rendes baixes. I vostè ho sap tan bé com jo. I és d'això del que nosaltres ens queixem. Ho podia haver posat vostè per a pisos de segona mà de seixanta milions, quan vulgui, però no per a pisos de segona mà de vuit, nou o deu milions. Aquest és el tema, senyor conseller.

I li aclareixo també el tema de les successions. Ho he dit també clarament: nosaltres, per a un petit despatx d'advocats o d'economistes, hi estariem d'acord, en aquesta bonificació. En el que no estem d'acord és que es generalitzi i hi entrin despatxos que mouen realment gran quantitat de negoci, i també entren en la bonificació. Això és fer progressivitat fiscal, senyor conseller. Així, sí; allò altre, no. Allò altre beneficia més alguns –els que tenen– que els altres.

Sobre el mercat i l'ocupació, indubtablement, jo he dit, des d'aquí, des de la tribuna, que per nosaltres el mercat funciona com a assignador i com a creixement. El que he dit, també, senyor conseller, és que el mercat no estableix reequilibraments, ni socials ni territorials ni ecològics. I, des d'aquest punt de vista, creiem que l'Administració ha de fer una força per reequilibrar.

L'acord social és la millor manera, i aquí no s'ha fet, no n'hi ha hagut fins ara. Els plans d'ocupació..., vostès surten ara, després de molts anys de govern, i diuen: «Miri, 100.000 milions a través...». Per què no ho han fet abans? Vostès no arriben ara al Govern! Porten molts anys governant! Per què no ho han fet abans? Qualsevol persona del carrer s'ho preguntarà. Si ho poden fer ara, per què no ho feien l'any passat o l'altre, si tenien el mateix problema, o més, d'ocupació? Nosaltres no volem un pla d'ocupació que sigui crear nous funcionaris. No hem presentat això, i vostè alguna cosa n'haurà llegit, m'imagino, a la premsa. El que volem és un pla que subvenció, en lloc de a l'aturat, a la creació d'ocupació. I, en aquest sentit, hi ha l'experiència Delors a Europa i hi ha l'experiència del País Basc. En el sentit que, quan hi hagi acord col·lectiu entre empresaris i treballadors per reduir l'activitat, la jornada, en definitiva, i es contracti una nova persona, des del Govern de la Generalitat es subvencioni part d'aquesta contractació. I aquí tenim empreses de l'entorn social, empreses privades, i, també, algunes organitzacions públiques. Aquest és un tema important.

També, sobre el tema de reducció de jornada, nosaltres seguim les directrius de la Unió Europea. Establim una data per a la reducció de jornada –per exemple, l'any 2003–, i, mentrestant, deixem que ho apliquin i ho negociïn els agents socials. Tenen sis anys per fer-lo; hi ha suficient temps i, llavors, que entri en vigor. I, nosaltres, des del Govern de la Generalitat, també subvencionem i ajudem aquests acords de reducció de jornada. Si fés-sim això, podríem crear a Catalunya, en aquests sis anys, més de cent mil ocupacions, lloc d'ocupació, i que el mercat continuï fent la seva, indubtablement, senyor conseller. Com més creixement i més ocupació, millor. No estem a la contra, nosaltres. Això és, per nosaltres, important. I la reducció de les hores extres, i amb aquest projecte, l'exemple, per nosaltres, l'hauria de donar el Govern de la Generalitat, el sector públic a Catalunya: plans amb els sindicats de l'Administració pública per reduir jornada, per reduir hores extres; plans subvencionats en aquest sentit. Nosaltres hauríem de donar l'exemple d'aquesta situació. I, si vostès volen fer alguna actuació d'aquest tipus, tindran el nostre recolzament, senyor conseller; ens trobaran en aquest camí. Però, fins ara, això no s'ha fet en aquest país.

I, dues o tres qüestions més, sobre el que vostè m'ha parlat. Sobre el tema del rigor de la Generalitat. Vostè em diu: «No podem nosaltres fer un pressupost que s'ajusti exactament al que s'havia pressupostat.» Té vostè raó, té vostè raó: ni vostè ni cap govern. Però les desviacions, senyor conseller, són excessives. Hi han partides controlables: li puc parlar de dietes; li puc parlar de lloguers; li puc parlar d'hores extres. I això ha augmentat molt.

I sobre el tema de l'endeutament, hi ha un tema, senyor conseller, que li refereixo –si vostè té l'amabilitat– com a reflexió. Miri, si les despeses del deute sumen més que la inversió, si les despeses del deute sumen més que la inversió, i si vostè suma capítol 6 i suma transferències de capital a empreses privades i públiques i a corporacions locals –això es dona així, li puc subministrar les dades–, el seu argument, senyor conseller, el seu argument cau. I llavors, entrem en un procés d'endeutament que, realment, és econòmicament difícil –i, em miro, l'adjectiu: «difícil». Jo penso –o els nostres càlculs pensen, o el nostre Grup ha analitzat el tema– que això és així, en aquests moments.

Per tant, compte amb aquest tema, perquè aquest tema d'aquest deute per inversió no sempre s'acompleix. Vostè sap que en aquesta cambra –ja tindrem ocasió de debatre-ho– presentarem una moció, nosaltres, en aquest sentit, hem parlat que sovint es pot veure com part del deute va a curt, no a llarg, i, d'altra banda, pensi en aquesta altra qüestió que li estic plantejant: càrrega del deute que supera les inversions, per tant, deute que va servint per pagar el deute. I això, senyor conseller, quan passa en una economia d'una empresa, d'una família o d'una institució pública, comença a preocupar; comença a preocupar. I «a nosaltres no ens preocupa que hi hagi deute a la Generalitat». És clar, que ens preocupa, és clar que ens preocupa, perquè el ritme que té és molt alt. I ens preocupen les finances i les volem sanejades. A més, senyor conseller, ja li ho vaig dir un dia: «Algun dia, que esperem que sigui proper, nosaltres tindrem responsabilitats i voldrem una herència sanejada, com vostè comprendrà.» El mateix que vostè em diria a mi si estigués en el cas de tenir una herència d'aquest tipus. Realment no està, l'herència de la Generalitat, en aquests moments, sanejada.

En definitiva, senyor conseller –i per acabar–, el tema de finançament: s'ha de millorar la gestió, s'ha de fer un nou plantejament de finançament; si no, podem tenir problemes financers, si el ritme del deute segueix així. Què em diuen vostès sobre una negociació del finançament, feta per totes les forces polítiques d'aquest Parlament? Sí?, no?, depèn?

Tema de sanitat. El dèficit de la sanitat és molt gran. No es soluciona; fins ara no s'ha solucionat. Quin és aquest dèficit? Com es pot solucionar? Tenen vostès plans al respecte? Sí, no o depèn?

I, per últim, el tema de l'ocupació. El tema de l'ocupació: reducció de jornada, acords treballadors - empresaris, per reduir jornada i crear nova ocupació, subvencionada per la Generalitat, amb un horitzó 2003. Sí, no o depèn? Qualsevol resposta concreta seria d'agrair per aquest que els ha parlat.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La tercera esmena a la totalitat, i la quarta, de l'estat d'ingressos, que per acord de la Mesa s'han de debatre conjuntament: per exposar-les pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En tot cas, comentar abans la peculiaritat de les dues esmenes. Però, simplement, és el fet de la importància que des del nostre Grup donem al pressupost en la seva globalitat, però també al tema dels ingressos, concretament.

Senyor conseller, senyores i senyors diputats, hem presentat una esmena de retorn per dos motius de tipus global que intentaré desgranar en la mesura que vagi parlant. El primer és perquè considerem que aquest pressupost és una trampa; una gran trampa en què el Govern ens vol fer caure. I, segon, perquè disposen d'una alternativa millor per a Catalunya.

Diem que aquest pressupost és una trampa. És una trampa per al mateix Govern, que es veu atrapat en els seus errors, en els errors del passat i en els errors que comet en la presentació d'aquest pressupost i que no té cap més remei, cap més possibilitat que assajar la fugida endavant. És una trampa per a aquesta cambra. És una trampa per al Parlament, ja que el Govern ens vol fer aprovar un pressupost sabent positivament que després no el podrà complir; que no el complirà. I, finalment, és també una trampa per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que no veuran realitzar-se les inversions promeses, als quals s'incrementarà la càrrega fiscal, que pagaran més impostos, i que, a la llarga, també hauran de pagar els plats trencats dels errors del Govern, amb nous increments d'impostos.

No són afirmacions retòriques, destinades simplement a donar un suport logístic a aquesta mena de retorn. Responen a una realitat comprovable que, a partir d'alguns exemples, posarem en evidència. Quina credibilitat tenen uns pressupostos en els quals, d'entrada ja, sabem que els ingressos que preveuen no són reals? Quina credibilitat tenen uns pressupostos en què un dels temes més importants, les previsions per al nou model de finançament, està sobrevalorat? El senyor conseller, en la seva presentació, ha tingut especial interès a dir que això no és així. Jo proposo als senyors diputats una simple comparació: pressupostos de l'Estat - pressupostos de la Generalitat. Pressupostos de l'Estat, 15% de l'IRPF, per fer arribar a Catalunya 160.000 milions. Pressupostos de la Generalitat, 200.000 milions. Com pagarem les diferències? D'on vindran els recursos que podran subvenir a aquestes necessitats?

En aquest tema, vostès, el que intenten, simplement, és donar cobertura política al mal negoci que van fer amb el nou model de finançament. No cobriran les previsions del pressupost d'enguany, del 97 –ja els ho vam dir en el seu moment– i tampoc les del 98. I, en tot cas, deixi'm donar-li un consell: no seria bo que esperéssim al 2001 per donar solució en aquest problema. Acceptin davant d'aquest Parlament que es van equivocar i plantegin la necessitat de renegociar el model a partir de la construcció d'un consens, primer a Catalunya i després en el conjunt de les altres comunitats autònomes.

Però no és solament en el model de finançament on trobem partides d'ingressos totalment irrealistes. Analitzant el pressupost, ens trobem amb bosses de diner ocult, amb

previsions fetes a la baixa, pel Govern, per tal de crear diners que després s'escaparan al control d'aquest Parlament. Vegem-ne alguns exemples.

Fons europeus. Liquidació de 1996, l'última de què tenim dades reals. Es van ingressar, segons la informació que ens ha fet arribar el Govern, 60.000 milions de pessetes. Pressupost de 1997, se'n preveuen 14.000. De veritat el Govern pensa que per a fons europeus, l'any 1997, només ingressarem la quarta part del que vam ingressar el 96? –perdó, pressupost del 98, evidentment; gràcies, senyor president. O és que en realitat el que es proposa és tenir les mans lliures per veure què pot fer amb aquests 50.000 milions, 40, 50.000 milions, addicionals que vindran posteriorment, sense cap control parlamentari, sense cap criteri, sense cap discussió en aquesta cambra?

Podem dir el mateix de les transferències corrents provinents de l'Estat. Liquidació de 1996, 57.000 milions de pessetes. Pressupost de 1998, 10.000 milions de pessetes. I la resta? On és la resta? Aquí, permeti'm una petita digressió: si no n'hi ha més, si la seva previsió és real, vol dir que amb la discussió del nou model de finançament vam fer el negoci d'en Robert i les cabres, perquè el que els van donar de més en una banda, els ho treuen per l'altra. I, si n'hi ha més, que és el que nosaltres creiem –creiem que en realitat hi deu haver més recursos–, per què no els preveuen? Per què no els pressuposten? On són? Què en faran? No pot saber aquesta cambra què es farà amb aquests diners que vindran de més a més del pressupost de l'Estat?

I permeti'm acabar aquest petit grup de conceptes amb un exemple, menys important des del punt de vista quantitatiu però significatiu per a nosaltres des del punt de vista qualitatiu. Des de fa ja un parell d'anys –o tres– ens vénen pressuposant els ingressos de l'EAJA com una partida ampliable: ingressos en el pressupost, 1.000 pessetes, i diuen: «Serà partida ampliable en funció dels resultats de l'EAJA.» Home, és una mica de broma, això. A la liquidació del 1996 van ser 1.250 milions de pessetes; potser no sé si 1.250; potser 1.000; potser 1.100, però prevegin alguna cosa, perquè, si no, tornem a estar altra vegada en el mateix. I què en faran d'aquests 1.000 milions que vindran de més a més de l'EAJA? On aniran a parar? No ho sabem. És que ens amaguen, amaguen a aquesta cambra la gestió, pel cap baix, de més 100.000 milions de pessetes. On aniran a parar?, què en faran? I això en temes en què aquest Parlament ha demostrat sensibilitat, com és el tema del joc, com és el tema de les problemàtiques que es deriven per a moltes famílies del món del joc. Però, de nou, vostès intenten amagar l'ou. Quin és el problema? Oh, el problema és que, quan es va fer la propaganda de l'EAJA, es va dir que s'ingressaria, pel cap baix i amb dades del 84-85, 6.000 milions de pessetes. En aquest moment, 97, dotze anys després, n'ingressem poc més de 1.000. Aquest és el problema: el fracàs polític que per a vostès va representar la creació de l'EAJA a la vista de les dades reals i el que van prometre en el seu moment.

Els proposo un repte; un repte, senyor conseller: si, realment, vostès es creuen els ingressos que han pressupostat, votaran a favor d'una esmena que nosaltres

posarem a l'articulat, en què direm que tots els ingressos que rebin de més amb relació al que han pressupostat aniran a reducció de l'endeutament. Si s'ho creuen, votin aquesta esmena, i aleshores, nosaltres començarem a pensar que de veritat se'ls creuen; ens preocuparem encara molt més, perquè voldrà dir que els ingressos estaran molt per dessota del que realment haurien d'estar, però, en tot cas, potser sí que donarien mostra que han fet el pressupost amb bona consciència i no intentant amagar l'ou.

Forma part també del concepte d'ingressos, però, per la seva especificitat, m'agradaria donar-li un tractament aïllat, que és el tema de l'endeutament. Des de la Conselleria en la presentació a la premsa, en els documents que s'han fet arribar, el mateix conseller aquest matí, s'han donat moltes xifres: que si el sector administratiu, que si la Generalitat estricta, que si consolidat amb les entitats públiques, però només les de dret públic, no les empreses... Tot plegat per distreure una mica el personal, per no dir quina és la xifra real. Senyor conseller, quin és l'increment real d'endeutament del 98? 97.118 milions de pessetes. Això és sumar i restar les diferents empreses i les diferents entitats, però, és clar, és que si el senyor conseller admetia això, havia d'admetre que l'endeutament és superior al de l'any passat; el previst en els pressupostos d'enguany. Després, la realitat ja ens dirà el que serà. Per tant, allò, uns pressupostos que haurien de ser convergents, en el doble sentit de la paraula, des del punt de vista del grup polític que els dona suport i des del punt de vista de la convergència europea, en realitat, són uns pressupostos divergents, uns pressupostos en què l'endeutament d'enguany és superior al de l'any passat. Per tant, anem en contra de les directives de la Unió Europea. Vostès prediquen molt el rigor i l'austeritat –ho ha fet fa poca estona, a més a més–, però la seva pràctica, a la llarga i quan s'analitza en detall el que fan, és totalment contrària a la seva prèdica. Si s'hagués seguit el seu exemple, avui segurament les dificultats per entrar a la Unió Europea serien impossibles de superar.

Continuen practicant la centrifugació i el maquillatge del deute. És clar, perquè no es noti aquest increment del deute, posem-lo a les empreses públiques, portem-lo cap allà i així es veurà menys i podrem fer aquests jocs malabars que vostè ens ha intentat fer. Però la realitat és molt dura, senyor conseller, i vostè, a la passada comissió –a una, no a l'última, a una Comissió d'Economia i Finances–, va haver finalment d'admetre que l'endeutament de la Generalitat, global, consolidat, de tot, independentment de quins siguin els criteris de Maastricht, és un bilió i mig de pessetes, cosa que havia negat, pocs mesos abans, des del Govern, algun dels seus antecessors, i també ha d'admetre que amb les operacions del 97 i el 98 ens situarem entre el bilió 800 i els 2 bilions de pessetes. Bé, i anem avançant; cap a on? No ho sabem; no sabem cap on anem, però anem avançant i, certament, el deute continua creixent.

Vostè, en una resposta que ha fet al senyor Novella, li ha dit: «La política d'esquerres és endeutar-se.» Jo li discutiré la major, segurament, totalment; però, en tot cas, el que sí que li diria és que és endeutar-se amb criteris. Per a què fan servir vostès l'endeutament? Doncs,

miri, cada any s'endeuten més del que diuen; l'any 96, en el pressupost que van presentar van dir que l'increment del deute seria de 54.000 milions; la realitat: 156.000; l'han triplicat. Amb el deute estan finançant els dèficits d'anys tancats, que no van voler reconèixer en el seu moment; proposen obertament el finançament de despeses corrents amb deute, que és una de les aberracions des del punt de vista econòmic més grosses que hi ha –vegi's el pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Fins on pensen portar vostès la bogeria a què estan sotmetent la hisenda de la Generalitat des del punt de vista de l'endeutament?

Voldríem parlar del tema sanitari, però, la veritat –del tema del finançament sanitari, de sanitat, en parlarem més endavant des del punt de vista de la despesa–, crec que, segurament, haurem d'esperar que torni del Consejo de Política Fiscal y Financiera, sobretot per saber quins ingressos hi ha addicionals i, a més a més, potser aleshores ens explicarà on els pensa aplicar, perquè vostè ha aplicat un increment del 5,7 del PIB, que és el mateix increment que hi havia en els acords anteriors que va fer amb el Govern socialista; per tant, l'increment derivat del mateix increment nominal del PIB. Les partides de farmàcia s'incrementen d'un 15,7%; tenen inclòs l'efecte del *medicamentazo*, o la «medicamentada» –com ens corregien ahir en un debat de la ràdio, que es veu que n'hem de dir «medicamentada». No ho sé, però, en tot cas, si el tenen incorporat i s'incrementa d'un 15,7, la farmàcia, és molt fort i, si no ho tenen incorporat, la reduiran en el tràmit de comissió?

Senyor conseller, ingressos ficticis, bosses de diner ocult, creixement de l'endeutament totalment descontrolat... El que fan vostès és entrapar cada cop més les finances de la Generalitat. Els desequilibris van creixent com una bola de neu i, si els electors no hi posen remei, vostès mateixos es veuran esclafats per la seva gestió, per la seva pròpia ineficàcia. També, en el pressupost de despeses, veiem tot un conjunt d'elements que fan pensar que estan, allò, «quadrats a martellades», que no acabem d'entendre. Li faré alguna comparació, però la faré amb el pressupost del 96. Jo, fer-ho amb el pressupost del 97, que és una ficció semblant a la del 98 i que, per tant, estaríem trobant-nos amb una ficció al quadrat, la veritat és que no ens portaria a cap lloc.

Pressupost 98, liquidació 96: «Personal», creix un 9%, i aquí ens diu que hi ha un 4% d'increment de plantilles, un 2% d'increment de sou..., i l'altre 3%? Els altres 15.000 milions? On són? En què han anat a parar? O és que les plantilles que ens envien no són les de veritat? I en realitat, l'increment no és del 4, sinó que és del 7. «Béns i serveis»: creix un 8% –en dos anys, sempre, eh? Què és el que creix més?: «Indemnitzacions per raó del servei», que dobla la partida del 98 amb relació a les liquidacions del 96, i «Lloguers»: un 9%. Comencem-nos-ho a rumiar, això dels lloguers. Amb la taxa d'interès en què està aquest moment el mercat de capitals, comencem-nos a rumiar això dels lloguers; si vostès no han aconseguit reduir els lloguers amb la baixada dels tipus d'interès, parlem-ne, perquè és que no ho han fet gaire bé. És lògic que el mercat de llo-

guers, en el moment en què es rebaixen els tipus d'interès, també tingui una rebaixa. On està aquesta rebaixa? Per què del 98 al 96 creix un 6%?

«Transferències corrents». Les aportacions a les empreses privades es reduiran en un 38%. Vostès s'ho creuen, això? Reduiran gairebé en un 40% les subvencions a les empreses privades o reduiran a la meitat les subvencions de capital? Ens ho creiem això, senyor conseller? Ho comprovarem? Què farem, si després vostès no compleixen aquestes grans línies del seu pressupost? El que passa és que, si no, ho acabaran igual com van fer l'any passat, com van fer el 96, que, per fer quadrar els comptes i el dèficit –perquè és la manera d'assolir els objectius que vostès tenen; no tenen cap més manera–, per fer quadrar els comptes i els dèficits, què van fer? Exemple de Sanitat: agafem 100.000 milions de pessetes i colloquem-los a l'any següent, i anem fent la bola més grossa, la bola més grossa... I quan ho pararem? Ah, no ho sé, però miri, la sanitat, amb 100.000 milions de despeses desplaçades d'un any cap a l'altre i 150.000 de préstecs de tresoreria ja són 250.000, i si posem els 100.000 que han generat de dèficit en el sector de la XHUP, són 350.000, i anem fent, i anem fent.

Però, segurament, una de les trampes més evidents està en el sector de les inversions. Jo no sé si el senyor conseller, perquè s'ho suposava o perquè, doncs, tal com va anar la darrera comissió, veia que aquest és un tema on hi ha realment un punt feble de la seva gestió, hi ha insistit bastant tant en la presentació com en les rèpliques. Constatacions: cada any inverteixen menys del que prometen; en quatre anys han deixat d'invertir 200.000 milions de pessetes –un 80% d'execució en les inversions. Continua la davallada constant del volum d'inversions del Govern; l'any 1994 van invertir 193.000 milions; l'any 96, 160.000; a la baixa, constant. Sap el conseller que ja inverteixen més les corporacions locals que tenen menys de la meitat de pressupost que la mateixa Generalitat? No li dóna això alguna idea d'un model de gestió diferent de conceptes de com s'ha d'actuar en el territori?

Podríem parlar de les inversions de l'Estat. Tinc por que el temps se m'ho mengi; en tot cas, si vol, a la rèplica en parlem; cap problema. Però, en tot cas, deixi'm dir que no deixa de ser un cert exercici de cinisme per part seva reclamar aquests 10, 12.000 milions que reclamen, addicionals, a l'Estat, amb els quals nosaltres hi estem d'acord i que ens semblen pocs –dit sigui de pas–, però, en tot cas, reclamar això i, després, deixar de fer-ne 40.000 en el pressupost propi... Home, doncs, miri, què vol que li digui? És un exercici amb què no hi estem massa d'acord.

200.000 milions més d'inversions, 260.000 milions més de deute; total: mig bilió de diferència en els quatre anys 93-96. Oidà! Segurament és un dels índexs més clars del collapse de la gestió econòmica del Govern. I deixi'm insistir en un tema que vostè ha plantejat i que jo li vull repetir: en els anys 95 i 96, els recursos finalistes que vostès han rebut per fer inversions, sigui via increment de l'endeutament, sigui via transferències de capital, superen en 100.000 milions de pessetes les inversions que vostès han fet realitat. No m'amagui l'ou, com em va fer a la Comissió, dient: «L'any vuitan-

ta-no-sé-quants fins al 96»; no, no, 95 i 96. Els números, si vol, els contrastem: 100.000 milions de pessetes. Vostès han d'explicar què han fet d'aquests 100.000 milions, ho han d'explicar, perquè aquests 100.000 milions anaven destinats a inversions i no els hi han aplicat. On són?, què n'han fet? En tot cas, en tot cas, expliqui'ns en què s'han gastat. Les inversions és una prioritat. No solament ho diuen els grups d'aquesta cambra, ho diu també la Cambra de Comerç, ho diu la Cambra de Contractistes; tothom està reclamant més inversions i avui, a Catalunya, la Generalitat és una peça fonamental en el volum d'inversions. Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, la distància entre els discursos i els pressupostos és cada cop més elevada; però és que, en el seu cas, la distància entre els pressupostos i la realitat ja és abismal. Estem, per tant, en un pressupost ple de trampes; les trampes són cada cop més grans i la bola de neu segueix creixent.

Intentaré aplicar els deu minuts que em queden a explicar-los criteris alternatius perquè ens sembla que no solament ens hem de fixar en la crítica, sinó també a formular alternatives. Comencem pels ingressos. Vostès exerceixen la seva capacitat normativa, és la primera vegada que l'exerceixen; l'haguessin pogut exercir l'any passat, no ho van fer; nosaltres vam estar-hi d'acord, no hi va haver cap esmena en aquest sentit perquè ens semblava que, un primer any, calia una certa prudència i que no es podia aplicar d'entrada ja la capacitat normativa sense veure com anaven les coses. Aquest any finalment s'han decidit. Però nosaltres entenem que tot increment de pressió fiscal ha de venir acompanyat d'una explicació política del que es pensa fer amb els recursos addicionals que s'obtidran. Vostès no n'han donat cap. Han dit: «Posem aquí aquests diners en els pressupostos»; entra dins del magma general, però no han dit per a què serviran aquests diners addicionals. Però, en tot cas, sí que una cosa és evident: les inversions es redueixen, les despeses de funcionament creixen; per tant, els més recursos, lògicament, han anat per finançar les despeses burocràtiques. Tornem a ser al creixement de les despeses corrents.

I un segon aspecte d'això és dir: escolti, l'increment fiscal, la fiscalitat, hi ha dues maneres de pensar-la: una fiscalitat indiscriminada o una fiscalitat que sigui selectiva, que prengui en consideració els nivells de riquesa, els béns, el que sigui. Bé, vostès han optat per l'opció indiscriminada –del 6 al 7, tothom. Doncs, miri, no hi estem d'acord i, en tot cas, suposo que ho podrem discutir amb les esmenes a l'articulat, perquè li plantejarem una alternativa, d'un major equilibri entre ingressos, entre nous ingressos fiscals i noves deduccions; un increment de tributs, en el que es tingui en compte bé la capacitat fiscal de les persones o bé que tingui efectes dissuasoris quan aquells casos els considerem necessaris, que, en el nostre cas, considerem en el tema del joc.

I, finalment, també deduccions relacionades amb aquells sectors de la societat que tenen més dificultats, sense menystenir les seves. No ens semblen malament, ens semblen pobres en algun aspecte i també ho rectificarem, però no ens semblen malament des del punt de

vista conceptual, però, en tot cas, sí que ens sembla que s'hi queda gent: la gent jove –com s'ha comentat una mica–, la gent gran, que tampoc estan en els seus conceptes.

En el moment de formular les despeses, vostès prioritzen i diuen: «Aquest és un pressupost social: ensenyament, sanitat...», i fa la llista i diu: «el 70% del pressupost». Home, miri, què vol que li digui? Jo, quan una persona em diu que ha prioritzat i, per prioritzar, m'explica els conceptes que representa el 70% d'una empresa, d'una administració, miri, és la prova més evident que no s'ha prioritzat res, perquè el 70% de les prioritzacions és no prioritzar res; prioritzar vol dir coses concretes.

Llavors, jo li parlaré de quatre prioritats que, des del nostre punt de vista, havien de ser-hi incloses: Europa, el reequilibri territorial i el reequilibri social, l'ocupació i els municipis.

Europa. Vostè ho ha dit i aquí faré una petita incursió a la macroeconomia, que, en tot cas, si no hi incidim més és perquè el temps és limitat i hem d'intentar centrar els temes més importants–, sí que és cert el que vostè ha dit: que un dels motors del funcionament, del bon funcionament de l'economia espanyola, de l'economia catalana, que no van malament –i això s'ha d'admetre i dir el contrari seria absurd– és el sector exterior, el sector de l'exportació i de la importació.

Ara, el que no ens diu, senyor conseller, és quin dels indicadors més recents del 97 comencen a mostrar un cert esgotament d'aquest model. L'informe de conjuntura d'una entitat financera –que tampoc citaré– diu que l'acceleració de les importacions i el manteniment de les exportacions assenyalen una aportació negativa del sector exterior internacional en el segon semestre, i les dades de l'IEC, de l'Institut d'Estadística de Catalunya, ens confirmen no solament per al segon trimestre, sinó per al juliol i l'agost, que aquesta és una tendència que va creixent. Igualment, aquesta mateixa entitat diu que els preus industrials comencen a mostrar símptomes d'acceleració al final del tercer trimestre; les dades de l'IEC ho conformen.

Hi ha altres dades internacionals que ens indiquen que l'avantatge competitiu que tenia Catalunya amb relació a l'Europa unida està disminuint; estem encara damunt de la mitjana –això no es pot negar–, però està disminuint. I vostès, què fan amb tot això? Quina proposta hi ha en el pressupost seu amb relació al trànsit europeu, amb relació a l'entrada d'Europa més enllà de la retòrica, més enllà de dir que hi estem d'acord, més enllà de dir que tots estem contents? Quina proposta hi ha? La recerca –un dels elements clau– és el parent pobre del pressupost, i, com diu la Cambra de contractistes, fins i tot la dotació d'infraestructures fa perillar la competitivitat i el creixement econòmic, i això és responsabilitat de la Generalitat, ja que les inversions, ara com ara, en una molt bona part depenen del Govern de Catalunya.

Reequilibri territorial i social. En primer lloc, deixi'm diferenciar: una cosa és dir «el pressupost és més o menys social, perquè la part més important de la despesa se l'emporten els departaments d'Ensenyament, Sa-

nitat...» –això és veritat, no ho discutirem–, però com incideix això en el reequilibrament del país? Des del punt de vista territorial, senyor conseller, vostès continuen fent la trampa de sempre: barrejar comarques riques i comarques pobres; a les comarques riques, ens hi posa el Barcelonès, que és una comarca molt gran i amb un nivell d'inversió *per capita* molt baix –jo no qualificaré si de discriminació o de no-discriminació–, però, en tot cas, el comportament de la Generalitat envers la comarca del Barcelonès, l'any 1988, segons les propostes que vostès posen, és bastant greu: redueixen la inversió a la meitat de l'any passat.

Però, bé, no entraré en aquest moment en aquesta qualificació, però sí per dir que, si excloem el Barcelonès, les comarques riques de Catalunya reben més inversió que les comarques pobres en el pressupost del 98 i en la sèrie 92-96 que vostè ha fet servir –en la mateixa. Les diferències són més acusades en un moment, més acusades en un altre, però, en tot cas, li puc donar les dades acumulades, si així li interessa.

Per tant, compte!, compte perquè les coses no són tan clares. Aquell mateix informe a què he fet referència –ha donat bastant de si aquest informe per a aquest debat– diu: «El creixement més elevat de Barcelona i Girona fa pensar en un nou augment dels desequilibraments territorials al Principat». No ho dic jo, senyor conseller, ho diu l'informe d'una entitat financera important del nostre país.

Passem, però, també, ja, a les despeses del reequilibrament social. El conjunt de les inversins dels departaments que podem anomenar «socials» baixa. Bé, miri, si això és un pressupost social, la inversió nova en aquest conjunt de departaments baixa; bé, vostè ho dirà, però és que anem a retrinxar una miqueta més. Què entenen vostès per pressupost social en un pressupost en què els concerts per a les escoles privades pugen un 9% i les assignacions al sector públic escolar pugen un 6%? Què entenen vostès en un pressupost les inversions del qual no permetran recuperar el retard d'ensenyament en els tres anys passats, en el qual se segueix incrementant la despesa amb mòduls prefabricats? Una mostra clara de la incapacitat del Govern de complir els seus compromisos, i, al programa de garantia social, hi posen 1.000 pessetes.

Buscarem l'articulat i diran que és despesa ampliable, d'acord, però no és aquest el tema. Quina és la voluntat política del govern en un Departament de Sanitat que diu que creix molt; sí, és clar, però què creix? –i ho ha recordat el senyor Novella–: creixen els interessos i creix la despesa en farmàcia. Traiem això i el Departament de Sanitat es queda amb un creixement per sota de la mitjana, senyor conseller.

Departament de Benestar Social –una mostra de les més patents. El pressupost es manté constant en termes monetaris des del 96. Les residències per a persones disminuïdes i l'atenció precoç incrementen els usuaris i redueixen els recursos. Això funcionarà perfecte: més gent a atendre, menys diners per a atendre aquestes persones.

No sembla, no crec que es pugui dir que la sensibilitat social és una de les característiques d'aquest pressu-

post, al contrari; jo crec que el conseller ens fa una trampa dialèctica, que els números hi donen suport, perquè diu: «Escolti, els departaments de Sanitat i d'Ensenyament són els més importants», i això permet fer una trampa dialèctica, però, quan es grati una mica més –després, jo suposo que en el debat sectorial ho podrem veure a bastament, amb els diferents diputats especialistes en cada tema–, això quedarà en total evidència.

Ocupació –se m'acaba el temps, senyor conseller, senyor president, però, en tot cas, dir que la cimera de Luxemburg ha posat en evidència la necessitat d'una lluita concertada a favor de l'ocupació, i vostès han demostrat una desorientació bastant important en aquest tema des del punt de vista polític: declaracions del conseller Farreres en un sentit, declaracions del president en un altre, dient: «Ja està bé, no hem de fer res més»; toma a parlar el conseller Farreres, jo el sento directament aquest dia a Tarragona, en unes jornades que es feien, dient el contrari, dient que sí, que s'han de marcar objectius, que s'han de donar xifres, que s'han de posar límits, que s'han de posar..., perquè, si no, no farem res, que, si no tenim objectius... Aquí, hi estem bastant d'acord, però, en tot cas, aclareixin-se, diguin realment què pensen fer amb l'ocupació. No es quedi simplement amb els milions que posa a l'Institut Català de Finances per dir: «Escolti, miri, el que fem quant a ocupació, doncs, ja ho faran els privats; els donarem un préstec, que paguin interessos, i nosaltres tan tranquils.»

No, miri, tenen una responsabilitat, cal fer un pla d'ocupació. El fet que el govern no faci cap previsió d'aportació del govern a un pla d'ocupació és una manca de responsabilitat en aquest moment, en un moment en què la ciutadania està conscienciada que cal fer un esforç al voltant del tema de l'ocupació, que el Govern no faci un pas endavant és una manca de responsabilitat. L'únic que no pot fer-se en aquest moment, senyor conseller, senyor president, és no fer-se res.

Per tant, prenguin mesures, actuïn a favor de l'ocupació, d'acord amb els agents socials, per millorar la quantitat i la qualitat del treball.

El món municipal ha estat un mal crònic en el govern de Convergència i Unió i en aquest pressupost s'agreuja. Les transferències poden créixer més o poden créixer menys, però, escolti, miri: congelació del fons municipal, reducció de les aportacions de la Generalitat al Pla únic d'obres i serveis... La Generalitat està agafant les transferències que rep de l'Estat amb destinació als municipis per imputar-se-les a favor seu i no les trasllada als municipis; fa el que, com diu un diputat nostre...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el temps.

El Sr. Carnicer i Vidal

Em queden dos minuts.

El president

Tindà temps a contrarèplica. Per tant, si vol acabar...

El Sr. Carnicer i Vidal

Acabo, senyor president, dient que la Generalitat –com diu un diputat– saqueja a favor seu les transferències estatals amb destinació local.

Aquests són els arguments de la nostra esmena de retorn, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Martí Carnicer, jo li he de dir, com a valoració global de la seva intervenció, que em saben greu algunes de les expressions que vostè ha utilitzat. Concretament, en una part molt important de la seva intervenció, vostè ha estat reiteradament dient que aquest pressupost era una trampa, que estava ple de trampes, i fins i tot hi ha dit que hi havien diners ocults, i, és clar, aquesta és una expressió, home!, que, com a mínim, impressiona una mica, i que jo crec que, en tot cas, s'ha de demostrar amb una mica més d'eficàcia de la que vostè mateix deia al començament.

Una de les coses que vostè esmenta és que..., diu: «Els ingressos reals no hi seran», ens diu per una part, i, com a argument, utilitza els pressupostos generals de l'Estat, i, com a superargument, utilitza dintre d'aquests pressupostos generals de l'Estat un 15% de l'IRPF, i diu que hi ha uns 160.000 i escaig de milions de pessetes.

Jo li demano dues coses per fer un judici correcte sobre aquesta aproximació que vostè feia. Primer: mirin els mateixos pressupostos generals de l'Estat si, per a l'altre 15% –que no passa directament pel pressupost, però que és el tram autonòmic de l'IRPF i que, per tant, pràcticament, té el mateix valor–, hi ha més de 180.000 milions de pessetes; veurà que sí. Per tant, en els mateixos pressupostos generals de l'Estat hi ha, en aquest sentit, una divergència –com vostè deia– entre participació a les quotes líquides, 15%, i, tram autonòmic, 15% de l'IRPF. Hi és, però, és clar, no ens doni només una de les xifres si del que es tracta és de no fer trampes, perquè aleshores tinc la impressió que el que fa trampes és vostè.

Segon, li demano també que agafi tots els recursos que l'Estat té previstos per a Catalunya per: 1) 15%, quota líquida i IRPF; 2) 15%, tram autonòmic i IRPF; 3) participació en els ingressos de l'Estat, la PIE. Sumi aquests tres conceptes i digui'ns si, per la suma dels tres, no coincideixen amb el pressupost d'ingressos de la Generalitat i jo li diré que sí, que, bàsicament, coincideixen –sí, home, bàsicament coincideixen; escolti, és un problema, això, simplement de sumar–, bàsicament coincideixen.

Que vostès em diguin: «No, és que això ha de coincidir a la pesseta». Home, miri, depèn del concepte que vostès tinguin de l'autonomia d'un govern. Si per vostès el que es diu des de Madrid s'ha de complir allò fil per randa, doncs, potser sí; si vostès li donen una mica més de capacitat d'interpretació al govern català, cosa que nosaltres fem, doncs, potser no, però, en tot cas, bàsicament –ho torno a dir–, bàsicament, coincideixen a la pesseta. Per tant, on són les trampes, senyor Martí Carnicer, des d'aquest punt de vista? On són les trampes?

Vostè ens diu també que ens hem equivocat en el model de finançament –ens ho ha dit moltes vegades. És veritat que només ens ho diu ara, perquè fa poc temps, quan el vam pactar amb vostès pel mateix concepte, aleshores no ho deia; és clar que vostès sortiran en defensa de la seva gran capacitat de credibilitat respecte a l'IRPF –per vostès era un impost sagrat. Escolti'm: els podem posar molts exemples de mesures que vostès van prendre quan estaven al govern, al govern espanyol, en la línia de disminuir la capacitat fiscal de l'IRPF, també els els podem posar, però, escolti, no és aquesta la qüestió.

Tothom en el seu moment –i, si no tothom, molta gent– va estar d'acord que era important obrir una escletxa per participar en algun gran impost de l'Estat; en això, hi va estar tothom d'acord, i vostès també hi van estar d'acord, i, ara que ja no tenen la responsabilitat de govern, els és molt fàcil dir: «Vostès es van equivocar.» Amb qui ho varen negociar tot això? No ho varem negociar amb vostès? No varem negociar el primer 15% de l'IRPF amb vostès? No ens hi van, fins i tot, posar els famosos topalls, perquè vostès consideraven que era massa tot allò, era massa per a Catalunya!

Senyor Martí Carnicer, vostès deien que això era massa per a Catalunya; com ens vénen ara a retreure que pel 30% sigui massa poc? Sí, escolti'm, jo simplement faig un petit i breu repàs del que ha estat la història recent del nostre país; no estic parlant de la prehistòria: de tot això fa quatre dies com aquell qui diu, no?, això era així. Per tant, jo no entenc, sincerament, que vostès posin ciment –ciment, fins i tot, armat– sobre el que ha estat un dels guanys per a Catalunya, que s'ha d'acabar consolidant amb el temps i on vostès també hi han tingut una participació activa. Simplement, no ho entenc.

Vostè parla de bosses de diner ocult, i jo li demano que sigui una mica més precís, perquè, sincerament, si per «bosses de diner ocult» tot el que vostè aporta sobre la taula és que hi han determinats fons europeus que es pressuposten d'una forma determinada, que són finalistes, senyor Martí Carnicer, i que, per tant, se sap perfectament que, en la mesura que són ampliables, els ingressos que vénen per aquestes partides van a les finalitats de les mateixes partides, escolti'm, si aquest és tot el pecat, vaja, és que no és ni pecat. Vostè estarà més o menys d'acord des d'un punt de vista purament tècnic de com faria vostè el pressupost si li toqués fer-lo a vostè, estarà més o menys d'acord amb nosaltres en aquest sentit, però el que no pot ser és que vostè parli de bosses de diner ocult. Perquè, si vostè parla de bosses de diner ocult, segurament vol donar la impressió

que jo vull entendre que no vol donar. Però podria ser que sí, i per al cas que sigui que sí, vull deixar molt clar quina és tota aquesta «parafernàlia» que vostè denuncia de les bosses de diner ocult.

A part, senyor Martí Carnicer, que per parlar amb aquestes expressions, que jo crec que són greus, s'hauria de tenir també consciència de fins a quin punt els comptes de la Generalitat, no només els dels pressupostos, els de les liquidacions, estan degudament intervinguts. O és que no tenen controls i filtres, els comptes de la Generalitat de Catalunya? O és que no n'emet informes la Sindicatura de Comptes? De què serveix tot això? De què serveix la Intervenció General, tot el cos d'interventors, tota la Sindicatura de Comptes, totes les auditories externes que hi han sobre les empreses públiques, sobre els ens de dret públic, sobre els organismes autònoms? De què serveix tot això, si no és per donar transparència al sistema? Vostè creu que es pot parlar, sincerament, de bosses de diner ocult?, si no és –ho torno a dir– que aquesta expressió vostè no l'hagi utilitzada, doncs, molt a la baixa, no?, i que, aleshores, jo crec que s'ha equivocat en l'expressió, perquè, segurament, el concepte és un altre, però que, en tot cas, jo he de dir que rotundament, d'això que vostè potser podria insinuar, no n'hi ha, i que, en tot cas, sí que és veritat si per això..., si vostè entén per aquest concepte el que ara vaig a dir, sí que és veritat –i això seguirà succeint de cara al futur– que hi han partides que estan per sota, fins i tot, del que moltes vegades acaba succeint –és veritat–, que es fa així amb un criteri de màxima prudència –que es pot discutir, però que és un criteri de màxima prudència–, i que, com molt bé vostè diu, si aquestes partides s'acaben alimentant en forma de majors ingressos finalistes, no dubti que s'acaben gastant per a les finalitats que estaven inicialment previstes.

Ens parla, una vegada més –això no és cap novetat–, del tema de l'endeutament. Una precisió: jo no sé d'on vostè treu l'increment de l'endeutament per a l'any que ve, no?, però, en tot cas, si agafa el màxim terme de consolidació –el màxim– i resta, lògicament, el que seran ingressos financers del que seran amortitzacions de crèdits, i, per tant, parlem d'endeutament viu, aquest no augmenta els 97.000 milions de pessetes que vostè diu, augmenta la diferència entre 108.000 i 54.000, i això no resta..., això no signifiquen 97.000, és bastant menys, i això és el que figura en el pressupost –això és el que figura en el pressupost. Suposo que vostè aquí no hi barreja l'endeutament a curt termini..., no ho sé, però, en tot cas, el que figura en el pressupost és això.

Amb això, de tota manera, més enllà de la xifra –que, per altra part, doncs, està permanentment d'actualitat, i no ens queixarem que no se'n parli, d'aquest tema–, a part d'això, a mi m'agradaria precisar-li dos conceptes que em semblen més importants.

Primer. Vostè diu que posa en dubte la major; quan jo he dit en algun moment no que les polítiques d'endeutament fossin *només* unes polítiques de governs d'esquerra, sinó que els governs d'esquerra havien utilitzat aquestes polítiques d'una forma molt important, escolti'm!, però és que simplement s'ha d'analitzar el que vostès han fet en el conjunt de l'Estat durant tretze

anys. Vostès van arribar l'any 82 –ho dic perquè vegi vostè fins a quin punt vostès hi creuen, en això de l'endeutament–, vostès van arribar l'any 82 al Govern espanyol, i es van trobar que l'endeutament de l'Estat era un 25% del producte interior brut; i quan el van deixar, aquest mateix endeutament representava el 65% del producte interior brut. Hi creuen, senyor Martí Carnicer, vostès, en l'endeutament, o no hi creuen? Jo crec que sí; les xifres ho demostren. I el que..., veurà, amb vostès hi ha un cert avantatge, no?, que és que vostès han governat durant molts anys, i sabem què fan al Govern, ho sabem, no és pura teoria, ho sabem, el que fan. I, entre altres coses, el que han fet durant molts anys..., escolti'm, jo no ho critico, eh?, a diferència de vostè, jo no ho he criticat. Però, en tot cas, el que vostès han estat fent durant molts anys, quan han gestionat, doncs, un govern –un govern, per altra part, molt més gran que el mateix Govern català–, ha estat portar, doncs, l'endeutament al 65% del PIB. Que, escolti, que no és dels més elevats d'Europa. Hi ha països europeus, segurament, fins i tot més avançats que el nostre des de bastants punts de vista, que havien portat l'endeutament encara més enllà, bastant més enllà. Però, home, jo el que no puc admetre és que vostè em negui la major. No em negui que les polítiques d'endeutament han estat polítiques dirigides, assumides, alimentades progressivament per part de governs socialistes, en els quals vostès, a més a més, com a socialistes catalans, hi han participat també activament. No m'ho negui, perquè això ha estat exactament així.

Jo li demano que s'apunti a les nostres tesis, que suposo que és molt demanar, no?, però que s'hi apunti, i que també, doncs, compartim que, gràcies a aquestes polítiques d'endeutament, s'han pogut fer moltes coses que, si no hi haguessin estat, no s'haurien pogut fer, perquè la fiscalitat no donava per a més, des de molts punts de vista; no es podien apujar els impostos encara molt més per aguantar el ritme de canvi del conjunt de l'Estat i de Catalunya que calia durant aquests darrers anys.

Vostè critica molt l'endeutament de la Generalitat, el critica molt. Jo li demano una altra cosa, i aquesta també és irrefutable, senyor Martí Carnicer: l'endeutament a llarg termini de la Generalitat no supera el volum d'inversions de la mateixa Generalitat acumulat, no el supera, hi han més inversions que endeutament –hi han més inversions que endeutament. Per tant, tot l'endeutament, s'hagi fet en un any a curt i després s'hagi passat a llarg, o directament endeutament a llarg termini, tot ell, sense excepció, està destinat a cobrir inversions. Negar això, negar aquesta política, senyor Martí Carnicer, vol dir que amb l'estructura de finançament que tenia Catalunya, si no es portaven les coses per aquesta via, com de fet portaven molts altres governs a Europa –el seu també, a Espanya, i d'una forma fins i tot bastant més intensa–, no es podien fer moltes coses que el país necessitava i que duraran molts anys. Si és veritat que tot l'endeutament està destinat a inversions, si això és veritat –cosa que nosaltres diem que sí, i vostè, per poc objectiu que pretengui ser, ho pot comprovar, això, i ho pot reconèixer; pot dubtar-ho de cara a si això seguirà sent així de cara al futur o no, però, en tot cas, ara per ara, l'estadística diu que és així, i els comp-

tes diuen que és així—, si això és d'aquesta manera, escolti'm, aleshores no sé per què no l'hem de defensar, aquest volum d'endeutament. Perquè, si no hi hagués estat, no hauríem pogut fer la línia II del metro, per exemple, ni hauríem pogut fer l'autopista entre Mataró i Granollers, ni estaríem fent en aquest moment l'Eix transversal, ni hauríem posat un hospital a cada capital comarcal; no hauríem pogut fer tot això, ni estaríem ara desplegant la LOGSE en forma d'inversions d'equipaments. No podríem fer res de tot això. Tot això, evidentment, perquè són inversions, a més a més, a llarg termini, s'ha hagut de finançar recorrent a l'endeutament. I això, entre altres coses, ha estat així perquè, com he dit al començament de la meua intervenció, Catalunya, a diferència d'altres països en el conjunt de l'Estat, ha tingut un tractament diferenciatiu negatiu, i no hem rebut fons de compensació interterritorial, i rebem els fons europeus que estan menys dotats.

I a partir d'aquí, si vostè té un nivell competencial que està molt emmarcat, precisament, en els àmbits socials del que és la gestió pública, si això és així, si vostè vol invertir, només té un camí. Té una alternativa, que és no invertir; té aquesta alternativa. Però, si vostè inverteix, aleshores això comporta l'endeutament. I vostè puja aquí i ens demana que invertim, fins i tot ens diu que invertim poc. I aleshores jo li dic: siguem conseqüents; tal com tenim l'estructura de finançament i tal com està estructurat també el pressupost de la Generalitat, en funció del seu marc competencial —això ha estat així fins ara d'una manera molt clara—, no hi havia altre mecanisme per invertir que recórrer a l'endeutament, cosa que jo crec que, a més a més, es pot defensar amb la cara ben alta, perquè —com he dit moltes vegades— aquest endeutament està perfectament dibuixat amb realitzacions en el territori.

El tema dels ingressos. Vostè feia una referència a les mesures fiscals que s'han pres, aquí veig que fa una valoració, diguem-ne —si m'ho deixa dir d'aquesta manera—, relativament positiva, perquè he sentit que vostè no està en contra del que s'està fent, però que plantejarà —de fet, ja ho hem pogut veure a través d'alguns mitjans de comunicació—, que plantejarà una alternativa. Bé, doncs, quan la planteji formalment ja tindrem ocasió de discutir-la i de valorar-ne els diferents efectes.

Sí que en la seva part última de la intervenció ens ha anunciat una alternativa, que ha dit «l'alternativa». Bé, l'alternativa és una alternativa de conceptes, però és que ara estem en un pressupost, no ho sé; bé, és clar, és que quadrar el pressupost no és fàcil, i vol dir que en l'últim moment, i no tant a l'últim moment, s'ha de treure d'un lloc per portar a un altre, i no es fa a base només de frases un pressupost, es fa a base de xifres, no?, i a base de xifres vol dir que, escolti'm, jo ja li admeto l'objectiu últim de la seva intervenció final, però entengui que jo també no puc considerar com una alternativa a un pressupost una enumeració de conceptes, per molt lloables que siguin i per molt d'acord que poguéssim estar amb alguns, però això no és una alternativa, senyor Martí Carnicer; això és unes quantes valoracions conceptuals sobre el que és el pressupost que presenta el Govern. Però, bé, jo no sé quants diners

posarien de més vostès aquí i d'on els traurien, què deixarien de fer. Tot això no ho sabem, tot això no ho sabem, perquè vostès, realment, una alternativa no la presenten, això sí que ho vull deixar clar: vostès una alternativa no la presenten.

Respecte a aquests conceptes que vostè enumerava, doncs, vostè reclamava què fem per Europa. Escolti, per Europa, jo crec que fem moltes coses; segurament ara no és el moment d'entrar-hi a fons, però, com a mínim, en fem una en aquest pressupost de l'any que ve —com a mínim una— que per nosaltres és molt important, jo no sé si vostè la comparteix o no, que és la formació. Per Europa, formació, més formació, escolti, i això és ben evident, formació, i a més a més a tots els nivells. Ho torno a dir, vostès hi poden estar més o menys d'acord, però en tot cas hi ha una aposta molt clara del Govern català en aquest àmbit, hi és, i a més, com tantes vegades s'ha dit, és la més clara que hi ha en el conjunt de l'Estat, aplicant una llei de l'Estat, eh?, no una llei estrictament catalana, per entendre'ns, sinó aplicant una llei que afecta tothom; els que ho portem més lluny i som més ambiciosos, des d'aquest punt de vista, som nosaltres, a Catalunya. Per tant, bé, aquesta és una prioritat. Ho torno a dir, vostè no sé si hi està d'acord o no, però aquesta és una prioritat, i que jo crec que és una prioritat que, evidentment, ens acosta més a Europa.

Segon, en el tema del reequilibri territorial, miri, les estadístiques, les xifres i les presentacions, evidentment, es poden fer de moltes maneres. Vostè no està d'acord amb la que fem nosaltres, però permeti'm que jo li digui que jo tampoc estic d'acord amb la que fa vostè, perquè diu vostè: «traïem el Barcelonès»; home, sí, però és que resulta que el Barcelonès és més del 40% de tot Catalunya, per exemple, quant a població —per exemple, quant a població—, aleshores en què quedem? o el traïem o el posem; si el traïem és escapar Catalunya, i si el posem, doncs, és la realitat del nostre país, no? Ja sé que vostè, això, ho fa, doncs, a efectes potser d'una millor presentació i defensa de les seves tesis, però, escolti'm, jo no les hi puc admetre, perquè és que vostè aquí sí que em treu la major, me la treu, com si no existís, i llavors fa la comparació, i jo crec que això, lògicament, no és raonable.

Vostè ha criticat el fet que hi hagi..., i en aquest sentit ho presenta com una alternativa seva, l'accent social del pressupost, i ha posat un exemple que jo no l'he acabat d'entendre: ha parlat de l'ensenyament concertat, com si l'ensenyament que es fes a través de centres concertats, aquest, no fos social. És a dir, el gran exemple que vostè ha posat per dir que això no era social i que jo he entès que anava per la línia del privat, de les privatitzacions i tot això, era l'ensenyament concertat, però, escolti'm, senyor Martí Carnicer, oi que l'ensenyament concertat també és social o respon a una finalitat social? I aquí torno a dir el mateix: ja ens coneixem, vostès han governat. Vol que comencem a explicar les privatitzacions que vostès van promoure des del Govern de l'Estat, amb les quals estem d'acord, amb les quals estem d'acord. Ara, el que no es pot fer és anar a la processó i, al mateix temps, repicar campanes; això no es pot fer (*remor de veus*), això no es pot fer, i vostès

donen la sensació que això és així. En allò que creuen en el Govern, hi deixen de creure quan estan a l'oposició. Què val més: allò que fan al Govern o allò que diuen a l'oposició? Per nosaltres, val més el que vostès fan en el Govern i, en aquest sentit, tampoc entenc la crítica.

I, per acabar, respecte a l'ocupació, vostè ha dit, literalment, que el Govern no fa res –vostè ho ha dit literalment–, i jo, evidentment, senyor diputat, li he de dir que això no és veritat. Vostè em pot dir que faria molt més i que intensificaria no sé quin programa en concret, perquè tampoc ho ha dit molt; però, bé, en tot cas, li admeto des d'aquest punt de vista que vostè tingui una alternativa, diguem-ho així; ara, escolti, dir-me que el govern no fa res en matèria d'ocupació és ignorar, per exemple, que el Departament de Treball té el pes que té dintre del pressupost i que és un pes que, des de molts punts de vista, ha anat creixent –des de molts punts de vista. I dir que no fem res és ignorar que nosaltres –nosaltres, senyor Martí Carnicer–, govern català, Convergència i Unió, hem estat anys intentant que se'ns traspassés un element de política activa en matèria de lluita per l'ocupació, que es diu Inem, i vostès, que estaven al Govern, ens deien que no –vostès ens deien que no. Altres ens han dit que sí, però vostès ens deien que no, i aquests són fets, no són paraules, no són conceptes: vostès ens deien que no. Per tant, escolti'm: jo no sé si fem molt o no com a Govern català; jo crec que sí, que fem moltes coses per l'ocupació, i la prova de l'Institut Català de Finances en pot ser una més; no és pas una peça clau ni una de definitiva; és una peça més dintre del que pot ser aquesta política.

Ara, escolti, quan nosaltres volíem instruments, se'ns negaven, eh?, aquests instruments; se'ns negaven, i, a partir d'aquí, jo entenc que hi ha un altre concepte, que també és important defensar, que és que, independentment de l'actuació del Govern de la Generalitat en aquest àmbit –independentment d'això–, tots coincidirem que avui, a Catalunya, precisament, el tema de l'ocupació està en millors condicions que a la resta de l'Estat, llevat d'algun territori molt puntual. Que aquestes no són situacions òptimes? D'acord. Que estem lluny d'aconseguir el punt que tots desitjaríem? D'acord. Que, si hem d'aplicar dosis de modèstia infinites –jo ho he procurat fer en la meua intervenció inicial, perquè som conscients del problema que hi ha darrere d'això–, aquesta hauria de ser una major preocupació dels Estats en el seu conjunt? D'acord. Que hem de veure tots plegats com hi podem posar més recursos? D'acord. Però, d'aquí a dir que el Govern no fa res i no reconèixer que Catalunya està en una millor posició relativa que molts altres territoris del conjunt de l'Estat, jo crec, senyor Martí Carnicer, que és negar l'evidència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer, per un temps màxim de vint-i-dos minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, si no hagués existit el govern socialista, l'hauríem d'inventar, eh?, perquè la veritat és que de la seva rèplica, si li descomptem les referències que vostè ha fet a l'anterior etapa del govern socialista, no sé si la deixaríem reduïda al 20 al al 30% dels conceptes i dels continguts.

No, jo no nego que sigui un argument dialèctic, però comença a ser un argument dialèctic relativament pobre. Evidentment, les històries, els temps van canviant, els temps passen, no és igual la situació ara que la que era l'any 82 i, per tant, les coses s'han de contextualitzar i vostè compara elements d'una altre, i ens ho fa servir de referent. En tot cas, però, intentaré rebatre alguns dels seus arguments, perquè em sembla que en algun d'ells hi ha imprecisions importants.

Vostè diu que li saben greu algunes de les paraules que he fet servir. Miri, la semàntica, de vegades, també és una mica subjectiva, però, en tot cas, miri, el *Diccionari* de l'Institut d'Estudis Catalans, no el tinc ara textualment, però, quan parla de «trampa» parla de «parany amb voluntat d'enganyar o despistar algú». Doncs, miri, no està tan mal aplicat; no està tan mal aplicat.

I, quan nosaltres parlem de «diner ocult» –li ho he dit textualment...; és que, a més a més, com que alguna part del discurs dels temes que em semblaven..., el portava escrit no tinc cap problema a repetir-ho. Diu: «És que, d'aquesta manera, el Govern queda lliure de destinar uns recursos addicionals segons consideri més adient, sense cap tipus de control parlamentari ni cap criteri aprovat per aquesta cambra de diputats». Quan he parlat de «recursos ocults», d'aquests 100.000 milions de pessetes que vostès rebran i que no estan en el pressupost, he conceptualitzat clarament què és el que volia dir. Volia dir això, no volia dir res més.

És bo? És dolent? No ho sé, miri, és això el que volia dir. Llavors, els conceptes, cadascú se'ls agafa segons ho considera més adient. Però, en tot cas, amb voluntat de despistar, si més no, i enyanyar, en algun cas, probablement; però deixem-ho per «despistar» –no vull introduir conceptes morals que puguin dificultar l'enteniment..., i amb diners que no estan en el pressupost i que després rebran: fons europeus, transferències de l'Estat, EAJA i alguns que els hi tenen... i que no rebran, perquè podríem parlar dels 3.000 milions de la depuradora del Delta; vostès els tenen i en el pressupost de Madrid no hi són.

Vull dir que, a veure, el pressupost d'ingressos té molts forats, molts llocs que no encaixen, molts elements que no encaixen com els volem encaixar. Miri, un d'ells és el sistema de finançament; encara que fossin els 180.000 que diu vostè, que no estan al pressupost, que estan en un document annex, que són valoracions que no estan quantificades..., l'única valoració a què es compromet l'Estat, que està en el pressupost, són 160.000 –i vostè ho sap–, 160.000 i escaig –tampoc m'ho agafi en nombres exactes. Que en algun altre paper que no compromet gens el Govern central parla de 180.000? Miri, sí, escolti, de vegades diuen allò: que la literatura, des del punt de vista econòmic, ho aguanta

tot. També en aquest cas ho aguanto; com si haguessin volgut posar 200.000 per quedar bé amb vostès i donar-los suport logístic, encara que hagin posat 200.000 en el pressupost. Però el que és cert és que, encara que fossin veritat els 180, vostès n'haurien posat 200. Miri, és així. Per tant, en el pressupost d'ingressos, vostès hi tenen més quantitat que la que realment rebran.

Del model de finançament, n'hem estat parlant a bastament; jo crec que és un tema que és molt clar: nosaltres vam donar suport al 15% —i ho reivindicuem, eh?—; no és que hàgim canviat de criteri, ho reivindicuem; continuem pensant que era un bon pas en el model de finançament autonòmic, un pas que, a més a més, permetia passos posteriors si s'hagués continuat en un sentit correcte i un sentit adient. El que passa és que el segon pas que vostès fan amb el PP té dues grans mancances: primera, que basen el sistema en un únic impost i, llavors, el sistema és massa sensible a aquest únic impost, quan la conjuntura, per les raons que siguin —per raons de tipus estrictament econòmic, per raons de tipus fiscal, variacions fiscals, pel que sigui—, porti a una variació de l'IRPF, la Generalitat se'n ressentirà molt; és massa sensible el model per un únic impost. I, segona, vostès van cometre un greu error: pensar que pactar un sistema de finançament sobre la base de l'IRPF amb els socialistes era el mateix que pactar-lo amb el PP. És que no es varen llegir els programes? Que no van veure que el programa del Partit Socialista continua essent un programa basat en l'impost de la renda des del punt de vista fiscal, o considerant l'impost de la renda com un impost important? I, en canvi, el PP —que no ho van veure?—: reduccions, i, a més a més, ja ens comencen a sortir al diari. Què passarà quan anem al tipus marginal del 40%? I, aquests no-sé-quants-bilions que baixarà globalment, quant ens afectarà a nosaltres? Què passarà?

És clar, vostès van pensar que era continuar en el mateix camí i no era continuar en el mateix camí, perquè el concepte de l'IRPF que hi ha en el PP no és el mateix que hi havia en el Partit Socialista i, per tant, en el moment que el concepte no és el mateix, el pacte es fa sobre bases diferents. Per tant, reivindicuem, continuem reivindicant el 15% i no estem gens d'acord amb l'acord que vostès han fet sobre la base del 30, perquè es basa sobre conceptes diferents.

Senyor conseller, quan parlo de diner ocult —ja li ho he aclarit abans—, no parlo de res il·legal; si ho poden legalitzar, si no és un problema de legalitats o il·legalitats; si no estem discutint la legalitat. A veure, em penso que la nostra formació, almenys la meua formació, no em permet discutir sobre la legalitat o no, diguem-ne, d'alguna d'aquestes qüestions; parlem des d'elements de gestió i parlem de dir: Escolti, la Sindicatura de Comptes ens dirà si està ben fet o mal fet des del punt de vista legal; bé, ja ens ho dirà; ara, el que també ens dirà és que hi ha recursos addicionals que vostès no han presupostat i que els hi posen.

Quan parla de l'endeutament, és un altre moment d'aquests en què també ha fet cap a la comparació amb el Govern socialista a l'Estat. Bé, escolti, miri, podem comparar el nivell de serveis del 82 amb el nivell de serveis que tenim ara? Podem comparar-ho? Oi que no

podem comparar-ho? Com s'havia de fer això? Com podíem fer aquest salt qualitatiu? Com podíem avançar? No podíem fer-ho de cap més manera que invertint, i, segurament, en aquell moment i amb les bases fiscals que hi havia, aquesta inversió requeria un endeutament. Ara, el que també és cert és que aquest endeutament anava per inversió, que no és el seu cas.

Vostè em torna a parlar de les dades acumulades i em torna a dir: «Escolti, l'acumulat des del 83-84 fins ara, el que hem invertit, és més del que ens hem endeutat». No li ho nego, però, escolti'm, accepti vostè també les dades del 95: ingressos de capital, 259.000 milions de pessetes; despeses de capital, 205.000 milions, incloent-hi variació d'actius financers, com vostè deia l'altre dia que si incloïem o no incloïem la variació d'actius financers. Per tant, 54.000 milions més d'ingressos de capital que despeses de capital.

Liquidació del 96: ingressos de capital, 244.000 milions; despeses, 215.000 milions; 30.000 milions més d'ingressos que de despeses, i, encara que és molt poc significatiu, no resisteixo la comparació tampoc del 30 de juny del 97, i li admeto que, dialècticament, m'ho pot rebatre, perquè estic d'acord que no és significatiu, però també els ingressos de capital a 30 de juny són superiors a les despeses de capital. Per tant, també en el 97 anem pel mateix camí.

Hi ha un canvi de model de finançament de les inversions a partir de l'any 95, en què vostès ingressen més recursos de capital i no van a les inversions: 100.000 milions de pessetes, que ens han d'explicar què n'han fet! Jo, si ho vol, aventuro una hipòtesi: vostès van tancar el 94 —no en recordo la xifra, però, aproximadament, ho suposo— amb 600-700.000 milions de romanent negatiu de Tresoreria, que havien gastat de més amb l'acumulat del 94 i que es negaven a admetre-ho en les diferents compareixences del seu antecessor. I, és clar, d'alguna manera, s'havia de pagar això, i ara ho estem entrant per la porta del darrere, ens estem incrementant l'endeutament per pagar els romanents negatius d'anys anteriors, que són de despeses de capital o són de despeses corrents, perquè aquí —això és com el principi de la caixa única— està tot barrejat i costarà molt d'aclarir, però, en tot cas, el que vostès havien de fer era venir aquí i admetre-ho, i dir: «Escolti, tenim un problema: hem gastat 500.000 milions de pessetes més dels que hem ingressat a l'acumulat del 95» —no m'agafi la xifra exacta perquè, aquesta, no la portava preparada, però, en tot cas, 500.000, 600.000 milions de pessetes més del que tenien previst—, «i els hem de pagar», molt bé, «i, com que els hem de pagar, incrementem l'endeutament, hem de fer una emissió de deute especial per pagar aquests deutes endarrerits.» Molt bé, doncs, fem-ho; discutim-ho, i si s'ha... Això és com aquelles cases, allò: si una despesa s'ha fet, s'ha de pagar, per molt que després li critiquis al membre de la unitat familiar si és correcta o no aquella despesa, però, si la despesa s'ha fet, per responsabilitat s'ha de pagar; ara, el primer que ha de fer aquella persona és admetre que ha gastat de més. I vostès han de venir aquí i fer l'exercici de dir que han gastat més diners i que, aquest increment d'endeutament, l'estan fent per tapar els forats d'anys anteriors; facin-ho i ho discutirem.

I, en tot cas, no resisteixo un tema en el qual vostè no ha entrat. Primer: no ha dit –i crec que ho hauria de dir, aquí o en un altre moment– què ha fet amb aquests 100.000 milions i, en tot cas, admetre si la hipòtesi de treball que nosaltres estem utilitzant és o no és correcta. Però hi ha una constatació evident, que és que el seu no és el model únic que funciona a Catalunya; hi ha altres models d'administració i, concretament, el model de les corporacions locals, amb altres competències, amb altres estructures, però en el qual, certament, hi ha un exemple, que és evident: en aquest moment, les corporacions locals estan reduint l'endeutament i incrementant la inversió –tot al contrari del que estan fent vostès, que estan reduint la inversió i incrementant l'endeutament–, i la inversió del 96 de les corporacions locals és superior a la que va fer la Generalitat; està en els mateixos papers que vostès ens han lliurat, eh? Vull dir, no m'invento res, en els mateixos informes i memòries que vostès ens han fet arribar.

Per tant, sí que reclamem més inversió, honorable conseller; és clar que reclamem més inversió. A part que és la nostra obligació, també creiem que el país necessita més inversió, i no nosaltres sols. Suposo que vostè ha vist els informes de la Cambra de Comerç i els informes de la Cambra de contractistes, que parlen d'unes inversions que són necessàries per a la competitivitat d'aquest país. Les inversions no hi són, no les veiem; hi ha d'haver propostes sobre la taula que ens portin a discutir aquestes inversions –algunes són de la Generalitat, d'altres són de l'Administració central; no totes són responsabilitat seva, evidentment. Però, en tot cas, hem de veure com es fa front a això i, si són aquestes o són unes altres, ho hem d'aclarir, però fa falta més inversió. I més inversió no vol dir necessàriament més endeutament. Vostès tenen un model de gestió, diríem, d'una despesa corrent molt descontrolada, que els creix més del que creix cada any. Vostè no m'ha donat, per exemple, cap comentari de per què els lloguers els pugen un 9%. I és una partida important: són quatre o cinc mil milions de pessetes, oidà! O no m'ha dit..., és una partida des del punt de vista quantitatiu menys important, però no m'ha dit per què les indemnitzacions per raó de servei es doblen d'un any per l'altre? Escolti... Oidà, no? (*Remor de veus.*) I per què, això? Això és capítol 2, això són despeses de funcionament. Estudiem aquestes històries, estudiem aquests temes... Disculpi la cambra per algun ús col·loquial del llenguatge, però tots som del territori que som i fem servir expressions que, de vegades, poden... «Oidà» vol dir «bastant», «suficient», no?, «bastant gros»... Bé, en tot cas, senyor president, oidà del desgavell que tenen... (*riallles*) –perdó: senyor conseller, senyor conseller–, oidà del desgavell que tenen en la relació inversió, finances i pressupost.

Facin una sessió, convoquin un..., parlem-ne, busquem un mètode que ens permeti parlar-ne i busquem models que ens permetin sortir d'aquest atzucac i, en tot cas, situar-nos en una dinàmica més normalitzada i que ens permetin definir un horitzó a més llarg termini. Perquè, per exemple, és clar, parlar de les inversions d'ara sense saber les inversions que hi haurà –i aquest és un concepte que no he introduït abans, però deixi-me'l introduir ara–, que hi haurà el 99, o les inversions que

hi haurà el 2000, sempre és complicat. Vostès segur que..., jo crec, penso –algun element de responsabilitat deuen tindre, en el Govern–, que tenen una programació plurianual, que deuen tenir una certa idea del 99 i el 2000: doncs parlem-ne. Que potser vostès ens diuen: «No, escolti, mira, és que això passa això, no ho podem fer aquest any i ho haurem de fer l'any que ve, busquem aquests mètodes, financem inversions, el romanent que encara ens queda per finançar, doncs, són 400.000 milions de pessetes, a veure com ho tapem...» Discutim-ho! Però amb números clars, transparents, que en puguem parlar. No allò..., intentar enganyar-nos de la manera que ens ho fan, fent trampa, evidentment, des del nostre punt de vista, com han fet amb l'endeutament i les inversions dels darrers anys.

L'alternativa a un pressupost, i vostè ho sap, ha de ser necessàriament conceptual. Vostè ho sap, perquè també ha estat a l'oposició en altres administracions, eh?, i per tant també sap que és conceptual. Tot i que en una administració municipal –que jo també conec, d'alguna manera– és més senzill, que fer-ho aquí –des del punt de vista de volum, simplement des del punt de vista de volum–, l'alternativa ha de ser necessàriament conceptual. Amb tot, miri, tenen una solució, per veure l'aplicabilitat del nostre model: les esmenes. Quan vingui l'hora de les esmenes, sumem, restem, anem aplicant, discutim quines són assumibles, quines no són assumibles... Perquè evidentment nosaltres no disposem de tota la informació que tenen vostès –això és normal: el Govern té més informació que l'oposició–, però, miri, sumem i restem, i veiem quines apliquem, d'esmenes, i veurem..., i d'aquí en sortirà algun cert model diferent. Tingui-ho per segur, honorable conseller, que d'aquí sortirà un cert model diferent que ens permetrà esbrinar..., aquestes prioritats que jo li he esmentat –Europa, el reequilibrament territorial i el reequilibrament social, l'ocupació i els municipis–, des del nostre punt de vista, són prioritats que caldria contemplar de forma més escaient en els pressupostos. Vostès no ho fan? Bé, doncs, miri, ho sentim. Ho sentim, però la nostra alternativa seria que això es contemplés. I ens sembla que, si no es fan aquestes inversions en el moment que s'han de fer, després es perd el tren i costa més recuperar-lo.

Perquè, és clar, això d'Europa..., si comença a trontollar la part de creixement que ens ve induïda pel comerç exterior hem de posar-hi algun tipus de mesura, per corregir-ho. Perquè, si això comença a trontollar, és preocupant. I si això, a més a més, arribem a deduir que és perquè el comportament dels preus a Catalunya té un comportament de creixement, diguem-ne, estructural, que els preus a Catalunya puguin créixer més que els preus que puguin créixer a la resta de l'Estat, o que puguin créixer a la resta d'Europa, vol dir que o tallem per aquí o la nostra competitivitat, en pocs anys, es veurà realment perjudicada. Perquè a partir de la data de l'entrada a l'euro ja no hi haurà devaluacions, ja no hi haurà correccions: tots treballarem amb la mateixa moneda. I, llavors, la nostra inflació, si no té elements correctors i és estructuralment més elevada que altres, vol dir que ens perjudicarà. Per tant, hem d'entrar-hi.

Miri, el panorama... Jo, que em barregi en un mateix quadre l'Alta Ribagorça i el Barcelonès, és que em

sembla que ja forma part d'aquelles coses que dius: «Escolti, no pot ser, no podem barrejar-ho!» El Barcelonès forma part, com vostè diu, del 40% de la població, i nosaltres el que fem és aïllar l'evolució de les seves dades, ni treure-ho ni fer servir determinades expressions semàntiques —de les quals jo també em podria queixar, i no ho faig, i no ho faig perquè tampoc no..., tampoc segurament no és el cas. El que sí que li dic és el que fem nosaltres: aïllar la seva evolució. Escolti, el Barcelonès té una evolució molt peculiar, i que marca molt el conjunt; per tant, aïllem-lo, i vegem què passa amb la resta, sense el Barcelonès. I, miri, la resta, sense el Barcelonès, en les comarques riques vostès han invertit més que en les pobres. I torno a dir el mateix: amb dades seves, no ens les inventem. Vostès ens posen cada any —perquè, a més, els hi obliga la llei— la inversió comarcalitzada, en la informació presspostària; per tant, miri, amb aquelles dades, en les comarques riques inverteixen més que en les pobres. Això no és reequilibrament territorial! I si a més a més, doncs, hi ha circumstàncies, com ens anuncia alguna entitat financera que ja li he esmentat, que..., bé, hi ha algun tipus de problema de reequilibrament, per la pròpia dinàmica del creixement, raó de més per tenir-ho en compte. I tampoc en el pressupost del 98 ho tenen en compte.

Miri, quan jo parlava de l'ensenyament com un element de no reequilibrament, en l'aspecte concret que li he esmentat, home, volia dir que el reequilibrament social no vol dir simplement el reequilibrament a favor de l'ensenyament, en termes genèrics —on podríem arribar, segurament, a algun tipus d'acord—, sinó també internament dintre de l'ensenyament. I la proposta que vostès ens fan és una proposta que diu: les escoles privades, els recursos de les escoles privades, els concerts, pujaran un 9%, i els recursos a les escoles públiques, les escoles del Departament, pujaran un 6%. Doncs, miri, aquest no és el reequilibrament que a nosaltres ens sembla just. Els deu semblar just a vostès, perquè així ho han posat en els pressupostos, però no és el que a nosaltres ens sembla just. Per nosaltres, o estem igual o, en qualsevol cas, normalment les persones —i dic «normalment», sempre hi haurà excepcions en tots els sentits—, les persones de renda més baixa aniran..., tenen tendència a anar a escoles públiques i no a escoles privades. I, per tant, un reequilibrament que vagi a favor d'aquell sector de la població que té més recursos, doncs, no és un reequilibrament amb el qual nosaltres estiguem d'acord. Sense cap element apriorístic! Com vostè ha dit, els concerts són un element que forma part de les lleis d'ensenyament aprovades pel Govern socialista. No estic en contra del concert —i no em malinterpreti—, estic en contra que els concerts creixin més que l'ensenyament públic. Per tant, allò, entengui la diferència. Espero que, amb aquesta petita digressió, hagi entès, si més no, el concepte que nosaltres volíem fer servir en el moment d'explicar.

Miri, treball, ocupació... Jo crec que s'han de dir dues coses, aquí. Primer, la desorientació política que ha mostrat el Govern en aquest tema, a partir de la cimera de Luxemburg —ja ho he dit abans, permeti'm repetir-ho molt ràpidament. La posició del Govern, inicial, era una posició molt alineada amb la posició del Go-

vern central, dient: «Aquí no s'ha de fer res, ja està bé, el mercat ja ho arreglarà, la política que estem fent és la millor que hem de fer, no ens fixem objectius, perquè després no sabem si els podrem complir, ja ho veurem, anem fent, anem tirant...» Bé, està bé. Aquesta era la seva..., era una posició política, amb la qual un hi pot estar més o menys d'acord o pot no estar-hi d'acord, però, en qualsevol cas, és clar, llavors ens comencem a desorientar, quan el conseller Farreres, en una intervenció que —ho repeteixo— jo la sento directament —per tant, no estic parlant ni de diaris ni estic parlant d'algú m'ho ha explicat, jo la sento directament—, diu: «No, no, és necessari fixar-nos objectius, és necessari perquè, si no, no arribarem a lloc, estem d'acord amb les propostes que surten de la cimera de Luxemburg, no ens agrada la posició del Govern central...» I això, a més a més, ho diu amb el ministre d'Indústria al costat, eh?, vull dir no... Per tant, perfectament conscient de l'àmbit en què ho deia. Quina és la posició del Govern? O l'una o l'altra. Els agents socials no ho saben, estan desorientats! Perquè, a més a més, no reben propostes positives. No reben propostes en el sentit de dir: «Escolti, com que aquesta és la nostra intenció, els proposem fer això.» I per això jo li deia que l'únic que no es pot fer és no fer res. No vull dir que en aquest moment no estiguin fent alguna cosa; el que no és pot fer és no fer res. En aquest moment, l'ocupació requereix fer alguna cosa, la població està preparada perquè el Govern li envii propostes que permetin avançar i que permetin millorar el món de l'ocupació.

Segurament seria difícil trobar un altre moment en què el clima laboral, el clima social, permetés, com ho permet en aquest moment, avançar propostes en aquest sentit. I el perill que correm —com moltes altres vegades— és que ens torni a passar el tren. Que ens passi el tren i que no hi pugem, i que ens passi el tren i que després el tren vagi tan de pressa que no siguem capaços d'arribar-hi. Per tant, els demanem que reflexionin, també, en aquest tema, que facin propostes, que estableixin diàleg social, que parlin amb els sindicats, que parlin amb els representants dels diferents agents socials i que arribin a acords. I, en tot cas, expliquin-los, a més a més, per què, en un pressupost *tan preocupat* per l'ocupació, el Departament de Treball baixa 10.000 milions de pessetes amb relació al 96. Expliquin-los-ho. És clar, perquè aquest és un altre tema. I, després, els números no aguanten les fórmules dialèctiques que vostès diuen: liquidació del 96, pressupost del 98, una baixada de 10.000 milions de pessetes... Sí, bé, tornem a ser a allò! I, si no, bosses de diners ocults, diners que s'escapa al control d'aquest Parlament. Ho sento, senyor conseller, però és així.

Una dada que vostè ha rectificat. Jo estic disposat a contrastar-la, però, en tot cas, segons els números que nosaltres hem deduït del Projecte de pressupost del 97 que vam aprovar, l'endeutament del 97 era de 95.566 milions, el del 98 de 97.118; per tant, l'increment és de 1.552...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

4034

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. En tot cas, era una simple contestació de dades.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Es suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a tres quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

La quinta esmena a la totalitat. Formulades pel Grup Mixt, com és habitud en aquest Grup, hi ha hagut una divisió del temps, per presentar les esmenes a la totalitat. L'espai de trenta minuts que té assignat el Grup Mixt serà distribuït amb un temps de vuit minuts per al diputat senyor Fidel Lora i amb un temps de vint-i-dos minuts per al diputat senyor Salvador Morera. Per tant, té la paraula en primer lloc el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de vuit minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Presento l'esmena de retorn del pressupost de la Generalitat, per al 98, en nom del Partit dels Comunistes de Catalunya, adscrit al Grup Mixt.

Senyor conseller, vostè parla dels objectius de Convergència; parla de previsions que sembla que prefiguren un escenari econòmic que, per si sol, crearà ocupació i resoldrà les dificultats, les deficiències socioeconòmiques d'amplis sectors socials. Sembla, senyor conseller, que parlem llenguatges ben diferents. Vostè parla de contenció, que els indicadors van bé. En definitiva, vostès llancen el missatge que Catalunya va bé. Això a nosaltres, els comunistes, ens sona a la frase del senyor Aznar que Espanya va bé. I això és normal, perquè vostès, Convergència i Unió i el Partit Popular, defensen una política de dretes, una política contra els sectors socials més desfavorits d'aquesta societat de Catalunya.

Per als comunistes, aquests pressupostos no responen a les necessitats socials. Són uns pressupostos privatitzadors que no aborden els problemes fonamentals dels ciutadans. Són uns pressupostos privatitzadors que no aborden els problemes fonamentals dels ciutadans: l'habitatge, el finançament públic de la sanitat, l'ensenyament públic, l'atur, l'endeutament de les universitats catalanes.

Per nosaltres, es tracta d'elaborar els pressupostos en funció de les necessitats socials, l'economia al servei de les persones. Els ciutadans volen que es parli d'això, de les necessitats socials i dels recursos per cobrir-les. Per nosaltres, aquesta és la prioritat. Volem parlar de com es cobreix l'etapa de zero a tres anys de l'escola bressol des del sector públic; de com es resol la manca d'habitatge per als joves; de com, definitivament, es garanteix una formació pública i digna; de com invertir en seguretat laboral. D'això és del que hem de parlar quan es parla de pressupostos. Es tracta, doncs, des de la nostra concepció, de la necessitat d'uns pressupostos que han de partir i han de tenir un marcat caràcter social. Contràriament, per vostès, per la política de dretes que practiquen, l'objectiu dels pressupostos primerament és reduir dèficit, arribar als índex de convergència pactats a Maastricht. Aquesta és l'excusa per aplicar una política econòmica profundament conservadora de restricció i de contenció de la despesa social. Una política privatitzadora i que perjudica els sectors socials més desfavorits. El resultat és el desmantellament de l'estat del benestar. Una mostra n'és que ja s'ha trencat el moviment ascendent de les condicions de vida. I una prova en són els joves.

Avui els joves entren al mercat laboral en pitjors condicions que els seus pares. Els costa més adquirir una «vivenda». Tres quartes parts dels ingressos de la gent jove és el cost actual de l'adquisició de l'habitatge. Aquesta realitat impedeix la sortida del nucli familiar. Després vostès, la dreta, fan discursos de caràcter moralista sobre la necessitat de tenir fills.

Es diu a l'informe econòmic del pressupost que es redueix dèficit, però mantenint prioritats als sectors dels serveis públics: ensenyament, sanitat, seguretat ciutadana. Nosaltres defensem el contrari. Aquests pressupostos no tenen caràcter social. No prioritzen les necessitats socials del nostre país.

Ensenyament. L'augment de la partida respon a les exigències d'aplicació de la LOGSE. Pel que fa referència a professorat, no respon, com a nosaltres ens agradaria, a l'extensió i a una major qualificació de l'ensenyament públic. Augmentaran les despeses de funcionaments dels centres públics? Es garantiran obres de manteniment? Per nosaltres, política social vol dir planificació de recursos per arribar a un pla de finançament de l'ensenyament públic que ens acosti al 6% del producte interior brut. El contrari és, directament o indirectament, potenciar el que és privat.

Sanitat. El creixement real es situa en 1,7%, clarament insuficient per aplicar la Llei d'ordenació sanitària, cobrir les necessitats d'atenció primària i especialitzada. Així també potencia la privatització i les propostes, profundament de dretes, que responsabilitzen els usuaris de la sanitat pública, amb propostes com el cobrament de receptes o l'actual *medicamentazo*.

Seguretat ciutadana. Això surt marcat al pressupost com una prioritat. Per nosaltres, avui, això no és cap prioritat del país. I, a més, la partida creix per l'increment de mossos d'esquadra en la competència de trànsit. Aquesta és la prioritat? On queden el pla d'ocupa-

ció, l'habitatge, els serveis socials, la formació d'adults, la política per a la joventut?

Des del nostre punt de vista, són uns pressupostos que no aborden necessitats de polítiques concretes de cultura. Una reducció del 2,4%. O a Medi Ambient, que hi ha una reducció del 5,8%. El creixement per sota del pressupost general del Departament de Benestar Social deixarà pendants moltes polítiques que són necessàries realitzar.

No és un pressupost, aquest, d'inversió pública, d'afavorir el sector públic, d'ajudar la industrialització, de política social. Les mateixes dades macroeconòmiques de previsió que són utilitzades al pressupost ho demostren. Una previsió d'escenari econòmic d'un creixement del producte interior brut a Catalunya del 3,8, d'un increment del consum privat del 3,3, d'una inflació del 2,2 per al 98; la previsió que vostès fan amb aquest escenari és passar d'una taxa d'atur del 17,7 al 16,1. És a dir, una taxa de creació d'ocupació mínima. Amb aquest escenari i amb aquest creixement d'ocupació mínim es demostren dues coses: primer, que no hi ha intervenció del sector públic; que no hi ha inversió i que, per tant, falta energia per convertir aquest escenari, que repercuteixi sobre la creació de llocs de treball i, per tant, benestar social per a tothom. I, segon, que el creixement econòmic, per si sol, no crea l'ocupació necessària per als joves, per als aturats de llarga durada i per als majors de quaranta-cinc anys.

També, al pressupost queda clar que els salaris són un dels factors perjudicats per la política econòmica, quan es proposa un creixement d'un 2,1% dels sous per als treballadors del sector públic, quan la previsió d'inflació és del 2,2. I és de suposar que el Govern intentarà fer extensiva aquesta nova pèrdua de poder adquisitiu per a la resta de treballadors de l'economia catalana; més si tenim en compte que avui ja s'ha dit que el benefici de les empreses s'ha situat en un creixement del 37%, i això no ha repercutit en la creació d'ocupació ni en l'augment dels salaris.

M'agradaria situar algunes conclusions, per finalitzar. Primer, aquests pressupostos continuen en la línia de contenció de la despesa. Són restrictius i no s'orienten a cobrir necessitats social. Segon, es continua amb el procés de privatització, de reducció de la inversió pública. Tercer, un element de gran preocupació és que aquesta política econòmica reflectida al pressupost és incapaç de crear ocupació. Quart, tendeix a gravar els sectors socials més desfavorits, continuant amb un procés de precarització i exclusió d'importants sectors socials. No és un pressupost que millori les condicions de vida dels treballadors. Cinquena, i per extensió, no respon als interessos de la majoria de la població, sinó que respon als interessos d'un pocs. Per nosaltres també és una prioritat el 0,7 pels als països del Tercer Món.

La presentació d'aquest pressupost fa reflexionar sobre l'escenari polític. Contenció als pressupostos, creixement econòmic, pau social, tranquil·litat parlamentària i comoditat per al Govern de la Generalitat. Això s'ha de trencar per algun lloc. No respon a la realitat: atur, precarietat i augment de l'exclusió social.

Els comunistes creiem que l'única resposta que mereix aquest pressupost és l'àmplia mobilització de sectors socials desfavorits en contra de la política de dretes, en defensa dels drets socials del sector públic i de la creació d'ocupació. Amb aquest ànim el Partit dels Comunistes de Catalunya continuarà treballant per la constitució del moviment sociopolític de les esquerres transformadores de Catalunya que defensï els interessos dels joves, de les dones i dels treballadors de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la possibilitat de replicar l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Lora, vostè ha començat la seva intervenció dient que teníem llenguatges molt diferents, i, certament, jo no tinc altre remei que coincidir amb vostè. És a dir, tenim llenguatges molt diferents. I això s'ha de notar en alguna cosa i, segurament, en alguna cosa especial en què s'ha de notar és, precisament, en el pressupost. De tota manera, després, encara que vostè ha començat així –i torno a dir-li que hi estic d'acord–, vostè ha posat uns quants exemples que a mi em dóna la sensació que tampoc responen exactament a la seva premissa inicial.

Vostè, per exemple, ha tingut el coratge –això sí que li ho vull reconèixer– de ser l'únic que ha dit públicament que vostè no està d'acord a reduir el dèficit. Ho ha dit clarament: «No s'ha de reduir el dèficit», i, per tant, aquest no ha de ser un objectiu prioritari. Això forma part d'aquests llenguatges diferents. Forma part d'aquests llenguatges diferents perquè vol dir que hi ha àmplies forces polítiques i parlamentàries que estan en la línia que precisament aquesta política de reducció de dèficit ha d'acabar sent beneficiosa amb el pas del temps, tot i els problemes que comporta, a efectes de realització de determinats programes des de les esferes públiques –que, aquesta, lògicament, és una de les contrapartides que té–, però en benefici, en últim terme, d'un funcionament de l'economia, que ens agradi més o menys –perquè les coses, moltes vegades, no són com voldríem que fossin, sinó que són com són–; en definitiva és aquest funcionament de l'economia, i, bàsicament, de l'economia privada, el que després garanteix que els països, en el conjunt, progressin.

Per tant, malgrat que vostè ha tingut la valentia de dir que vostè no està d'acord en la reducció del dèficit públic, cosa que, de tota manera, el situa en una posició –vostè mateix ho pot comprovar en la sessió d'avui–, doncs, molt minoritària, per entendre'ns, de tota manera vostè deia que aquests pressupostos de l'any 98 no tenen un caràcter social. Això ho ha dit, fins i tot, amb paraules molts contundents. I tot i admetent que hi pot haver discrepàncies per part de vostè i de nosaltres, jo insisteixo una vegada més –ho he fet repetidament en el transcurs de la sessió d'avui– que aquests pressupostos, després ho haurem aconseguit o no, però que la intenció, la voluntat del Govern, en el

4036

moment d'elaborar aquests pressupostos ha estat de donar resposta a programes que tenen un alt contingut social.

Després –torno a dir això–, quant a l'èxit d'aquesta voluntat del Govern, es podrà tenir opinions diferents, però, com a mínim, la voluntat per part nostra hi ha sigut. I hi ha sigut, a més a més, partint d'una premissa que vostè no accepta, però que nosaltres sí que acceptem i que, a més a més, volem, que és que si el dèficit públic s'ha de reduir, hi ha coses que no poden seguir augmentant; es poden primar determinades polítiques, se'n poden intensificar algunes altres, però no tot es pot primar amb la mateixa intensitat, si al final el resultat definitiu ha de ser una nova reducció del dèficit públic.

Els exemples que vostè posava sobre els joves, pintant un panorama molt fosc, actual, fins i tot quan parlava dels pares, procurant comparar-lo amb una situació, teòricament millor, de fa uns anys, jo crec que si això ho analitza amb una certa objectivitat, s'adonarà que això no és així. És evident que ara els joves tenen algunes problemàtiques més, amb alguns aspectes concrets, no? Però també és veritat que avui els joves, també els joves, disfruten d'uns nivells de formació, d'ensenyament en general, d'assistència sanitària, d'accés a l'habitatge, de formació professional, de formació universitària, que, tot just fa uns anys, no molts, no podien gaudir de cap manera.

I, finalment, deixi'm dir-li sobre aquesta última apreciació que vostè feia, que aquesta em sembla potser la més injusta, de totes les que vostè ha fet des d'aquesta tribuna, i és que «aquest pressupost respon» –ha dit vostè– «als interessos d'uns pocs». Jo el repto que vagi a veure, a visitar, qualssevol dels serveis que té en aquest moment en marxa l'Administració de la Generalitat, i digui'm, després, si, de veritat, vostè creu que això és només per a uns pocs.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el senyor Fidel Lora, per un temps màxim de quatre minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, és cert, tenim llenguatges diferents, vostè té el llenguatge de la política neoliberal, que tan sols busca una sortida, tan sols vostè veu i la seva política veuen una única sortida possible. Nosaltres estem –jo no he dit el contrari–, nosaltres estem per reduir dèficit; nosaltres estem per reduir dèficit, la diferència és que vostès fan reducció del dèficit retallant despesa social; en canvi, nosaltres, nosaltres defensem una política fiscal de caràcter progressista que significa que pagui més qui més tingui; es tracta de gravar les rendes més altes del capital, i no de penalitzar el consum.

Nosaltres tenim una altra sortida per solucionar el dèficit, que és augmentar els ingressos. Augmentar els ingressos als sectors socials més afavorits. Per altra part –per altra part–, nosaltres..., la sortida que vostès defensem no crea cohesió social, tot al contrari, les xifres

d'atur no disminueixen, la precarietat tampoc, la política econòmica que vostès defensem, la política de la flexibilització laboral, d'augmentar la precarietat, significa també la privatització, per exemple, del Servei Català, de l'anterior Inem i, en tot cas, del Servei Català d'Ocupació a través, per exemple, d'empreses de treball temporal. Nosaltres defensem una política de caràcter social, treballar per millorar les condicions de vida i apostarem per la mobilització i per negociar tot allò que signifiqui millorar en particular les condicions de vida. Ara bé, nosaltres no entrarem en el consens social que legitima les polítiques que vostès fan. O no és cert que la solució al finançament de la sanitat a través de solucions com el cobrament de les receptes del «medicamentazo» no és una forma de gravar sobre els sectors més desfavorits i no sobre els sectors més poderosos. Per què no les indústries farmacèutiques? Per què no gravem les indústries farmacèutiques, i no els usuaris de la sanitat pública?

Vostès defensem aquesta política, i des del Partit dels Comunistes de Catalunya seguirem treballant, com li he dit, per la mobilització i per la construcció de moviments sociopolítics de l'esquerra transformadora a Catalunya, que intentarà augmentar el nivell de mobilització dels treballadors, de la gent de Catalunya, per mostrar que hi ha alternatives a les polítiques que vostès fan.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També pel Grup Mixt, té ara la paraula el diputat senyor Salvador Morera, per un temps màxim de vint-i-dos minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els diputats pel Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, hem decidit presentar esmena a la totalitat del Projecte de pressupostos i, consegüentment, demanar-ne el retorn al Govern, per considerar inadequat el projecte que se'n presenta, sobretot pels reptes i les necessitats del país i la societat catalanes en aquest tombant de segle.

Tanmateix, d'entrada, hem de reconèixer un fet que, per ell mateix, és determinant. Els pressupostos de la Generalitat –i sense que a ningú li pugui semblar un sacrilegi– donen per al que donen i poca cosa més, però és que, a més a més i les limitacions pròpies d'uns pressupostos finançats amb el règim encara LOFCA, tot i la modificació, cal sumar-hi ara la necessitat de complir amb el programa de convergència de l'economia espanyola, restricció, aquesta segona, amb una perspectiva clarament, com he dit, en tot cas, espanyola. Restricció aquesta, com deia, a més a més, imposada pel Consejo de Política Económica y Financiera, amb la voluntat que caldrà arribar a l'1,6% del dèficit oficial respecte al PIB l'any 2000. Doncs, adés pel sistema de finançament, adés pels senders de convergència, el marge de maniobra pressupostària del Govern de la Generalitat ha arribat al projecte per al 1998 al seu màxim exponent. És en aquestes circumstàncies i amb aquesta pers-

pectiva que els diputats independentistes, adscrits al Grup Mixt, tot i manifestar la nostra oposició als pressupostos, reconeixem els esforços que s'han de realitzar per confeir uns pressupostos amb aquests inconvenients. I aquesta oposició, que l'afirmem constructiva, i fins a un cert punt fins i tot comprensiva, que ens allunya, per tant, de plantejaments d'oposició frontal i sistemàtica. Esperem, com sempre, que del debat que avui s'obre es compleixi alguna cosa més que un mer tràmit parlamentari.

Fetes aquestes reflexions prèvies, i per justesa en el temps, passem a tractar els pressupostos que se'ns presenten. Certament, per als grups que l'any anterior hi vam votar en contra, primer de la sèrie que amb l'excusa de complir amb Maastricht es va procedir a retallades generalitzades, se'ns faria molt difícil variar enguany el signe del vot. Nogensmenys, les variacions han estat, en general, mínimes. D'aquesta forma, d'un pressupost consolidat que puja la xifra exacta d'1 bilió 995.000 milions, tenim que, d'aquests, 1 bilió 450.000 milions es destinen a sous, compra de béns corrents, retorn d'interessos i a la participació dels ens locals catalans als ingressos de l'Estat. A més, comprovem que respecte a l'any passat hi ha una variació a l'alça de només un 4,6%, l'explicació principal de la qual cal trobar-la, en principi, en l'augment del 2,1% dels salaris i en l'obtenció de nous recursos fruit de noves competències.

Per tant, primera gran conclusió: estem davant d'uns pressupostos amb molt poques pretensions; més aviat sembla que si només en tingués una de fonamental, que és la que es descriu al principi del redactat, aquest pressupost s'emmarca en un context en què la reducció del dèficit esdevé l'objectiu bàsic. En conseqüència, doncs, si l'interès suprem és la contenció de la despesa, quines novetats en positiu en podem esperar? Doncs, la resposta ha de ser: poques, molt poques. Les principals es resumeixen en aquestes cinc. Primer, l'entrada en funcionament del nou quinquenni del finançament, amb l'obtenció del 30% de l'IRPF; segon, amb la implantació de la capacitat normativa a partir de modificacions legals tributàries, deducció del segon fill pel que fa a l'IRPF, reduccions de la base sobre l'impost de successions, augment de l'1% en la tributació de l'impost sobre transmissions; tercer, augment –a diferència de l'any passat– d'un 2,1% de les retribucions de personal; quart, l'establiment d'un control financer permanent als hospitals dependents de l'ICS, i cinquè –i que per a nosaltres és, sense cap mena de dubte la gran novetat–, l'establiment d'un programa –que ni tan sols, per cert, està pressupostat– a favor de les inversions de les pimes que creïn ocupació, tot a càrrec de l'Institut Català de Finances.

I aquest bagatge es deu, almenys així ho descriu la doctrina oficial, i com s'ha dit, a la necessitat de compliment dels escenaris de la Unió Econòmica i Monetària. Quan el maig de l'any vinent l'Estat espanyol es trobi entre els països europeus per iniciar l'experiència més agosarada que ha fet mai Europa després del Tractat de Roma, s'hauran deixat moltes coses pel camí; la primera que cal recordar és que hauran estat alguns anys de fortes restriccions pressupostàries; la segona, l'aplica-

ció a gran escala de l'anomenada comptabilitat creativa; la tercera, el ralentiment de les inversions públiques que han afectat especialment zones amb un gran potencial econòmic com, per exemple, Catalunya; la quarta, les primeres redifinicions, per no usar una expressió més greu, de l'anomenat estat del benestar, i per acabar, la previsió d'una modificació de la política de cohesió territorial de la Unió Europea.

Amb tot, creiem que l'aventura de la Unió Econòmica i Monetària val la pena jugar-la i que Catalunya, malgrat algunes tensions pròpies d'un procés com aquest, té molt més a guanyar que a perdre. El fet de formar part d'un àmbit econòmicament fort i estable ja l'ajuda atenent al cada cop més grau d'obertura de la seva economia, i més tenint en compte que els principals clients exteriors tindran, a la llarga, uns mateixos graus de competitivitat. Però, a més a més, ja està bé que algú en comenci a parlar, hi ha un fet prou important: la pèrdua de sobirania de l'Estat espanyol en política econòmica, tota en monetària i canviària i força en fiscal i pressupostària. Segur que ha de beneficiar aquest fet a la sempre maltractada Catalunya, massa acostumada a finançar un país massa procliu a la subvenció i al subsidi. En definitiva, un esforç superior per a Catalunya que a d'altres autonomies, però un esforç que, mai tan ben dit, aquest sí que paga la pena.

Però també és de justícia reconèixer que la Generalitat també té el seu propi Maastricht a complir. Ho reconeixia l'anterior conseller d'Economia i Finances, el senyor Macià Alavedra, dient que si Maastricht no hagués existit, s'hauria d'haver inventat. Són massa anys d'execucions pressupostàries amb dèficit. Sembla, fins i tot, que el dèficit haugés adquirit la condició de ser un apartat de ple dret en les comptabilitats pressupostàries de la majoria d'administracions públiques d'europa, i la Generalitat no va a ser una excepció, ja que sumava aquesta –diguem-ne– tradició a les seqüeles d'un mal finançament. És exclusivament a partir d'aquest darrer factor que el nostre Grup no pensa fer una qüestió d'Estat del deute acumulat pel Govern de la Generalitat. No som dels que denuncien la seva magnitud, però al mateix temps exigeixen més inversions en un pressupost massa lligat de cap i peus; però tampoc som dels que pensem que aquest és un fet inevitable, ja que s'han de reconèixer que una part del deute acumulat té el seu origen en desviacions pressupostàries massa sovintejades.

Amb tot, però, s'ha de reconèixer que el deute ve a enfosquir encara més el panorama de les finances a Catalunya, de per si ja prou obscur. Si als 1,4 bilions de deute reconegut, és a dir, una quarta part del total del deute autonòmic hi sumem els 800.000 milions anuals de l'espòli fiscal de Catalunya, la falta d'un finançament equilibrat de la sanitat, una inversió pública de l'Estat que discrimina Catalunya, l'acumulació de peatges a les nostres carreteres que representen, per cert, el 72% de l'Estat, un esforç fiscal com cap altra autonomia, etcètera, per tant, davant d'aquesta situació un no té més remei que fer-se dues preguntes: té majoria absoluta el Partit Popular a Madrid? Amb la fórmula del 30% de l'IRPF Catalunya aconseguirà, per fi, un finançament més equànime respecte al seu esforç fis-

cal? De la primera hem de reconèixer que, almenys en el terreny econòmic, sembla que el Partit Popular no necessita cap soci parlamentari, o si el necessita, aquest sembla que no sigui, precisament, Convergència i Unió; excepció feta, evidentment, dels pressupostos, als quals, per cert, ja es dona el vot positiu abans de conèixer-los. Xec en blanc, per tant, a canvi de què? No milloren substancialment les inversions reals de l'Estat a Catalunya; les modificacions unilaterals del Govern central en els trams de l'impost sobre la renda perjudiquen especialment la recaptació d'aquest tribut a Catalunya; no avança suficient el finançament sanitari, i a sobre, al final, serà CiU responsable del cop de medicament, amb tot el seu cost social que aquest fet representa. I en canvi, qui en surt més beneficiat és, curiosament, el País Basc, i no Catalunya. Per exemple, els impostos especials, el nou tractament del nou concert econòmic per al País Basc, que ha fet, per exemple, que el lehendakari digués –d'una forma absolutament agosarada, però que té molt a veure amb la realitat fiscal del País Basc– que el País Basc, amb el nou concert negociat, ve a ser en el tema fiscal el setzè estat d'Europa.

I el nou sistema LOFCA de finançament aportarà molts avantatges per a Catalunya? Ara que es posa en marxa aquest nou sistema, representarà més recursos per a la hisenda catalana? Tot sembla indicar que no.

Així, per exemple, a l'Informe Pi i Sunyer sobre les autonomies ja s'adverteix que el major grau de corresponsabilitat fiscal que s'aconsegueix amb la nova fórmula del 30% de l'IRPF, 15% de participació, 15% tram autonòmic, no significarà més recursos. En concret, sí que afirma: «En cualquier caso, y en contra de una creencia relativamente extendida, no va a significar una ventaja especial para las comunidades autónomas, como Cataluña, de mayor nivel de renta» o «a partir de este momento, el dato relevante no es el volumen total de ingresos obtenidos, sino su variación. Esto favorece, pues, no a las comunidades autónomas más ricas, sino a las comunidades autónomas en las que la cuota líquida del IRPF crezca más, aún cuando continúen siendo más pobres.» Hem de concloure, doncs, que aquelles primeres apreciacions, que la Generalitat, al final del quinquenni, aconseguiria centenars de milions de pessetes de més, han passat a l'oblit. Però també hi ha prospeccions, a partir de les dades del mateix Ministeri d'Hisenda, que estimen una previsible caiguda de la recaptació de 260.000 milions de pessetes de l'IRPF al total de l'Estat espanyol per a l'any que ve, pel que segons alguns Catalunya no en sortiria beneficiada, sinó que fins i tot perdria ingressos amb la nova fórmula.

Vostès mateixos, quan pressuposen el tram autonòmic de l'impost de la renda en els tributs cedits, mantenen la mateixa quantitat que l'any anterior: 201.000 milions de pessetes. Sigui com sigui, a part de major autonomia financera i la potestat normativa, que s'ha de reconèixer que sí que s'ha aconseguit, sembla que no s'aconseguirà, però, res més.

Però, com se sol dir, no hi ha mal que per bé no vingui. Sembla que des de les files de Convergència i Unió comença a prendre cos la necessitat d'optar, en el tema

de finançament, per uns plantejaments nous. Després de l'error del 85 –en què s'abandonà l'esperit de l'Estatut, i del més que limitat i poc fructífer acord amb el Partit Popular, quan es podia haver anat molt més enllà, i en canvi no es va fer–, declaracions de dirigents de la coalició semblen indicar un canvi de rumb o, fins i tot, amb paraules del mateix president de la Generalitat en l'últim debat de política general, quan deia textualment que es necessitava «un canvi radical».

Unes de les seves primeres paraules, senyor conseller, van ser expressades, precisament, en aquesta línia. Permeti'm, doncs, mostrar-li la més sincera felicitació dels diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, i mostrar-li el nostre interès a treballar conjuntament en aquesta direcció.

Precisament hem començat una campanya arreu del país per donar a conèixer la realitat de l'espoliació fiscal a Catalunya, que no és del 6%, com algú ha dit aquest matí, sinó que, en l'últim estudi referit a la magnitud de la balança fiscal respecte a l'Estat, sempre –almenys de mitjana en els últims anys– representa, com a mínim, el 10% del producte interior brut de Catalunya. Per tant, fem aquesta campanya per sensibilitzar la població i, finalment, per fer adeptes a la causa que Catalunya disposi d'un sistema de finançament molt més just que l'actual.

Esperem que una de les conclusions de la Comissió d'Estudi sobre el Concert Econòmic, com a via per a l'adequat finançament de Catalunya, sigui precisament la d'optar per una via on la bilateralitat, la suficiència financera i la sobirania fiscal siguin les característiques bàsiques del nou model. Esperem i desitgem que l'opció per un conveni tributari propi tindrà el suport de la majoria de les forces polítiques catalanes d'aquesta cambra.

Si l'objectiu fonamental d'aquest projecte que ara se'n presenta és la reducció del dèficit i la contenció de la despesa –com ja he dit–, no se'n poden esperar moltes més coses. La limitació d'objectius, la precarietat i, a voltes, la desaparició de les partides destinades principalment a l'impuls de l'economia productiva i al reequilibrament territorial, la imprescindible, i no més, despesa social, d'acord amb les competències assumides, dibuixen un pressupost poc ambiciós i amb escassa voluntat d'incidència en la nostra economia i en la nostra societat.

Un simple repàs superficial ja serveix per percebre amb total claredat quins criteris s'han seguit: Política Territorial, Medi Ambient i Cultura baixen respecte a un pressupost de mínims com el de l'any passat, mentre que Indústria, Comerç i Turisme, Justícia i Benestar Social es queden, si fa no fa, igual. Però, en canvi, més definidores són les retallades generals en inversions reals i transferències de capital, que en un conjunt baixen un 2,7 i un 7% respectivament. En aquest darrer apartat són especialment significatives i, en conseqüència, molt doloroses per al teixit productiu i per a la societat civil, les retallades en Sanitat i Seguretat Social, Agricultura, Política Territorial, Medi Ambient i Indústria. Amb aquesta realitat pressupostària creiem que no admetrà gaire retocs. Com acararà la nostra economia

els reptes de competitivitat, cada vegada amb una economia més intercomunicada o en procés d'unificació econòmica i monetària a Europa?

Fa poc que un prestigiós mitjà de comunicació internacional, dedicat al camp de les finances, definia com a «miraculós» el procés de reactivació de l'economia espanyola. Bé, suposo que a aquest mitjà li és molt difícil territorialitzar o regionalitzar els seus estudis, ja que si hagués estudiat la marxa de l'economia catalana dels darrers tres o quatre anys, no sé com hauria qualificat les transformacions i l'evolució soferta per la nostra economia que, amb tot en contra, i només a favor la depreciació de la pesseta, ha estat capaç, en un clima absolutament en contra de la competitivitat, doncs, de poder augmentar-la i, d'una forma molt clara i, precisament, com reflex d'aquesta competitivitat, poder exportar d'una forma cada vegada més important a l'exterior.

I, gràcies, en part, a accions –això que he dit– del Govern de la Generalitat, que s'han de reconèixer, i, sobretot, pel mateix procés d'unificació econòmica i monetària, les previsions de l'evolució de la nostra economia han de ser forçosament positives en un context internacional favorable, en el qual el mateix Fons Monetari Internacional augura una expansió econòmica assegurada almenys fins a l'any 2002. D'aquesta forma es preveu tancar el 97 amb un PIB anual, a Catalunya, del 3,6%, un IPC per al 98 d'un 2,2%, i uns tipus d'interès que podrien baixar –almenys els no oficials– fins al 4%. Però hi ha altres indicadors que constaten aquest bon moment: els resultats del turisme d'enguany, que poden superar tots els rècords, i els resultats de la Borsa de Barcelona, que la situen com el segon parquet europeu en creixement de volum contractat. En aquesta mateixa línia és bo recordar dos fets que s'han donat aquests darrers mesos a Catalunya. Per exemple, la unificació de l'associacionisme de la nostra petita i mitjana empresa –que ha donat lloc a SEFES - PIMEC–, i l'aparició d'un setmanari d'informació econòmica íntegrament en català, com és el *Dossier Econòmic de Catalunya*, al qual nosaltres donem la benvinguda.

Tanmateix, aquesta bonança econòmica no està exempta de petits riscos o de puntuals rectificacions. Per això, nosaltres som del parer que el Govern de la Generalitat ha d'anar més enllà d'una política pressupostària estrictament homologable als criteris de convergència. Sense incrementar el dèficit, es podrien destinar més recursos a la promoció, adquisició i rehabilitació d'habitatges; a sanitat ramadera, per fer front a la PPC; a la reconversió de les cooperatives agràries; al foment de les inversions en comarques deprimides; a fer una aportació més important del Fons de Cooperació Local de Catalunya i ajuntaments; a fer una aportació més important en solidaritat amb el Tercer Món –que en el projecte que ara hem pogut contemplar encara estem molt lluny del recomanat 0,7%–, i en canvi, aquí, per segon o tercer any es redueixen, o, si més no, no augmenten els recursos d'aquestes partides que acabo d'explicar.

Per exemple, com es pot complir el precepte exposat a la disposició addicional trentena, quan diu que el Govern «ha de vetllar per la gestió pressupostària que ga-

ranteixi el compliment dels objectius del Pla Territorial General pel que fa al reequilibrament territorial de Catalunya, amb especial atenció per a les comarques deprimides» i, en canvi, reduir any rere any les partides en foment d'inversions en comarques en regressió demogràfica. Per exemple, el 97, 1.300 milions; l'any 98, 85 milions. Però, en canvi, trobem encertats –i així s'ha de dir– els diners de més que es dediquen al Copca o, per exemple, als mercats municipals, després que els partits de l'oposició, any rere any, ho reclaméssim.

He volgut deixar per al final de la meua intervenció la preocupació principal dels catalans i també dels europeus; és a dir, l'atur. És evident que la bona marxa de l'economia catalana ha comportat també una millora en l'ocupació. Per exemple, el 97 es tancarà amb un 3% d'increment anual d'ocupació, que representa una creació neta de 62.000 llocs de treball. O, per exemple, que Catalunya representa el 23,6% d'ocupació de tot l'Estat en el que portem d'any. O que la nostra economia, ella sola, ha estat capaç de generar el 74% de l'ocupació industrial del conjunt de l'Estat. És en aquest sentit que la taxa d'atur registrat a Catalunya ara està al 9%, mentre que a la que marca l'EPA l'atur arriba al 17,2%. Quant a les previsions, la primera era del 8,6%, i, la segona, del 16,1% respecte a l'any vinent.

Malgrat que les xifres d'atur registrat són –comparades amb països tan potents com Alemanya o França– bones, nosaltres entenem que la lluita contra l'atur ha de ser la prioritat màxima del nostre Govern. És per això que manifestem la nostra preocupació per l'actitud de la Conselleria de Treball i del Govern en conjunt en aquesta matèria. I més quan, precisament fruit de la transferència de l'Inem, la Generalitat passarà a actuar pràcticament com a administració única en matèria de polítiques actives per a l'ocupació.

Però, millor que anem a pams. Veiem bé el traspàs de l'Inem, tot i que ens hauria agradat que s'hi haguessin incorporat les polítiques passives; veiem bé l'augment pressupostari del Departament de Treball, que augmenta un 37,8%, però també s'ha de recordar que això, aquest augment, es deu també als nous traspassos; veiem bé els recursos dels programes de formació i inserció laboral; veiem bé més recursos al PIRMI, i veiem bé, per exemple, que l'Institut Català de Finances pugui intervenir en un programa d'inversions per a la petita i mitjana empresa. Reconeixem l'esforç pressupostari, però creiem que, atenent el volum de competències adquirides i la prioritat de la temàtica que tractem, cal més clarificació de la política a seguir i, sobretot, cal cercar l'entesa amb sindicats i patronals.

Quan reclamem més concreció i més clarificació per part de la Conselleria, ens referim a una cosa ben concreta i, alhora, paradoxal: coneixem l'opinió del conseller respecte al Pla Jospin, d'afavorir l'ocupació juvenil. Sabem que al conseller no li ha agradat gaire –almenys *a posteriori*– la postura espanyola a la cimera de Luxemburg; coneixem la seva opinió respecte a la reducció de la jornada laboral, però coneixem nosaltres quines són les accions que pensa emprendre el Govern català a favor de l'ocupació? Realment, es volen reduir les polítiques actives, les que tot Europa vol reactivar i promoure, a intermediació laboral i a formació

ocupacional, amb cursos, a voltes, d'escassa perspectiva laboral?

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. Tindrà més temps a la rèplica.

El Sr. Morera i Tanyà

...I amb això acabo, senyor president. Aquests han estat, en tot cas a grans trets –i alguns que no he pogut explicar però que en la rèplica ho podré fer–, els motius pels quals els diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, hem cregut convenient de presentar aquesta esmena a la totalitat. Però permetin-me que reiteri, des de la connivència que significa reconèixer l'estret marge pressupostari que ara com ara resta en mans del Govern, que esperem i desitgem, amb més o menys ingenuïtat, que el Grup Parlamentari que dóna suport al Govern sabrà valorar adequadament les esmenes puntuals que presentarem.

Res més, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la possibilitat de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Morera, vostè ha començat la seva intervenció dient que aquest pressupost tenia poques pretensions. Permeti'm que jo li digui, amb tota cordialitat, que això no és així, per part del Govern. És evident que no en té tantes com nosaltres mateixos desitjàriem –això sí que li ho podria reconèixer sense gaires problemes, no?–, però, certament, des de molts punts de vista, és un pressupost relativament ambiciós. Val a dir que un pressupost no es pot veure com un fet aïllat, sinó que normalment, doncs, és la continuïtat, bàsicament, d'una sèrie de programes o d'accions de govern que estan encaminades, no? I des d'aquest punt de vista és el que jo li volia manifestar que aquest pressupost sí que té pretensions. En té, i les té, jo diria que molt sòlides, no? Tot i que, en el conjunt de l'acció que el Govern de Catalunya podria fer en el nostre país, en condicions diferents de les que tenim en aquest moment, lògicament, serien superiors a les que reflecteixen aquests mateixos pressupostos.

Val a dir que un dels arguments que vostè ha fet servir per justificar aquesta poca pretensió –que jo no comparteixo– és que ho fixem tot molt, o ens ve tot molt condicionat per la reducció del dèficit. I això, doncs, és evident que és així. És a dir, tothom parla molt de la Unió Econòmica i Monetària; tothom, doncs, o quasi tothom ho valora com un fet altament positiu –vostè mateix també ho reconeixia en la seva intervenció; fins i tot crec recordar que ha parlat d'una «gran oportunitat per a Catalunya», en aquest sentit, si se sap, lògicament, aprofitar–, però jo sempre he dit, i ho repeteixo una vegada més, que, lògicament, aquesta adscripció,

aquesta integració en la Unió Econòmica i Monetària també comporta reptes molt importants, riscos que existeixen, i a més a més, lògicament, una sèrie de sacrificis. Això no és gratuït, tot això: té una sèrie de contrapartides en forma de contrapès que també s'han de tenir en compte, i que al capdavant s'ha de valorar si aquestes contrapartides, aquests sacrificis valen la pena, paguen la pena en funció dels beneficis que nosaltres pensem que el país en pot obtenir.

I un dels sacrificis –si és que es pot dir així– que s'haurà de fer de cara al futur és, precisament, una, diguem-ne, gestió molt més acurada, un ús molt més, diguem-ne, vigilant –per dir-ho així, en el millor sentit de l'expressió– sobre el comportament de les finances públiques en el seu conjunt. Aquí hi vindrà la contrapartida en forma de menys capacitat d'actuació per part dels governs en general.

Val a dir que això a Catalunya no necessàriament li ha de representar un handicap important, perquè és evident que, en el procés en què en aquest moment està instal·lat a Catalunya, nosaltres encara hem d'aconseguir una bona parat d'increment d'autogovern, com a conseqüència de transferències del conjunt de l'Estat. Per tant, aquesta dificultat d'intervenció per part de tots els governs, en les èpoques en què estem i amb les perspectives que tenim, en el cas de Catalunya, a diferència d'altres casos –i, si vostè ho vol, una mica, per la nostra situació, des d'aquest punt de vista, doncs, no com nosaltres desitjàriem quant a sostre d'autogovern–, des d'aquest punt de vista –ho torno a dir–, hi pot haver més aviat un transvasament de nous recursos i, sobretot, de noves polítiques, de nous programes, de nous serveis, que engreixin –per dir-ho així–, que eixamplin el que és l'actual nivell d'autogovern català.

En segon lloc, vostè ha fet una referència molt explícita sobre el tema del finançament català, que jo bàsicament comparteixo, tant en el fons del que vostè ha dit com en el to, a més a més, en què ho ha dit, no? Simplement, amb dues precisions. La primera: vostè ha fet referència –com tantes vegades s'ha fet també, no només el dia d'avui, sinó aquestes darreres setmanes– a l'Informe Pi i Sunyer, que voldria tornar a recordar una vegada més que és un estudi de prospectiva i que, per tant, té el mateix valor..., molt valor, per entendre'ns, no?, però el mateix valor que pot tenir qualsevol altre des d'aquest punt de vista, i fixi's en una cosa: a criteri d'aquells que teòricament en surten afavorits, d'aquest informe, no té massa valor, perquè no accepten, precisament, el model que aquest informe defensa per a ells. És a dir, si l'informe fos tan ajustat a ulls de tothom, a qui més hauria d'interessar el resultat d'aquest informe és, precisament, aquell que es pot veure més afavorit per les conclusions, i resulta que és exactament el contrari: aquells que segons aquest informe es poden veure més afavorits són, precisament, aquells que rebutgen el sistema. Per tant, fixi's fins a quin punt les coses es poden arribar a veure, si d'informes parlem, amb òptiques diferents.

De tota manera, vostè deia el que és més important, crec jo, que és la referència a un plantejament nou, que el Govern i jo mateix compartim, tot i –i aquesta seria l'única precisió que jo faria a la seva intervenció en

aquest sentit— que això no pot fer oblidar els avenços que hi ha hagut durant aquests darrers anys; que vostè lògicament —i aquí també podem coincidir— pot entendre que han sigut insuficients i que encara cal, des d'aquest punt de vista, anar considerablement més enllà. I vostè, si diu això, té tota la raó, i nosaltres hi coincidim plenament, però de tota manera això no pot fer oblidar, com tantes vegades s'ha repetit, que d'avenços n'hi ha hagut, de millores n'hi ha hagut, i no només des d'un punt de vista estrictament d'autonomia fiscal —que també—, sinó, com he dit abans, en les intervencions del matí, també perquè en determinats moments, a base de negociació política —com no pot ser d'altra manera—, sovint s'han aconseguit revisions de valoracions sobre serveis transferits en el seu moment, que havien estat, certament, infravalorats i que en últim terme han vist compensades les seves valoracions. Això, que moltes vegades, doncs, no se li dóna massa importància, per a la base estable de finançament de Catalunya és molt important. I jo aquí, una vegada més, vull recordar que això s'ha aconseguit i que la pretensió del Govern català és de seguir insistint per obtenir resultats positius en aquest mateix sentit.

I finalment, una referència a la seva aproximació sobre el que són les inversions —deia vostè— en les comarques menys desenvolupades. En aquest sentit, jo no compareixo plenament la seva apreciació. Jo crec que el Govern català ha fet un esforç molt important en aquest àmbit de reequilibrament territorial, partint d'una situació en què, lògicament, les diferències eren molt notables, però que ha portat, amb el pas d'aquests anys, que hi hagi una major igualació de les rendes a nivell comarcal, dintre mateix del territori català, però a més a més que el nivell de serveis que podia oferir l'Administració pública, en aquest cas l'Administració de la Generalitat, fos un nivell de serveis al més igualitari possible. I jo crec, sincerament, que des d'aquest punt de vista, des d'aquesta doble òptica, les pretensions del Govern s'han complert bàsicament, o s'estan complint bàsicament, tot i sabent, lògicament, que això no s'acaba mai, perquè partim d'una situació en un país en què hi havia i hi ha encara un, diguem-ne, desequilibri molt important a favor d'una determinada àrea d'aquest territori, en detriment de les altres, no?

En aquest sentit, jo voldria recordar una vegada més, perquè segurament va ser el fet més emblemàtic, que, quan es van dissenyar i es van finançar totes les inversions amb motiu dels Jocs Olímpics de Barcelona, en aquell moment, el Govern català, que va ser acusat de no aportar tot el que calia amb motiu d'aquell esdeveniment, una de les raons que va posar sobre la taula, i que jo avui, amb una certa perspectiva històrica, vull recordar, va ser que el que no podia fer el Govern català era hipotecar tota la seva capacitat d'inversió només concentrada en una determinada àrea territorial. I com a conseqüència d'això, després, al Govern de Catalunya li van quedar recursos i capacitat suficient per seguir invertint, després dels mateixos Jocs Olímpics, i probablement va ser, de llarg, l'Administració que més hi va invertir.

I finalment, una referència sobre el tema de la creació d'ocupació, en el sentit que..., ja ho he dit el matí, no?:

per moltes polítiques que hi hagi des de la mateixa Administració, que és evident que s'han de reforçar —i nosaltres crec que donarem una mostra en aquest sentit a través d'algunes de les novetats que sí que incorporen aquests pressupostos; per exemple, vostè feia referència a l'Institut Català de Finances—, sí que he de dir que aquests programes, aquestes accions des del Govern o els governs, tots ells, no poden ser mai accions plenament definitives per intentar arribar a un marc d'ocupació important o de plena ocupació, que és el desig de tots, sinó que, d'una forma o d'altra, hem de confiar —i nosaltres hi confiem— que, si som capaços, tots plegats, d'assegurar un creixement estable amb el pas del temps, aquesta és, evidentment, la millor garantia i el millor instrument per seguir promovent la creació d'ocupació. Que no es poden oblidar les polítiques públiques, és veritat; que s'han de reforçar, també —jo crec que el Govern en dóna mostres bastant sovintejades—, però sense oblidar que el motor principal, que la gran matriu per a la creació d'ocupació descansa, precisament, que hi hagi una situació econòmica al més estable possible i que assegurí índexs de creixement significatius.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el diputat Salvador Morera, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Bé, en el tema del reequilibrament territorial, que ha estat una de les constants d'aquest matí, ja, i sobre el qual s'han aportat moltes dades, jo no n'aportaré gaires més. Més aviat estic d'acord, precisament, amb algunes de les dades que s'han aportat al dematí, que demostren que a vegades, quant a les inversions de la Generalitat en el territori i en segons quines comarques, doncs, no acaben de respondre precisament a aquest criteri i a aquesta voluntat que ve marcada tant en els pressupostos, en la seva part, diguem, dispositiva, com en el criteri general que una i altra vegada defensa el Govern.

Només aportar una dada que surt en els mateixos documents que acompanya el seu Govern en els pressupostos. Hi ha tres comarques, per exemple —les Garrigues, Priorat i Terra Alta—, que precisament no es poden considerar de les comarques més punteres a Catalunya, que dóna la casualitat que totes tres són de les sis que estan per dessota de la mitjana espanyola —i dic «espanyola», mitjana espanyola—; quant a PIB, totes tres, en inversions de l'any 96, van estar totes tres a la banda baixa, o les comarques que menys diners van rebre per part del Govern de la Generalitat, tant el 96, per cert, com el 97. Per tant, a vegades, més que expressions, doncs, genèriques, àmplies o declaracions de voluntat, a vegades també cal corroborar-ho amb xifres en tot cas a la mà, i segurament aquestes comarques, com d'altres, més aviat el que voldrien és que, a part de les declaracions els pressupostos, vinguessin acompanyats per xifres i, sobretot, per força zeros.

4042

Un altra qüestió que per nosaltres és prou important i que, en tot cas, en el debat que avui s'enceta, i quan es tracti tant les esmenes puntuals, com a l'articulat, com als departaments, hi posarem una especial èmfasi i una especial dedicació, és el treball. Nosaltres també coincidim amb algun altre grup, potser no en la contundència, però sí que pensem relativament similar, que cal una voluntat política clara per part del Govern. No és una qüestió, en el fons, tant de diners, i, per tant, que és bo que es digui d'aquesta manera, perquè, si es tractés de diners probablement no ens posaríem d'acord, però sí, en canvi, en el criteri, en la voluntat política, que cal, a hores d'ara, que el Govern de la Generalitat, i en concret la Conselleria de Treball, expressi, posi de manifest quina política d'ocupació vol seguir.

Jo he dit, he posat o he recordat les opinions del conseller de Treball en els tres, quatre últims grans esdeveniments que en el món de l'ocupació han ocorregut a Europa o que són qüestions que han estat a l'ordre del dia i en les quals el conseller s'ha manifestat..., jo no diria contradictòriament o no: que s'ha manifestat; però el que és molt curiós i que per nosaltres és paradoxal és que no sabem exactament cap on es vol anar per part del Govern de la Generalitat. Nosaltres reconeixem l'esforç pressupostari que s'ha fet; nosaltres no volem seguir la línia d'altres grups que posen en qüestió aquesta política, bàsicament, a nivell pressupostari. No, no, nosaltres entenem que en aquest camp concret el que cal és una clarificació i una voluntat molt meridianament manifestada per part del Govern, que no hi és. Nosaltres no sabem quina política d'ocupació vol seguir a partir d'ara, és a dir, a partir de l'1 de gener de 1998, la Conselleria de Treball de la Generalitat, quan serà l'Administració pràcticament única en matèria de polítiques actives d'ocupació. Recollim totes les competències que vénen de l'Inem, tenim més recursos en conjunt quant a formació ocupacional..., estem d'acord, per exemple, que hi han matèries, com el tema de la Forcem i el fet que no ens arribin certs diners, que poden, una mica, minvar aquestes possibilitats, però en conjunt la capacitat política, la capacitat econòmica també, ja les tenim, i si tot Europa –i s'ha posat de manifest d'una manera molt clara amb la cimera de Luxemburg– vol prioritzar les polítiques actives perquè són les que, en definitiva, combaten, evidentment, l'atur, però que combaten o que ajuden que l'ocupació creixi, nosaltres el que demanem és que el Govern de la Generalitat faci un pas, i faci un pas endavant d'una forma decidida.

Nosaltres no posem sobre la taula que ha de ser necessàriament un pla nacional d'ocupació, com fa algun sindicat. Ni tan sols diem que necessàriament s'hi ha d'invertir una quantitat de diners públics; tampoc ho diem. Senzillament, el que volem és que es posin i que s'asseguin a la mateixa taula Govern de la Generalitat, Administració competent en polítiques actives, com he dit, sindicats i patronal, i que facin a Catalunya, per exemple, allò que demana la Comissió Europa per a tot Europa.

De ben segur que vostès, i vostè especialment, senyor conseller, coneixen el document que va elaborar la Comissió Europea que porta per títol «Pacte de confi-

ança. Una acció de la Unió Europea en favor de l'ocupació», que recomana diverses polítiques i diverses actituds, però que una és molt clara, que és que, per posar en pràctica la consecució d'aquests objectius europeus en ocupació, cal la subscripció, cal l'elaboració, cal posar en marxa pactes territorials d'ocupació. Nosaltres no entenem que a Catalunya, a més a més amb una especificitat del teixit productiu prou important, amb especificitats en IPC, amb especificitats en moltes matèries, encara no s'hagi endegat aquesta postura. Que probablement el Govern, doncs, hauria d'afluixar, si realment té voluntat d'arribar a acords, alguns dels seus plantejaments, com probablement alguns sindicats i alguns partits polítics de l'esquerra parlamentària; segur. Però el que és prioritari per nosaltres és que hi hagi un acord, i un acord homologable a nivell europeu i que serveixi per impulsar el nostre propi àmbit de confiança econòmica i laboral, com ens demana, per altra banda, la Unió Europea.

No pot ser que a Catalunya aquest fenomen només es produeixi a nivell local i a nivell, per exemple, territorial, a nivell d'àrea metropolitana. Nosaltres entenem que, independentment de diferències polítiques o partidistes, cal a Catalunya, com he dit, un pacte a favor de l'ocupació; mínim, bàsic, però que ajudi, en tot cas, a crear un clima favorable per recuperar punts en aquesta matèria.

Una altra qüestió –molt ràpidament–: el tema de finançament. Jo m'he referit a l'Informe Pi i Sunyer no com una veritat absoluta o com una qüestió absolutament –valgui la redundància– inqüestionable; no era aquesta la meua voluntat; jo m'he referit a l'Informe Pi i Sunyer com ho ha fet, per exemple algun altre conseller de la Generalitat en un altre debat de pressupostos, doncs, senzillament valorant el fet que és un informe que té un cert rigor i que té, doncs, una coneguda vàlua, senzillament per això. Com acabarà l'evolució, no de la recaptació, sinó de l'avaluació de les quotes líquides d'IRPF a Catalunya? Té raó vostè. Jo no ho sé; si no ho sap vostè, menys ho sé jo, escolti; és així de clar. Però les previsions, tant d'aquest Informe com d'altres que se n'han fet com d'altres que es coneixen, no són –i en això haurà d'estar d'acord amb mi–, no són precisament extremadament favorables i que aquells plantejaments que s'havien fet inicialment, probablement s'hauran de variar.

Amb tot, li vull deixar una cosa clara per part del nostre Grup: amb tot, és a dir, independentment de com evolucioni la recaptació, que –siguem clars– és el tema fonamental, però amb tot, nosaltres, potser a diferència d'algun altre grup, entenem que en conjunt ha estat un acord positiu, perquè ens dona capacitat normativa i sobretot perquè guanyem en autonomia financera, i això s'ha de reconèixer: depenem menys de les transferències de l'Estat. En aquest sentit és positiu, però deixem de tirar certes campanes al vol –que per cert ja no es fa, i fa molt de temps que no es fa–, perquè aquest sistema no anirà gaire més enllà pel que fa a la recaptació, i per cert s'ha de recordar una cosa: el mateix ministre Rajoy, de Ministeri d'Administracions Públiques, ja ha dit que pensa modificar l'acord subscrit amb totes les comunitats autònomes pel que fa al sistema de

finançament d'aquest nou quinquenni, que variaria els percentatges de cessió de l'IRPF respecte a les diverses comunitats autònomes i respecte a l'evolució de recaptació i quotes líquides de cada comunitat autònoma. Nosaltres seríem del parer que d'aquí a l'any 2001, si s'ha de modificar en algun sentit, doncs, probablement també es modifiqués en algun sentit que beneficiés Catalunya. No sé si exactament, com diu el Grup Socialista, necessàriament necessitaria complementar-se, per exemple, amb la recaptació l'IVA en fase minorista. És a dir, en tot cas, el que sí que posem de manifest és que alguna cosa més s'hauria de fer o hauria de modificar-se el pacte que es va fer per afavorir els interessos de Catalunya, però amb tot –ja li seré molt franc–, es modifiqui més o es modifiqui menys, en tot cas, el resultat seran mínims, seran substancialment mínims.

El que nosaltres reclamem i el que nosaltres demanem i que hem vist que les últimes opinions, fins i tot la seva expressada recentment –em sembla que va ser de les primeres opinions que, almenys, jo li vaig sentir públicament com a conseller d'Economia–, és que cal un canvi radical –per utilitzar les mateixes paraules–, un canvi radical en el sistema de finançament. Fins que Catalunya no aconsegueixi un canvi radical de finançament, la veritat és que la resta seran pedaçs i pocs avenços. Nosaltres el que pensem és treballar en aquesta línia, i el que ja li anunciem molt ràpidament és que algunes de les esmenes que incorporarem en el debat de pressupostos d'altres i baixes aniran en la línia no de demanar molts diners per a segons quines coses que ara explicaré, sinó senzillament demanar el suport del Govern i del partit que li dona suport, d'iniciar, per exemple, campanyes a favor de sensibilitzar i de posar de manifest el greuge comparatiu que pateix Catalunya, i una altra campanya ben sensible, que és explicar a Catalunya però també a la resta de l'Estat, i que pressupostàriament no implicaria molts diners, quina és l'evolució i quina és la magnitud de la balança fiscal i què és el que aportem els catalans i què és el que ens retorna l'Estat. En tot cas, a nivell pressupostari, si això s'aprova, no implicaria gaires modificacions parlamentàries. L'únic que posaria de manifest és allò que nosaltres tantes vegades hem posat de manifest sobre la taula, que és que Catalunya és tractada discriminatòriament per part de l'Estat.

Res més, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Presentades totes les esmenes a la totalitat, per al torn en contra, en contra el conjunt de les esmenes a la totalitat... (*Pausa.*) Perdó: té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, per dir-li en nom del Grup de Convergència i Unió que no faré un torn en contra, sinó que faré un torn de posicionament, i ho faré, doncs, després del Grup Popular, com és habitual.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. En aquest cas, té la paraula per al torn de posicionament la diputada senyora Dolors Montserrat, per un temps màxim de trenta minuts.

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, a partir dels acords de Maastricht tots els països de la Unió Europea intentaven ajustar les polítiques pressupostàries amb la finalitat de complir amb els objectius de convergència i poder així accedir a la tercera fase de la Unió Econòmica i Monetària. Fa un any, i per aquestes dates, el Grup Parlamentari Popular anunciava el vot en contra a les esmenes a la totalitat als pressupostos corresponents a 1997. El nostre raonament objectiu i les tres condicions expressades en aquell moment fan que n'extregui la tercera condició: el compliment dels compromisos de Maastricht, que comportava en els pressupostos per a 1997 la reducció i el control del dèficit i de l'endeutament, i per una altra banda, la decisió de frenar la política expansiva dels anys anteriors, disciplina a la qual –vaig comentar– ens haurem d'acostumar aleshores, ara i a partir de 1999; disciplina i rigor que haurem d'ajustar a partir del programa de convergència de Maastricht amb un clar objectiu de ser presents, junt amb els països capdavanters a Europa.

D'aquí la importància d'establir una política pressupostària adient que enllaci la situació econòmica de Catalunya amb els interessos que demanda la nostra societat i amb l'objectiu d'integració a la moneda única. Si volem caminar cap a l'objectiu de ser dels capdavanters a Europa, s'imposa a través del posterior Pla d'estabilitat una disciplina pressupostària que ens obliga a reduir el dèficit públic i a controlar el volum d'endeutament. Això fa necessari portar a terme una política pressupostària de rigor i d'austeritat i amb coincidència amb les polítiques a nivell de l'Estat integrat a la unió monetària, ja que sabem que el marge de manobra és limitat a l'hora d'elaborar els pressupostos de la Generalitat. Creiem que els pressupostos s'han d'assenotar sobre la base d'una recuperació econòmica i que a Catalunya creix un 3,8% per tal d'establir les reformes estructurals necessàries per tal d'incidir fermament en la creació de llocs de treball i reduir la taxa d'atur a Catalunya. Hem aconseguit superar la previsió de creixement econòmic a Espanya i a Catalunya per a aquest any 1997, que s'haurà de consolidar –evident– per superar l'examen de 1998. Tots els indicadors econòmics que faciliten les institucions acrediten que passarem aquest examen la primavera de 1998, procés històric, i que amb tota probabilitat ens incorporarem al nucli inicial dels països que adoptarem l'euro. El mateix podem dir del control del dèficit públic, i que en aquests pressupostos per al 98 es reflecteix amb la caiguda del 33% i una reducció del deute al sector públic del 9,9%.

L'economia espanyola ha sortit d'una profunda crisi que al llarg dels últims anys ha provocat importants ajustos a les plantilles de les empreses, desaparició de moltes d'elles, acompanyat d'una moderació salarial en els últims anys, unit també a la devaluació de la pesseta. Malgrat tot això, ha possibilitat l'increment del nivell

competitiu empresarial. Si, a més, afegim la normalitat política sorgida de les eleccions generals del març del 96, per mediació també d'una majoria parlamentària estable, ha incidit ràpidament i de forma positiva en els bons resultats econòmics a Catalunya i a Espanya; resultats com la reducció del tipus d'interès, d'un 12 a un 13%, situat l'any 1993 fins l'actual 5%, que no sols és conseqüència de l'evolució del preu del diner, sinó que també d'una realitat, d'un canvi de política monetària, d'un canvi de política amb reformes d'àmbit fiscal, com per exemple l'Impost de societats, l'IRPF, patrimonis, successions, deduccions per inversions destinades a la protecció del medi ambient, entre d'altres. Això ha fet possible les polítiques de suport a les petites i mitjanes empreses, suport a la competitivitat, a la qualitat, a les exportacions, ampliant el ventall de presència a l'exterior, obrint nous mercats i incidint amb presència comercial arreu del món. I també amb mesures orientades a millorar i consolidar l'estat del benestar, coincidint amb la política autonòmica i de capacitat normativa i a través dels pressupostos generals de l'Estat que incrementen la inversió de manera notable i això repercuteix favorablement a Catalunya.

Moltes vegades, senyor conseller –vostè ho recordarà–, ens hem referit que la credibilitat genera legitimitat. Doncs, bé, de la mateixa manera que els pressupostos de l'Estat per a 1998 han generat confiança en els mercats i han estat qualificats com uns pressupostos basats en el rigor i la serietat, considerem que el projecte a debat ha d'assumir també aquest rigor i aquesta serietat, i en aquesta mesura seran, per tant, capaços també de generar confiança en els diferents sectors econòmics i socials; contràriament al que fins ara hem vist, han estat aquests factors que han generat dèficit, obstacle al nostre creixement i dificultat a la presència del sector empresarial que encara està en condicions d'una reacció amb els incentius d'aquest moment.

Amb aquestes manifestacions, senyor conseller, de rigor i de serietat, em refereixo no només a l'elaboració i aprovació d'aquests pressupostos, sinó a la seva execució per tal d'evitar les desviacions que en anys anteriors han desnaturalitzat la política pressupostària de la Generalitat i, d'alguna manera, han contravengut l'acord majoritari d'aquest Parlament. Es tracta de consolidar objectius; per tant, en molts paràmetres hem encertat en les previsions que ja havíem fet l'any passat, però malauradament, tot i les bones dades que he esmentat, la taxa d'atur encara es manté massa alta: 240.000 aturats a Catalunya, dels quals, senyor conseller, 130.000 són dones, i quan més de 50.000 joves menors de vint-i-cinc anys romanen a les llistes de l'Inem a casa nostra, és preocupant. És cert que les xifres de Catalunya estan per sota de la xifra percentual espanyola i de la mitjana europea; en l'àmbit estatal més d'un milió i mig de treballadors aturats es poden beneficiar del contingut de l'acord per la reforma laboral i més de quatre milions amb contracte temporal podran obtenir estabilitat en la seva feina. A Catalunya, en el període de maig a setembre d'enguany, 20.000 contractes s'han convertit en indefinits només amb persones menors de trenta anys. Des de l'entrada en vigor de la reforma laboral i des de l'aprovació dels dos decrets llei s'incorporen incentius a la contractació inde-

finida: s'han formalitzat 250.000 contractes d'aquesta naturalesa, és a dir indefinida; la taxa d'atur ha arribat a nivells que no es coneixien des de 1981, i el fet que el setembre d'aquest any 1997 treballin 300.000 persones més que el setembre del 96 determina que la injustícia de la desocupació s'està neutralitzant sense que aquesta contractació suposi un exercici triomfalista que em semblaria criticable i, evidentment, del tot impropedient.

És aquí, senyor conseller, on la reunió de polítiques i capacitats es manifesta amb tota la intensitat que reclama la dimensió social del problema, precisament, per evitar la perillosa divisió social entre els actius, és a dir, els qui tenen un lloc de treball, i els passius, és a dir, els qui conviuen cada vegada més en pitjor condició econòmica. És, doncs, per a nosaltres i especialment per a vostè, senyor conseller, una assignatura pendent. Enguany hem parlat a bastament en el transcurs de dos debats molt importants, el monogràfic de l'atur i el de política general a Catalunya, sobre aquest problema que patim i que malauradament pateixen molts joves i moltes famílies catalanes. Tot i que el conjunt de la cambra hem fet aportacions a través de propostes de resolució, el Grup Popular és conscient que cal anar més enllà per tal de millorar aquesta situació.

Així, doncs, i com a principi d'obligació política i moral, les negociacions mantingudes entre el nostre Grup parlamentari i el Govern de Catalunya han anat encaminades a prioritzar i, per tant, incloure en aquests pressupostos de 1998 un increment equivalent a 4.500 milions de pessetes a la partida que el Departament de Treball consigna per fer efectives les polítiques actives de formació ocupacional. La consecució d'aquest acord determina que, tant des del punt de vista qualitatiu com quantitatiu, la sensibilitat per combatre aquest drama col·lectiu, encara que sempre insuficient, és un objectiu recurrent en la política tant del Govern de la Generalitat com del Govern central.

El pressupost de la Generalitat per al 1998, si parlem en termes de despesa consolidada, equival als prop de 2 bilions de pessetes o, el que és igual, el 4,6% d'increment en relació amb els pressupostos de 1997; tot i que aquest creixement és superior als pressupostos generals de l'Estat, l'explicació és del tot raonable en tant que Sanitat –com molt bé explicava i ens deia aquest matí l'honorable conseller–, un 5,6%, augmenta per raó de la millora del sistema de finançament; Ensenyament creix un 8,9% per l'inevitable aplicació de la LOGSE; Governació s'incrementa un 12,8%, per les noves competències dels Mossos d'Esquadra, i Treball s'apuja un 38%, pel traspàs de l'Inem. Per contrapartida, cauen les consignacions a Cultura, Medi Ambient i Presidència, que veuen retallat el seu pressupost.

Volem subratllar que, per al pròxim exercici pressupostari, la Generalitat pot contractar deute per l'import de 70.500 milions de pessetes, és a dir, un 10% menys que per al 1997. I per un altra part, descomptades les amortitzacions per cancel·lació o venciment del deute, l'endeutament net de l'exercici es podria situar en 29.400 milions de pessetes, és a dir, un 8% menys que l'endeutament actual, del 1997.

Tot això ens situa en un escenari d'endeutament viu, net, acumulat, expressat i reconegut pel mateix senyor conseller, equivalent a 1 bilió 500.000 milions de pessetes, amb la consegüent càrrega financera que comporta aquesta xifra. Aquesta, senyor conseller, és la seva assignatura pendent, que, amb criteris qualitatius, equival a trencar amb aquesta espiral en què el seu Govern havia caigut, com una de les seves polítiques viciades.

No obstant, la justificació d'increment de personal per l'assumpció de noves competències, l'harmonització de llocs de treballs i la congelació de noves contractacions, és el segon acord que justifica la posició del Grup Popular, que sotmetrà a les verificacions necessàries al llarg de l'execució del pressupost de 1998.

El tercer acord fa referència a la política de subvencions exercitada pel Govern de la Generalitat, la tendència a la baixa de la qual ja va ser possible als pressupostos de 1997, i que ara es concreta en la caiguda d'aquestes subvencions en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb un import de 3.000 milions de pessetes i amb la finalitat d'utilitzar la seva pròpia capacitat financera.

Volem deixar constància que les nostres prioritats van encaminades cap a la recuperació inversora de l'economia productiva, a través dels departaments d'Indústria, Comerç i Turisme, Agricultura, i Política Territorial.

A Política Territorial, amb els objectius d'incrementar els projectes d'obres, a través de GISA, molt especialment pel que fa a noves infraestructures d'ensenyament. A Catalunya existeixen encara provisionalment set-cents barracons dedicats a l'ensenyament. És evident que hem de posar l'interès prioritari inversor, per anar disminuint i eliminar progressivament aquesta situació i aconseguir unes infraestructures dignes per a l'ensenyança.

Analitzant amb profunditat el pressupost corresponent al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, si bé existeix un increment d'un 3,2%, motivat per un dels acords a que vàrem arribar el Govern i el Grup Popular respecte al 97, volem insistir en la necessitat d'augmentar recursos destinats a programes de foment de la qualitat industrial i a l'establiment d'incentius per captar inversió estrangera directa, específicament la de naturalesa industrial en què no existeix producció pròpia i que incorpora alta tecnologia, així com hem de fer possible que vostès, el Govern, incrementin actuacions que reforcin els mecanismes formatius i el suport a la investigació.

Atesa la proximitat a l'entrada a la Unió Econòmica i Monetària, i donat l'entorn favorable de creixement de l'activitat econòmica i creació d'ocupació estable, creiem que el Govern podria avançar determinades despeses necessàries als sectors productius, per tal d'augmentar la capacitat de compartir i d'afavorir una ràpida adaptació a la nova realitat econòmica financera que es crearà amb l'euro.

En relació amb el comerç, tot considerant que contribueix a generar més del 10% del valor afegit, i preveient els costos que haurà d'assumir amb la introducció de l'euro, es requereix la voluntat política de suport a les

assignacions de recursos per a programes de promoció comercial i d'exportacions, per tal de poder efectius des del Govern de la Generalitat.

La Unió Econòmica Monetària facilita la internacionalització de les empreses, però l'atomització de les empreses a Catalunya impedeix o bé és un obstacle per a una bona optimització d'aquesta oportunitat. D'aquí la importància cabdal del paper d'organismes com el Copca, de suport, per tal d'incrementar la nostra efectivitat.

Senyor conseller, el mercat sense barreres internes hauria de possibilitar la captació d'inversió estrangera, donada la nostra ubicació geogràfica. Pràcticament s'imposa una condició: la creació d'una agència per incentivar aquesta inversió. La captació, és evident que requereix un esforç pressupostari, però que rebria en contrapartida un efecte multiplicador que portaria a la creació de nous llocs de treball i, com a conseqüència, més ingressos en concepte d'IVA i d'IRPF.

Pel que fa a la vessant del turisme, cal destacar que la dotació de recursos destinats a la reconversió de l'activitat econòmica de zones de muntanya, mitjançant la promoció del turisme verd i activitats esportives d'hivern i d'estiu, permetrà contribuir positivament al reequilibrament territorial de Catalunya.

Senyor conseller, pel Grup Popular, qualsevol intenció de portar a terme la disminució del dèficit reduint la despesa en infraestructures és una posició aritmètica una mica ineficaç. Permeti'm que li faci una consideració. Miri, abans que el sector públic pagui una pesseta per infraestructures, ja ha recuperat més de quaranta cèntims via cotitzacions de la Seguretat Social i retencions de l'IRPF, més l'IVA corresponent a la compra de material i despesa de personal ocupat. Perquè el dèficit baixi una pesseta, la despesa en infraestructures ha de disminuir dues pessetes. Cal tenir en compte, doncs, que la inversió se'n ressent, i estem perdent l'efecte multiplicador que això genera. És responsabilitat del Consell Executiu garantir l'eficàcia en la gestió dels recursos públics que tenim assignats.

Recorda, senyor conseller, una part dels últims plantejaments del Grup Popular, en què parlàvem de la coherència en la gestió? Gestió equival a impulsar una adequada política territorial, que tingui com a finalitat l'acompliment de les lleis i, en conseqüència, el propi reequilibrament i els objectius d'inversió en infraestructures. Vostè sap molt bé que no es compleixen els plans comarcals d'alta muntanya, no s'executen les inversions consignades, no s'han impulsat les actuacions industrials, no s'atén econòmicament el pla de reestructuració de cooperatives; vostè sap que porten bastants anys esperant.

Gestió, senyor conseller, és neutralitzar el desmantellament imparable de zones castigades per la mineria o pel tèxtil, de la nostra agricultura, amb resultats que es presenten bastant alarmants. I és també, senyor conseller, incorporar rigor en les causes que han generat els recents problemes en el sector ramader.

Gestió vol dir rigor. Si vostès, el Govern, no incorporen aquesta dinàmica, estan arriscant la continuïtat de

construir noves infraestructures, eix bàsic del motor econòmic de Catalunya. És cert que fa vint anys no existia ni el túnel del Cadí, ni l'Eix transversal, ni l'autopista del Garraf, ni part de l'Eix del Llobregat, ni l'autopista Terrassa - Manresa, entre d'altres infraestructures, com per exemple el tren d'alta velocitat, Euromed. Però és cert que fa vint anys hi havien unes inquietuds pròpies de la gent de les comarques que desenvolupàvem Catalunya; comarques que ja teníem una identitat pròpia, el que ara se'n diu «denominació d'origen». I també és cert, conseller, que aquestes comarques ja tenien per als seus productes una presència destacada en els mercats, tant espanyols com els mercats internacionals. Estan, doncs, demanant, des de fa vint anys, una reordenació del territori i construcció de grans infraestructures viàries, per tal de definir àrees de desenvolupament. Perquè aquestes infraestructures són imprescindibles per millorar en un futur immediat l'índex de competitivitat que s'exigirà en el nou mercat europeu. És obligació, després de vint anys, començar a resoldre des del Govern aquesta necessitat, ja que és un element –com he dit abans– de competitivitat per a les empreses i, a més, un factor que incideix en la qualitat de vida dels seus habitants.

Perquè no quedi només, senyor conseller, en paraules i bones intencions, li vaig a enumerar algunes d'aquestes deficiències en les comunicacions que aprofundeixen seriosament en el desequilibri territorial.

Som deficientes en comunicacions viàries intercomarcals, ferroviàries i de transport, de servei de viatgers per carreteres. Comarques com la del Delta de l'Ebre, les de l'Alt Pirineu, del Ripollès, del Berguedà, el Bages, el Garraf, el triangle de l'Anoia, l'Alt i el Baix Penedès, el Baix Llobregat; les carreteres com Martorell a Capellades, Capellades a Vilafranca, Manresa - Igualada, Martorell - Sant Sadurní, la Múnia - Sant Jaume dels Domenys, Gavà - Begues - Olesa de Bonesvalls, el Pla de Manlleu - Pontons, la Llacuna - Sant Pere, Bigues i Riells - Sant Feliu de Codines, Organyà - la Seu d'Urgell, els cinc quilòmetres que manquen de Móra d'Ebre a Gandesa, etcètera, etcètera. I d'això ja fa vint anys. Per a quan el traspàs de carreteres –en part– de la Diputació a la Generalitat?

Senyor conseller, en darrer lloc, vull recordar-li que les infraestructures viàries esdevenen una força integradora en les relacions empresarials i interrelaciona d'una manera més intensa l'empresa amb els seus proveïdors, l'empresa amb els seus clients, i facilita el desenvolupament de xarxes formals, que contribueixen a una comunicació més fluida de les empreses amb el seu entorn: extensions de mercaderies, la CIM - Vallès, estacions portuàries, els ports de Barcelona, la ZAL logística, el port de Vilanova i la Geltrú, i Tarragona, i, evidentment, els aeroports de Barcelona, Reus i Girona.

El Grup Popular, a través de les esmenes en el tràmit parlamentari, li donarem l'oportunitat de reorientar i superar aquests dèficits que li he esmentat. Espero i desitjo que la voluntat del Govern esdevingui, en acceptar aquestes esmenes nostres..., propostes que contribueixin decididament a afavorir el necessari desenvolupament territorial a Catalunya. Fins ara, senyor conseller, hem parlat que aquests pressupostos han de te-

nir rigor, austeritat i han d'afavorir la contenció de la despesa, però han de tenir en compte que, malgrat que la inversió real s'apuja un 6,3%, malgrat això, sempre és insuficient, per allò de la tendència de la despesa corrent i de la despesa d'inversió.

El medi ambient és actualment una de les deu principals preocupacions que tenen els catalans, juntament amb l'atur, la sanitat i la seguretat, i d'altres. Aquesta preocupació es concreta que, cada dia més, els catalans exigim un major control dels residus que s'aboquen a tots els elements de la natura. Tot i l'ajust de què ha estat objecte aquest Departament, és obvi que, en cap cas, aquest afecta el control dels abocaments urbans i industrials; estructura de vigilància que es manté en tota la seva integritat en els pressupostos del 97 i del 98, no sigui cosa, senyor conseller, que qualsevol excusa pugui afectar la part qualitativa d'aquest Departament.

Probablement, senyor conseller, la utilització de la capacitat normativa sigui l'element més consistent, a la vegada que innovador, que per primera vegada s'incorpora a uns pressupostos de la Generalitat. No es tracta, en cap cas, d'allò que nosaltres vàrem criticar en el passat debat de política general en relació amb la carrera d'atribució de mèrits, perquè, més enllà de l'aportació que formula el Grup Popular i que ha estat un dels acords amb el Govern de la Generalitat..., en la deducció de les 25.000 pessetes a partir del segon fill. Allò veritablement important és que la política pressupostària de la Generalitat adopta la competència de manera efectiva d'acord amb la responsabilitat que ha d'afrontar per raó de la normativa assumida.

No és aquesta una prova pilot, senyor conseller, amb la qual comença i acaba una etapa pressupostària, sinó que, en tot cas, és obrir totes les possibilitats que representa l'envergadura d'una capacitat normativa que s'haurà d'ampliar en propers exercicis pressupostaris, d'acord amb les prioritats que puguin ser emprades, a través de les deduccions fiscals, com a benefici per als ciutadans de Catalunya. És lògic que tots els grups parlamentaris presentin propostes alternatives que van més enllà de les deduccions familiars, però és evident que les contrapartides en el capítol d'ingressos podrien afectar l'estructura d'aquest pressupost. Per raons d'estabilitat no podem..., o no poden ser considerades per al 1998, però sí estudiades per a propers exercicis pressupostaris.

Les polítiques socials i de benestar s'incrementen de forma notable, i constitueixen la prioritat fonamental de la política pressupostària de Catalunya.

En el debat de política general, el president de la Generalitat, a més de descriure una Catalunya idíl·lica, va fer un exercici de realisme i va parlar d'allò que ens hauria d'averonyir a tots, quan, en una referència política, es va referir a la bossa de pobresa a casa nostra, que encara no hem estat capaços de neutralitzar. Els pressupostos, senyor conseller, encara no estan tancats en allò que es refereix al traspàs de partides sense l'increment del volum de la despesa. Tenim temps més que suficient per determinar la voluntat del govern de lluitar col·lectivament contra aquest problema que, segons l'informe de Càritas, un terç d'aquest col·lectiu són

menors de 35 anys. És la nostra obligació, senyor conseller, donar una resposta immediata a aquest problema que, sens dubte, influeix directament en el grau de benestar de tota la societat. El Grup Popular presentarà en el tràmit parlamentari una esmena als pressupostos que afavoreixi no la subvenció pura i dura d'aquestes persones, no una alimoina, sinó les institucions que es dediquin a formar aquestes persones per millorar la seva preparació de cara a l'accés al món del treball.

Per a totes aquelles persones que no es trobin en condicions, per salut o per edat, hem d'assumir un treball..., haurem de donar suport econòmic a altres institucions que poden fer un treball de voluntariat que, sens dubte, millorarà les seves condicions de vida. En criteris generals, la nostra responsabilitat –si se'm permet, la responsabilitat addicional en tant que partit de Govern a l'Estat– és que s'afavoreixi el creixement econòmic de Catalunya, el ritme d'inversió, la lluita contra l'atur, la reducció del dèficit, l'impuls dels sectors productius i la solidaritat econòmica, fiscal i pressupostària indispensable per controlar tots els desequilibris d'inflació, deute, fiscalitat i tipus d'interès. Això ens obliga a un exercici de suport pressupostari, però també de control i de verificació de la seva execució. Això vol dir, senyor conseller, que serem especialment intransigents amb qualsevol tipus de desviació que, per negligència o per interès, pugui generar aquest còmput anual d'ingressos i despeses, que més que mai necessiten el respecte del que són els principis d'eficiència i d'economia. Tant de bo poguéssim coincidir amb la resta de votacions concretes en el que és el text articulat del Projecte de llei de pressupostos, perquè això significaria, senyor conseller, que no només es preocupen per salvar un tràmit parlamentari, sinó que la política pressupostària respon a les aspiracions generals i col·lectives d'una societat disposada a afrontar els reptes i els compromisos més immediats.

Aquest és el sentit del posicionament del Grup Parlamentari Popular i, al mateix temps, anunciem, senyor president, el vot en contra a les esmenes a la totalitat que han defensat la resta de grups a l'oposició. Però no voldria acabar sense fer una reflexió: la dignitat col·lectiva d'un poble es mesura per la capacitat que té de resposta a aquells que més ho necessiten. Senyor conseller, no seriem ni dignes ni justos si, en el debat de l'any vinent, no som capaços de dir a la ciutadania que, amb 2 bilions de pessetes, no hem reduït considerablement les bosses de pobresa a Catalunya –ni vostè ni els ciutadans ho entendríem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Possibilitat de torn de rèplica per part de l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora Montserrat, bé, vostè ha fet una descripció inicial –per altra part, doncs, molt llarga i detallada– de, precisament, el procés d'adscripció o d'integració a la Unió Econòmica i Monetària i, a més a més,

doncs, ho ha enllaçat amb alguna cosa que jo també havia intentat aquest matí –no sé si amb massa èxit o no– però que era de descriure fins a quin punt aquesta futura integració, que, per altra part, tenim bastant assegurada, afortunadament, a la Unió Econòmica i Monetària, ja estava deixant notar els seus primers bons efectes a la situació econòmica d'avui, tenint en compte que, de la situació econòmica, no només se'n deriva això que en alguns moments s'ha anomenat els beneficis empresarials, sinó que, en últim terme, la salut econòmica del país és el que permet també crear una nova dimensió, per entendre'ns, així, social, que, en últim terme, és la que s'ha d'intentar assolir.

Per tant, jo coincideixo, bàsicament, en el que vostè ha estat descrivint, perquè, a més a més, no podria ser d'una altra manera. Vostès i nosaltres, en aquest moment –nosaltres ja ho hem tastat això amb altra gent, però amb vostès també d'una forma molt especial–, doncs, estem, precisament, intentant conduir el conjunt de l'Estat i, per descomptat, doncs, Catalunya cap a aquests camins o cap a aquests horitzons que nosaltres pensem que són els que ens han de portar més benestar. I això, ara com ara –com, de fet, sempre–, però, avui, amb més intensitat, passa perquè el conjunt de l'Estat i, per tant, Catalunya, també, es puguin integrar en la primera divisió dels països europeus, tot i que recordo, una vegada més, que aquest procés no està exempt de riscos ni de sacrificis, ni, per descomptat, de reptes com he tingut abans ocasió de fer-hi referència. I, també, amb una altra precisió que jo crec que val la pena fer, perquè ara es posarà molt de moda i no pot ser d'altra manera: parlar, precisament, dels criteris amb els quals no només s'ha de convergir sinó amb els quals ens hem de mantenir en el que és el si de la Unió Europea, o, com a mínim, de la Unió Econòmica i Monetària Europea, i, en aquest sentit, jo voldria fer una ullada –diguem-ho així– cap al passat –no molt llarg, aquest passat, relativament recent–, d'aquests últims deu, quinze anys, per, de tota manera, dir que les polítiques que s'han portat a terme per governs molt diferents –el de Catalunya, el d'Espanya i, pràcticament, la majoria dels països de la Unió Europea– han estat polítiques que tampoc han estat negatives, malgrat no coincidir plenament amb aquests criteris de convergència actuals. Jo mateix, en alguna ocasió, he tingut l'oportunitat de manifestar que hi ha hagut un canvi de cultura en el que és la gestió dels recursos públics –entesa, aquesta gestió, des del punt de vista de les polítiques pressupostàries–, i aquest canvi de cultures s'ha produït arreu, en el conjunt d'Europa, no només aquí, sinó al conjunt d'Europa, i nosaltres pensem que per bé; nosaltres pensem que això és altament positiu i que n'hem de treure tot el profit possible, però això no ens pot fer oblidar que algunes polítiques anteriors han estat polítiques molt compartides per part de governs de tots colors en el conjunt de la Unió Europea i que ara el fet que es posi de moda això que ve de nou no hauria de –diguem-ho així– de posar pols sobre el que s'ha fet fins ara perquè, en bona part –ho torno a dir– el que s'ha aconseguit fer és recuperar, en el nostre cas, una part important dels dèficits anteriors.

Fixi's vostè en un exemple, en aquest sentit, que és que, quan es parla d'endeutament, que quasi sempre és el

producte dels dèficits que s'han estat generant en el passat, avui, pràcticament, no hi ha ni un sol país de la Unió Europea que aconseguixi complir el criteri de l'endeutament amb relació al producte interior brut. Dic això perquè vostè feia referència a l'endeutament com una assignatura pendent de la Generalitat de Catalunya –ho ha dit exactament així–, i, jo, el que vull transmetre en el seu ànim –i espero que vostè ho podrà compartir– és que aquesta no és una assignatura pendent de la Generalitat de Catalunya, és una assignatura pendent del conjunt dels països de la Unió Europea, en una Europa que agafa un nou horitzó, que agafa un nou pols, que canvia les seves dinàmiques pressupostàries i econòmiques i que aposta per un marc nou, molt ambiciós, certament, però que, en tot cas, és un marc que no era el marc tradicional. I, lògicament, el Govern de la Catalunya, durant aquests darrers anys, el que va fer va ser el que havien fet la majoria dels països de la Unió Europea, tot i que, en aquests països, probablement, hi havia graus de desenvolupament en matèria d'infraestructures i en matèria de serveis públics en general, que ja estaven bastant per davant dels nostres i que, malgrat això, vol dir que nosaltres havíem de recuperar amb relativament poc temps una part, precisament, del temps perdut.

Faig, simplement, aquesta, diguem-ne, matisació, si és que ho arriba a ser, per, diguem-ne, posar també, per oferir un judici positiu sobre el que s'ha fet fins ara perquè –ho torno a dir– moltes de les coses que s'han fet fins ara tenen un alt valor i seran, en bona part, la base de cara al futur.

Vostè deia, amb bon criteri, que el tema de l'ocupació, des de bastants punts de vista, és un tema que encara està pednent, en la mesura que qualsevol esforç que s'hi pugui fer serà un esforç benvingut, no? Si, aquest esforç, el fa el mercat per si mateix o el fan les empreses que més generen ocupació, doncs, més benvingut sigui, perquè voldrà dir que, segurament, tindrà més caràcter d'estabilitat i serà més sa per ell mateix. Però, de tota manera, és veritat, com vostè deia, que també des dels governs s'han de fer esforços intensos en aquest sentit. Nosaltres pensem que els estem fent, però també és veritat...; jo voldria, doncs, fer constar públicament que una de les seves insistències en el tràmit en què es va estar comentant el projecte de pressupostos precisament va ser aquesta i que nosaltres vàrem intentar de donar compliment a les seves inquietuds, no perquè consideréssim que allò que podíem fer de nou havia de ser absolutament definitiu, però sí perquè era un gra de sorra, per dir-ho així, que s'afegia al conjunt i que tenia clarament un sentit positiu. I, si m'ho permet i en la mesura que, a més a més, aquests recursos, des del punt de vista de l'ocupació, havien de venir finançats pel Govern central, la nostra tranquil·litat va ser bastant més elevada en la mesura que van ser vostès mateixos els que ho van proposar.

Vostè ha parlat també dels serveis a l'economia, concretament, productiva, i ha fet un parell de referències que jo voldria també destacar. Una és l'acció exterior de l'economia catalana, la seva projecció internacional, i, l'altra, la capacitat de captar inversions estrangeres.

Jo, en el tema de l'agència que vostè posava com a gran remei per resoldre tots els mals, hi tinc un punt de prevenció, entre altres coses, perquè l'agència –jo diria que ja existeix, no?, i que es diu Cidem–, bàsicament, existeix. Una altra cosa és que vostès diguin que això s'hauria de replantejar; nosaltres, lògicament, estem oberts a qualsevol proposta però, de tota manera, el que jo volia dir és que jo crec que no és només un problema d'agències, sinó que és un problema de la realitat que nosaltres tenim darrere, en el país. Abans ho he dit –aquest matí–, per a la captació d'inversions estrangeres, hi ha territoris que no tenen més remei que subsidiar-ho tot o que subvencionar-ho tot, i, afortunadament –jo crec que això s'ha de veure com un fet positiu–, Catalunya no és així; Catalunya, per entendre'ns, per si mateixa, per la seva pròpia realitat, pel seu propi dinamisme, per la seva pròpia situació geogràfica –també, per què no dir-ho?, pel seu nivell d'infraestructures actual, pel bon clima social que hi ha–, per tot això, és un destí preferent de la inversió estrangera en el conjunt d'Europa. I, per tant, tot i que això s'ha d'estimular –i en això estem d'acord–, el que és el principal és, precisament, el conjunt del país. De la mateixa manera que l'estímul del comerç exterior, de les empreses catalanes és també –no en aquest cas– una assignatura pendent, sinó una realitat, jo diria, bastant esplendorosa. Jo recordo de fa deu, quinze anys, quan parlar, precisament, d'exportació o de comerç exterior, doncs, no estava tan al dia, per dir-ho així; hi havia relativament poques empreses a Catalunya que tenien una activitat exterior consolidada. En canvi, avui, deu, dotze, quinze anys després, fins i tot amb l'ingrés a la Comunitat Econòmica Europea, les coses han canviat molt i han canviat per bé, i és indubtable que, des d'aquest punt de vista, organismes com el Copca també han servit per donar aquest impuls. No han estat només aquests organismes els que ho han fet, han estat –ho torno a dir– un complement, precisament, a favor d'allò que vostè deia, que era un complement a favor de l'economia productiva.

Deixi'm dir-li, de tota manera, quan vostè ha fet aquesta referència tant al comerç exterior com a la captació d'inversió estrangera, que, certament, quan es parla d'infraestructures, tenim una sèrie d'infraestructures pendents, que són molt importants per al futur de Catalunya; no per al futur a dos anys ni a quatre anys, ni a sis anys ni a deu, sinó per al futur, a molt llarg termini, de Catalunya. Jo ara m'estalviaré de fer-li la llista perquè no es pugui contraposar aquesta llista a la que vostè mateixa feia des d'aquesta tribuna, no? Està en el cap de tothom perquè se'n parla contínuament; simplement, voldria significar que la realització, la materialització –i, a més a més, en un termini relativament curt de temps– d'aquestes grans infraestructures és fonamental per al nostre futur i que, per tant, tant el Govern català com, especialment, en aquest cas, el Govern espanyol –que, en últim terme, té la titularitat de la competència i, per descomptat, la capacitat financera per dur-les a terme– sabran complir les seves obligacions.

Per cert, una lleugera matisació: vostè deia, amb molt bon criteri, també, que, moltes vegades, les administracions públiques o els governs recuperen molt ràpidament les pessetes o la pesseta invertida en matèria d'in-

fraestructures. Deixi'm recordar-li, de tota manera, que qui més ho recupera –i de bon tros!– és, precisament, el Govern central, que és qui, en últim terme, té la capacitat més important de recaptació en termes fiscals i, sobretot, en aquells impostos que van més vinculats al que és la traducció de la mateixa inversió pública.

Per tant, el seu criteri és un bon criteri, però aplicat, lògicament, d'una forma sectorial, per entendre'ns, en benefici d'aquells que, lògicament, se'n veuen més directament beneficiats. Tot i això, coincideixo també amb vostè en la seva apreciació, molt raonable, en el sentit que, bé, evidentment que queden moltes coses per fer, fins i tot en matèria d'infraestructures –això és evident–, però també és veritat que aquesta equació inicial que diu «menys dèficit» –aquesta equació, aquesta premissa inicial que diu «menys dèficit»– comporta contraprestacions. I una part d'aquestes contraprestacions, en aquest cas –potser en sentit negatiu–, és, concretament, que les capacitats d'inversió dels governs –en plural– són capacitats més limitades, que segurament obliguen a fer esforços d'imaginació, també, més acurats, no?, i més aprofundits, i jo crec que, entre tots plegats, els estem fent. Però, en tot cas, siguem conscients d'aquestes limitacions.

Vostè ha fet una llarga llista de comunicacions viàries pendents que ara jo no contestaré, però, simplement, li voldria fer una referència: d'aquí a molts pocs dies, molts pocs dies –em sembla que, concretament, és el dia 12 de desembre–, es farà la inauguració, la posada en servei, de fet, del conjunt de l'Eix Transversal entre Cervera i Girona, o entre Cervera i Riudellots de la Selva. Aquí es veurà, doncs, clarament, sobre el territori, un dels grans exemples de l'esforç que ha fet el Govern català per modernitzar el país en matèria d'infraestructures –en aquest cas, d'infraestructures viàries, no? Un esforç que no només té aquest exemple, però que, evidentment, aquest cas serà un cas absolutament emblemàtic, a través del qual es podrà veure fins a quin punt aquest esforç ha estat present en la nostra sensibilitat política i ha de continuar essent-hi present de cara al futur.

I, finalment, una referència sobre la seva valoració en relació amb l'ús de la capacitat normativa en matèria fiscal. És evident que ara no és, segurament, el moment, doncs, de saber qui va proposar què. En definitiva, vostès, en relació amb el tema de la capacitat normativa en matèria fiscal, van demanar una sèrie de coses –algunes d'elles amb relació al que nosaltres entenem que és la protecció a la família, o un suplement de protecció a la família– que nosaltres també vàrem atendre, entre altres coses, perquè també forma part de la nostra sensibilitat política, tot i reconèixer –perquè no es tracta de portar més enllà els mèrits de com cal– que, tot això, tot plegat, per si mateix, no és suficient. És a dir que, si pretenem definir polítiques, en majúscula, de protecció a la família, només a nivell d'algunes deduccions fiscals, probablement ens equivocarem, no?, ja que el tractament de la família té moltes altres connotacions, molts altres programes, moltes altres accions que el Govern de Catalunya està portant a terme, i una part d'aquestes –i això sí que és una novetat– es pot introduir per la via de les deduccions fiscals.

Res més; simplement, si m'ho permet, agrair-li, en nom del Govern i del Grup Parlamentari que li dona suport, aquest anunci que vostè ha fet de vot en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, amb el benentès que això permet contemplar l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat de cara a l'any 98 d'una forma absolutament optimista.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de contrarèplica, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat, per un temps màxim de tretze minuts.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Amb brevetat... Senyor conseller, gràcies per la seva resposta. Crec que les discrepàncies ja han estat manifestades, i els criteris també. Només vull manifestar-li, si vostè m'ho permet, una precisió: sigui vostè, des de la seva Conselleria, l'impulsor d'una renovadora orientació pressupostària del Govern de la Generalitat. Trenqui, si pot, tots els vicis que ha sofert aquesta política pressupostària; recolzi la seva decisió en el diàleg, més que en la confrontació. Nosaltres estem pel diàleg, per la responsabilitat, i prengui en consideració que la tendència actual, en aquest moment, afavoreix totes les expectatives de futur. Creix el producte interior brut –només cal veure el primer trimestre: creixia, envers l'any passat, un 3%; aquest tercer trimestre, un 3,8%–; creix el consum privat: d'un 1,8 passa al 3,1; creixen les empreses que es donen d'alta i autònoms a la Seguretat Social; creix la matriculació dels turismes: un 14,1% –és positiu per a Catalunya; cal pensar també en els vehicles industrials; pel que fa a la matriculació dels vehicles industrials, estem en un 15,4, a Catalunya–; creix el crèdit al sector privat –vol dir que la gent consumeix–: 5,2%; creix el consum de l'electricitat –vostè, aquest matí, ho recordava–: 3,4%–; creixen els habitatges iniciats enguany, amb un 11,7% –això és important per a casa nostra–; creix el consum del sector industrial: un 6,4; la importació de maquinària per inversió de les nostres empreses a Catalunya creix un 8,9%; les exportacions d'agricultura i ramaderia, que vostè s'hi referia molt bé aquest matí, han crescut enormement; l'exportació en l'alimentació i les begudes, un 31,9% –un exemple: el sector del cava, un 10,5%, i s'escapa endavant, creuen arribar a un 14%...

Vostè parlava de la importància de l'exportació; doncs, creix el sector tèxtil, que tan difícil l'hem tingut, amb un 11,8; creix el sector de la confecció i la pell: amb un 43%; sector dels mobles, a Catalunya, la part del sud: el 22%; el sector de la maquinària i el material electrònic, les televisions, etcètera: el 13,4%; el sector de vehicles i de remolc –un factor que de vegades no s'hi dóna importància i que també és cabdal a casa nostra–, amb un 28,4%...

Nosaltres creiem, senyor conseller, que, ara, mantenir o incrementar aquests resultats depèn, evidentment, del rigor i de la seriositat de les seves decisions i, evident-

4050

ment, de l'execució i de la dedicació que vostès donin a aquest pressupost per al 1998.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Per posicionar-se, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Intentaré no esgotar el temps, per dues raons: una, pel mateix horari i, l'altra, perquè, al llarg de tot el dia d'avui, per una banda, l'exposició clara i diàfana del conseller i, per altra banda, també dels grups de l'oposició fa que, quan es presenta el torn de posicionament del Grup que dona suport al Govern, hi han arguments que, òbviament, no caldrà repetir, tot i que és important, des del nostre punt de vista, que, per a aquells aspectes que hagin pogut quedar no suficientment clars –si més no, des de la nostra perspectiva–, utilitzi aquest torn per matisar, en termes generals, el que convingui, i, d'una forma especial, algunes de les apreciacions que altres grups parlamentaris han anat desenvolupant al llarg de les seves respectives intervencions.

Intentaré fer una divisió d'aquest temps que esmerçaré per orientar la intervenció en tres línies. Per una banda, explicar què és el que, des del nostre punt de vista, és bo d'aquest pressupost i la conveniència de donar-hi suport i, per tant, de votar en contra de les esmenes a la totalitat dels grups que les han presentat. Entraré en temes generals –dic «generals» perquè, tots els grups, en un moment o altre del seu discurs, ha tret el tema del finançament, el tema deute, el tema dèficit i el tema d'inversió... El nostre Grup no només no té cap angúnia de parlar d'aquestes qüestions, sinó que ens sembla que és del tot necessari, que és bo i que, com més en parlem, millor, i cadascú, a partir de les posicions que cadascú tenim, sap exactament, també, allà on és. I, finalment, com els deia, algun breu comentari puntual en relació amb intervencions de cadascun dels grups.

Aquest és un pressupost, el de l'any 98, que no podem oblidar el marc en què està inscrit: per una banda, Maastricht –ja s'ha dit moltes vegades–; per una altra banda, una qüestió que, derivada del mateix tractat de Maastricht, no se'n parla tant i que és la moneda única a partir del gener del 99, amb un inici de la nova etapa que serà difícil. És a dir, que ningú pensi que, les dificultats, les tenim des d'avui fins al dia que arribem a entrar a Maastricht, sinó que, quan entrem a Maastricht, continuarem tenint una sèrie de dificultats, que hem d'assumir, i, per tant, les polítiques econòmiques, les polítiques pressupostàries de tots els governs han de tenir-ho present. Caldrà consolidar el creixement de l'economia a Catalunya, que ja s'ha dit i s'ha reconegut, fins i tot per part d'algun grup –i ja hi faré referència quan sigui l'hora, però vull dir que el senyor Novella, concretament, en un aspecte de la seva intervenció ha reconegut aquest increment–, i, per tant, s'ha de consolidar, i caldrà, òbviament, mantenir un equili-

bri entre el compliment d'aquests criteris i, per altra banda, el manteniment de l'estat del benestar. Estat del benestar que pot ser discutit i la interpretació que en fem uns i altres pot no ser coincident, però nosaltres –i jo, en nom del meu Grup– procurarem que quedi molt clar aquest accent, per a nosaltres important, d'aquest pressupost a l'entorn de la política social; que quedi clar d'una vegada per totes.

Però, ara, en relació amb la reducció del dèficit públic, vull significar que, des de l'any 1993 –i recordar que hi havien, en aquell moment, 172.000 milions de pessetes de dèficit–, va anar fent una progressió decreixent: el 97, 26, i, per a aquest any 1998, ens proposem un dèficit públic de 17.712 milions de pessetes. Això, per si algú no té ganes de fer números, permetin-me que els digui que suposa, aproximadament, que ens hem quedat a una desena part –a una desena part!– del que teníem l'any 93. És a dir, en cinc exercicis, el decreixement que hi ha hagut del dèficit és absolutament espectacular. I si, a més, ho referenciem exclusivament a l'any passat, la diferència està a l'entorn del 33%.

I això, tot i que s'ha dit i s'ha reconegut –i no d'una manera forma explícita per part de tothom–, des de la nostra perspectiva ha de quedar clar, perquè, en tot cas, després, a l'hora de la liquidació del pressupost d'aquest any, que avui, en aquest moment, comencem a discutir, se'ns pugui demanar explicacions si és que no hem arribat a aquesta situació. Però, com els deia també aquest matí, el pressupost és això: un «pre-supost», és a dir, el que tenim voluntat que sigui en aquesta direcció; estem convençuts que podrem assumir aquest dèficit previst en aquest pressupost de 17.712 milions de pessetes.

I, per altra banda, dèiem i parlem –ho hem dit a bastament– que és un pressupost amb una càrrega social important, amb un accent social molt important. L'ensenyament creix un 8,9; la sanitat, un 5,6; seguretat, que segurament no la podem posar en el mateix paquet del que es podria entendre com l'estat del benestar, però en molts aspectes sí i per una qüestió que m'agrada poder-hi fer referència, que és que aquest, que és un pressupost que proposa un govern nacionalista –i governar vol dir marcar prioritats–, per nosaltres, per un govern nacionalista, el fet de donar un accent important, també, a la qüestió dels mossos d'esquadra, la qüestió de la policia autonòmica, és important. I és per això que la voluntat del desplegament dels mossos, del poder policial dels mossos d'esquadra a Catalunya, per nosaltres –hi insisteixo–, per un govern nacionalista, és important. I, per aquesta raó, també, hi ha hagut un increment del pressupost molt substancials, al voltant del 12,8%.

I, com deia, governar és prioritzar i, òbviament, cadascun dels grups de la cambra podien fer el seu discurs, poden fer el seu discurs, poden fer la seva proposta i carregar l'accent allà on ho creguin més convenient. Per nosaltres, tot i que estava parlant –i estic parlant– de l'accent social que té aquest pressupost, no vull passar per alt i marcar especialment també aquest accent nacionalista que conforma una acció i una decisió com la que hem pres. I treball –el més espectacular–, amb el 38%. Per tant, dintre d'aquest marc –és a dir, ens bellu-

guem, ho repeteixo, en una reducció del dèficit, per una banda, i, per altra banda, en una aplicació de l'estat del benestar en aquests departaments que marcadament tenen molta més activitat en aquesta línia—, diríem que, amb això sol, no ens podíem donar per satisfets, i amb això sol, per nosaltres, el pressupost ja és interessant; és bo, en la mesura que està encotillat per tota aquesta sèrie de condicionants, i, per tant, diríem que no només és el millor dels pressupostos possibles, sinó que, des de la nostra perspectiva, és un bon pressupost.

Dit això, voldria entrar..., saben que, habitualment, és la meua forma d'actuar, i en això sé que tinc el vistiplau del meu portaveu, que, en lloc de fer un discurs escrit, preparat, i sense haver escoltat...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Codina i Castillo

...i sense haver escoltat el que han dit els uns o els altres, m'interessa molt més entrar en el debat i en la confrontació, i que, després d'això, cadascú mantingui les seves posicions, però les coses queden, jo crec, molt més clares. Si més no, tots parlem del mateix, perquè, si no, pot passar que un parli d'una cosa i l'altre parli d'una altra.

En tema del finançament; en el tema del finançament, per molt que s'ha debatut, nosaltres hem de dir claríssimament que no estem d'acord amb el finançament tal com està plantejat, nosaltres no estem d'acord amb el finançament tal com està plantejat. Per què? Perquè el finançament, el que avui estem aplicant, amb el tram del 30% de l'IRPF, des d'aquesta perspectiva, i en això, concretament, podem i hi estem d'acord, amb totes les excepcions que es vulgui i amb les matisacions —com deia el senyor Martí Carnicer aquest matí, que si el 15% dels anys anteriors, doncs, amb aquest tram del 15% s'hi podia estar d'acord, però amb el 15% restant, perquè l'aplicació és una altra, no s'hi podia estar d'acord—, malgrat això, nosaltres creiem que en aquesta situació l'aplicació del 30% de l'IRPF ja ens va bé, però no per això deixo de reconèixer i dic novament que no estem d'acord amb el finançament tal com està plantejat. Per què? Home, Esquerra Republicana aquest matí, el diputat Huguet ho deia, per exemple, i ho deia aquest any i ho va dir els dos exercicis passats, que el tema de Navarra era un tema exemplar i...

El president

Per favor —ho repeteixo—, guardin silenci.

El Sr. Codina i Castillo

...estaven en una situació financera i fiscal millor que la nostra i és obvi, és clar que sí; nosaltres partim d'una situació que no és la més desitjable, i quan es va pactar el model autonòmic i el model del finançament autonòmic érem la quarta força política, vam haver de passar amb el que bonament vam poder, i per tant, anar més enllà, ja hi volem anar, i no és casualitat que aquest Parlament en una comissió sobre l'estudi del finança-

ment per intentar arribar a propostes que puguin satisfer..., no ho sé, com totes les comissions, a les conclusions que arribarà, si serà tan satisfactori com perquè es puguin trobar acords unànimes, però segur que es trobaran punts d'acord que permetran que la cambra, a partir d'aquests acords, pugui prendre posició més enllà, com també reclamava algun altre grup, d'accions puntuals d'un sol grup.

Per tant, senyor Huguet i senyores i senyors diputats —tots—, sàpiguen tots que nosaltres tampoc estem d'acord amb el finançament, en genèric, però que en aquesta aplicació i en aquest moment que estem parlant, del 30% de l'IRPF, sí.

També em vull referir al que fa referència al tema de la inversió. És un tema recurrent, ha sortit en tot el debat, ha sortit en totes les intervencions; la diferència que hi ha entre el que s'esmerça, la dedicació de la inversió en relació amb la despesa corrent.

Jo voldria també en aquest sentit fer algun comentari, si vostès m'ho permeten. La inversió baixa, i és natural que en aquests moments la inversió baixi, en moments de dificultat. Si això ens ho apliquéssim a tots i cadascun de nosaltres, als nostres programes, a les nostres famílies o a nosaltres mateixos, quan tenim dificultats, quan les coses van «apretades», lògicament i naturalment, sempre intentem invertir menys i, en canvi, no detreure d'allò què és el manteniment de cada dia i el que ens convé per anar a plaça, per entendre'ns, i per tant a ningú li hauria d'estranyar que en un moment difícil, que en un moment de crisi es retalli, si s'ha de retallar, més la inversió que no pas la despesa corrent.

I deixi'm que sobre això els posi un exemple, que és el que se m'ha acudit aquest matí quan sentia el debat, que el puc conèixer amb una certa proximitat, i és, per exemple, una residència d'avis. Quan, qui sigui —en aquest cas, el Govern— construeix una residència per a gent gran, una residència del voltant de vuitanta places, costa aproximadament 400, 450 milions de pessetes; això vol dir que la repercussió per plaça està a l'entorn de 5 milions, 5 milions i mig; molt bé, ja tenim la residència, ja tenim les vuitanta places, però l'endemà de la inauguració s'ha de començar a fer funcionar. A partir que comença a funcionar una residència, per exemple, assistida, el cost de cada un d'aquests vuitanta llits són 220.000 pessetes, aproximadament, al mes. Per tant, al cap de dos anys escassos, al cap de dos anys que està funcionant la residència, amb aquells mateixos diners que necessitem per al funcionament d'aquella residència, podríem estar construint un altre equipament, podríem estar fent obra pública, podríem estar invertint. Però, és clar, seria il·lògic que amb una política d'inversió permanent arribaria un moment que no hi hauria cap possibilitat de poder fer el manteniment, de poder aplicar el que és el dia a dia.

I li posaré l'exemple d'una residència d'avis com ho hauria pogut fer en el camp de la sanitat. Sincerament, els dic que tinc més properes les dades en el camp del benestar social que les de la sanitat, però que segur que no només s'assemblen, sinó que segurament encara la diferència és més important. El cost diari del manteni-

ment d'una plaça sanitària és més gran que el d'una residència de gent gran.

Per tant, el fet que s'hagi de retallar..., a tothom dol haver de retallar, però és lògic que es retalli per la inversió. I entenc que des de grups de l'oposició es faci un discurs en aquesta tribuna reclamant la inversió. I que ho reclamin el gremi de contractistes o la cambra de la propietat, home!, és clar, són agents inversors, són agents que belluguen capital i el que és lògic és que demanin aquesta voluntat d'una inversió pública, però em sembla que, amb sinceritat, convindriem gairebé tots que quan s'ha de retallar s'ha de retallar per aquí.

I pel que fa referència al dèficit i al deute, no entraré a discutir-ho una altra vegada, s'ha fet, ho hem fet sovint, cada tres per dos estem debatent el dèficit i el deute, avui s'ha tornat a fer una altra vegada, però deixi'm que els faci una aportació del que és el meu punt de vista en aquesta qüestió. A veure, les administracions, totes, en un moment determinat en aquest país –les administracions, totes, en un moment determinat en aquest país– es van trobar –els ajuntaments l'any 79, el Govern de la Generalitat l'any 80–, es van trobar en una situació en què els recursos i els equipaments i les necessitats que hi havia en el nostre país i en els nostres municipis..., era molt difícil poder fer molta feina en poc temps, que és el que calia, i va obligar a prendre les decisions d'empenyorar-se, de fer dèficit, d'haver de recórrer a l'endeutament de totes les administracions. Hi van haver uns anys, molts anys, que això va haver de ser així. I a partir d'aquí és lògic també que aquest país que tenim avui, que no té res a veure amb el de fa vint anys, hagi provocat un necessari endeutament pel que ha fet referència al tema i a la qüestió de les inversions. Per tant, absolutament lligat el deute amb les inversions.

Bé, doncs, aquests són temes que, amb diferents punts de vista, i sobretot –i sobretot– des del punt de vista de quan s'està al Govern o quan s'està a l'oposició, que pot ser absolutament intercanviable –que pot ser absolutament intercanviable–, però des d'aquest punt de vista de dialèctica del Govern o de l'oposició estic convençut que podríem trobar punts d'acord, perquè les solucions, encara que sovint el diagnòstic pugui ser similar, l'aplicació d'aquest diagnòstic de vegades no és aplicable amb les mateixes mesures i amb les mateixes polítiques.

I finalment –i per anar acabant–, voldria fer algun comentari a l'entorn d'algunes qüestions puntuals i concretes que han anat expressant els altres grups.

Esquerra Republicana, el senyor Huguet –he triat a l'atzar algunes de les qüestions, perquè la majoria han estat contestades pel conseller, però les que m'han produït en algun moment algun punt de reflexió–, deia el senyor Huguet que estem en una autonomia de ficció –l'any passat, els dos últims exercicis parlava d'una autonomia virtual–, jo crec que això és una expressió des de la tribuna, però que en el fons ni el senyor Huguet ni el Grup d'Esquerra Republicana pensen que això sigui així, perquè saben que no ho és. Malgrat tot, si ho fos, si hi hagués algun punt de ficció en aquest extrem, s'atrevirien vostès a no utilitzar-lo en bé i en promoció del pro-

pi país?, amb el benentès que no és cert que sigui una autonomia de ficció, però si ho fos, si en algun moment aquest país, durant la democràcia, o la predemocràcia, pensem, per exemple, en la Generalitat preestatutària, Déu n'hi do el que va servir, fer, utilitzar arguments que anaven més enllà del que era la realitat. Hi estan d'acord o no? Molt bé. Doncs, en el supòsit, en el supòsit que aquesta expressió, que ja entenc que s'ha fet des de la tribuna i com un comentari, més que altra cosa, bé, si hi hagués alguna pinzellada d'això potser tampoc estaria malament.

Deia també el senyor Huguet que el dèficit comporta deute. Bé, aquesta és una afirmació tan evident que només la repeteixo per la seva pròpia evidència. És clar, l'única forma d'eixugar el dèficit és podent recórrer a l'endeutament, és una cadena; si anem retallant endeutament i anem retallant dèficit, tot plegat, diríem, minvarà i, si no, és una pilota que es va fent grossa; això és evident.

I deia, per exemple: «home, hi han hagut increments en els serveis de neteja, concretament» –he anat prenent cada una d'aquestes expressions, no?–; home, l'increment dels serveis de neteja és una evidència, que aquests nous serveis de neteja..., no és que s'hagin incrementat els pressupostos destinats a les empreses que netegen, sinó que en haver-hi més equipaments, forçosament, hi ha més despesa; és la mateixa referència que feia abans en el moment que parlàvem, per exemple, del llit. I que el marc és deficient, ja ho he reconegut; nosaltres també diem que el marc financer és deficient. La comissió del Parlament que està estudiant aquesta qüestió esperem que trobi la proposta que satisfaci la majoria de les forces polítiques.

I finalment, en relació amb Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Huguet parlava de –ho ha dit sovint– «centrifugar el dèficit», passar el que és dèficit de la Generalitat a les empreses, i ha citat, concretament, TV3; ha dit: «Hi ha un desplaçament de 3.000 milions de pessetes que passen del que era dèficit de la Generalitat a TV3». Escolti, qualsevol empresa –empresa–, qualsevol empresa, entre moltes de les seves obligacions i necessitats, ha de ser la que tingui els mitjans, per ella mateixa, propis, suficients, per espavilar-se, per poder ser competitiva. Quan parlem de TV3, en això ja m'hi estendré, però aquesta facilitat que vostè apunta de dir: «Escolta'm, com que hi ha dèficit, ho passem a les empreses, ja s'espavilaran», no, perquè, al final, el dèficit és el de tots. Sovint, sovint, quan aquest dèficit es pot desplaçar cap a empreses, aquestes són més àgils per poder trobar fórmules alternatives que no pas les administracions en genèric.

Pel que fa referència a Iniciativa per Catalunya, li he dit en els passadissos al senyor Novella que les seves intervencions a mi m'agraden, les respecto –no cal dir-ho–, m'agraden molt, puc no estar-hi d'acord i, de fet, en molts aspectes no hi estic d'acord. Ell ha fet una posició molt clara des de la seva ideologia, des de la seva perspectiva, que jo no puc compartir, però que respecto absolutament. Només voldria fer un breu comentari: quan es refereix al Govern de la Generalitat o es mira aquesta banda de l'hemicicle, els escons, diu: «la dreta», «la dreta». Escolti, jo no he tingut mai la sensació

de ser de dretes... (*Remor de veus.*) Escoltin, jo no he tingut mai sensació de ser de dretes, ni el meu partit ni la meua coalició... A la meua coalició hi ha una partit democratacristià i el partit de Convergència i Unió, que és un ventall amplíssim des del punt de vista social: mai m'hi he sentit ni jo ni he vist que les polítiques que apliquem des de la coalició es puguin dir polítiques de dretes.

Com que és una qüestió de precisions, senyor Novella, com que és una qüestió de precisions..., els etiquetages; cadascú posa allà on li convé el que li convé, i, per tant, vostè té aquesta consideració. Jo volia deixar clar, i em permetrà, ja que em qualifica de dretes, que jo li digui que jo em sento nacionalista, em sento més aviat de centre i em sento progressista; possiblement hàgim d'etiquetar, a més de l'esquerra transformadora, doncs el centrisme... No ho sé, és igual. (*Remor de veus.*)

Però li ho he volgut comentar perquè sovint aquesta voluntat d'anar replantant el clau que els bancs d'aquest cantó de l'hemicicle som gent de dretes..., miri, doncs, no m'hi sento, ni jo ni la política que estem aplicant la nostra coalició.

En relació amb el Grup Socialista, al senyor Martí Carnicer, a qui mai he escatimat cap floreta –i ho sap–, avui li he de dir que des del punt de vista personal m'he sentit una mica decebut per la forma com ha estat plantejat... Jo crec que ha estat –des del meu punt de vista– una intervenció amb ombres, no m'ha agradat la forma; en el fons, òbviament, podem estar o no d'acord –en aquest cas no estem d'acord–, però les expressions que ha utilitzat d'«amagar», d'«amagar l'ou»... Miri, no m'ha agradat. Ja sap que altres vegades li he dit a l'inrevés i té la importància que té i no més; és la personal, és entre vostè i jo, i aquí s'ha acabat.

Però, lligat amb això, ha fet algun comentari, per exemple, dient: «home, per què a l'EAJA hi ha una partida de 1.000 pessetes si sabem, o hem de saber, que tota la recaptació que es faci, tot el que ingressi la Generalitat en relació amb l'EAJA és absolutament finalista?» És absolutament finalista. No s'amaga...; no és que no s'amagui, és que no es pot amagar res; és que si vénen, per altra banda, dels fons europeus, alguns tipus d'ajut, aquests són absolutament finalistes, i és que això vostè ho sap perfectament. I, en canvi, avui ha volgut, bé, posar en dubte qüestions que em sembla que no ho estan.

En qualsevol cas, i per acabar ja –de debò, senyor president, per acabar de debò–, m'he de posicionar a l'entorn de les esmenes, de les quatre esmenes a la totalitat que s'han presentat en nom del meu Grup. Dir que podríem haver dubtat, en algun moment, després d'alguna intervenció, si ens convencien o no ens convencien, però els he de dir, sincerament, que, a la vista dels seus arguments, no han arribat a convèncer-nos i avui votarem en contra de les seves propostes.

Senyor president, senyories, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, es sotmetran a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Les esmenes a la totalitat han sigut refusades per 41 vots a favor, 72 vots en contra i cap abstenció.

(*Remor de veus.*)

Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional contra la Violència envers les Dones

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que prestin atenció. Iniciarem seguidament les esmenes a la totalitat de les seccions, organismes autònoms i empreses. Abans, però, per acord de la Junta de Portaveus, llegiré una declaració institucional contra la violència envers les dones, que diu així:

«En escaure's ahir, 25 de novembre de 1997, Dia Internacional contra la Violència envers les Dones, i davant les situacions d'agressions violentes, maltractaments, agressions sexuals i assassinats de dones en el nostre país, el Parlament de Catalunya vol manifestar a l'opinió pública i als ciutadans i ciutadanes del nostre país la següent Declaració:

»El Parlament de Catalunya,

»Reconeix que, malgrat la Declaració universal dels drets humans, que proclama els drets de les dones com a part inalienable, integrant i indivisible dels drets universals i del dret a la integritat física i moral, moltes dones pateixen encara violència en la pròpia llar, en els llocs de treball i en molts altres àmbits de la societat.

»Manifesta que la violència envers les dones constitueix una violació dels drets humans fonamentals d'aquestes, és un atemptat contra la seva integritat física i psicològica, destrueix la dignitat humana de les dones víctimes, denigra els seus agressors, és un obstacle per al desenvolupament social, econòmic i polític de la societat i és un atac contra la pau i la democràcia i, per tant, manifesta que l'eliminació de qualsevol forma de violència és un repte per a la dignitat de tots els homes i totes les dones.

»Manifesta la seva solidaritat envers totes les dones que en qualsevol punt del país pateixin aquestes agressions.

»Insta tots els agents que intervenen en l'atenció de les víctimes a utilitzar tots els mitjans de què disposen per a la defensa efectiva de les dones que pateixen violència; insta els homes a rebutjar l'ús de la força i del poder i establir el diàleg amb les dones en la resolució de les seves diferències, i insta finalment tota la societat a donar suport a les víctimes i a col·laborar amb les associacions i els grups que lluiten per a eradicar la violència.

»Es compromet a acollir les iniciatives que es proposin amb aquestes finalitats i a estudiar les mesures adequades per a eradicar les pràctiques denunciades.

4054

»A Barcelona, 26 de novembre de 1997.»

Moltes gràcies per la seva atenció.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 1998 (continuació)

Com he dit, i per al bon ordre i el coneixement de tots els diputats, iniciem ara les esmenes a la totalitat de les seccions, organismes autònoms i empreses. En principi, aquesta tarda, debatriem el Departament de Presidència, que votariem avui mateix, i reprendríem la sessió, demà, a les deu del matí.

Per tant, iniciem el debat al Departament de Presidència. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, tenen la paraula, per exposar les seves esmenes, per un temps de trenta minuts... Un sol diputat o tres diputats...? Tres diputats. Deu minuts cada un...? Trenta minuts i pararé quan baixin. D'acord. Té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera, per trenta minuts.

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci, perquè l'orador pugui començar la seva intervenció. (*Persisteix la remor de veus.*) Repeteixo: demano a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Acumularíem, si li sembla bé, les esmenes que porten els números 6, 10, 13, 18, 24, 27 i 30, bo i indicant-li que, l'esmena número 10, la defensarà la senyora Imma Mayol i, les esmenes 24, 27 i 30, les defensarà el senyor Jordi Guillot.

El president

Molt bé.

(Remor de veus.) Novament prego que guardin silenci! L'orador encara no ha pogut començar... (*Pausa.*)

El Sr. Riera i Gassiot

A l'hora de tornar a defensar l'esmena a la totalitat del Departament de Presidència he volgut recordar algunes de les coses que hem anat dient al llarg d'aquests anys i he pensat que tothom agrairà que deixi a una banda els números, les xifres, que ja han estat objecte d'esmenes parcials en cada un dels seus capítols, i que insisteixi en el posicionament pel que fa a tres o quatre grans línies, que és el que em penso que ens porten a dir: «No estem d'acord amb aquest pressupost del Departament de Presidència».

Insistiré en un convenciment que he repetit moltes vegades: el Govern té tot el dret del món a l'hora d'organitzar com vulgui la seva màquina de governar. En aquest sentit, per exemple, els increments de despeses per informatitzar aquesta màquina, que aquest any es noten, i es noten d'una manera molt clara, compten amb tot el nostre suport; no hi ha res a dir. Però el nostre Grup també té tot el dret de dissentir, si s'escau, de les decisions del Govern quan les cregui de baixa eficàcia i massa poc funcionals a l'hora d'administrar els

recursos públics i a l'hora d'aplicar els acords sancionats pel Parlament.

Per tant, una pregunta inicial i bàsica seria aquesta: a quin model de govern respon l'estructura actual del Departament de Presidència? Per què massa sovint moltes i molts creuen que ens trobem en una estructura de signe personalista en què la figura del president no recull ni potencia l'acció col·legiada del Govern, sinó que la dicta, la marca, l'estimula o la veta com si es tractés d'una accentuació del presidencialisme que en d'altres dirigents europeus ha estat qualificada de signe neomonàrquic.

Per nosaltres, l'estructura del Departament de Presidència peca perquè és poc eficaç, poc interdepartamental, poc solidària i poc preocupada per la recerca. Voldríem un Departament de la Presidència que impulsés i coordinés l'acció del Govern, que reforçés tot allò que són les actuacions interdepartamentals. Si vam criticar l'any passat que les polítiques de joventut passessin a dependre de Cultura, ho vam dir perquè si hi ha alguna política que hagi de ser transversal ha de ser la de joventut. La joventut té problemàtiques culturals pendents –ben clar–, però el seu projecte vital depèn encara més de si trobarà o no feina estable, de si serà o no víctima del fracàs escolar, de si tindrà o no accés a l'habitatge, de si seran o no garantits els seus drets en tant que ciutadanes i ciutadans d'aquest país.

Com també insistim en una proposta ja antiga, i em penso que aquest any amb més raó que mai: que Política Lingüística depengui de Presidència. Els i les que hem estat en la Ponència de la nova Llei de normalització lingüística sabem fins a quin punt es tracta d'una llei d'aplicació interdepartamental: si el català a la justícia o a l'ensenyament, o al món socioeconòmic, o al comerç, són àmbits d'impuls prioritari d'aquesta Llei, no seria més lògic centralitzar el control de mesures i recursos de normalització lingüística?

Els volem felicitar per una qüestió: perquè han continuat reduint partides que nosaltres havíem considerat durant nou anys, exactament, excessives i que, en canvi, quan ens contestaven, el diputat que ens ho feia, que solia ser el senyor Codina, sempre ens deia que eren partides imprescindibles per governar i per fer funcionar la maquinària del Govern de la Generalitat. Bé, quan ens demostren que aquestes partides no són necessàries, perquè en poden prescindir, i, per tant, resulta que a partir dels fets ens diuen que no eren necessàries, bé, tenim la petita alegria d'aconseguir, si més no, pírriques victòries pòstumes en els nostres debats i en els nostres posicionaments. Va bé que algú ho recordi, perquè se sàpiga que la memòria històrica també té importància a l'hora de valorar actituds polítiques. (*Pausa.*)

La nostra esmena a la totalitat de l'Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i Cooperació no és per les seves publicacions –ben al contrari, les recomano amb entusiasme; darrerament les que fan referència, per exemple, a les cultures del Magrib, a la diversitat cultural del nord de l'Àfrica–, però un pensa si no tindria més sentit que fos una oficina d'assessorament del Comissionat per a Afers Estrangers, o un pensa si, existeixint a Ca-

talunya entitats com el Cidob, no hauria estat més rendible canalitzar els recursos que suposa tot aquest muntatge cap a l'enfortiment, precisament, precisament, del que estan fent, i del que estan fent des de fa molts més anys, i del que estan fent –jo anava a dir– comptant amb l'aval del que han suposat durant tots aquests anys les seves feines.

Passo a parlar d'un aspecte molt important del pressupost de Presidència: d'universitats i recerca. Pel que fa al Comissionat d'Universitats i Recerca, el pressupost arriba a 80.795 milions, un 1% més que el del 97, cosa que indica, per tant, que hi ha una disminució d'un punt respecte al 97, amb els consegüents problemes que generarà en la direcció de la política universitària, precisament en un moment en què els equips rectorals consideren el finançament com un dels principals problemes universitaris.

Deixin-me només explicar una de les moltes qüestions que ens suggereixen aquests pressupostos de la universitat, les transferències corrents a les universitats, que pugen un 4,4% amb relació a la quantitat transferida el 97. Ara bé, unes preguntes: són equitatius? Han provat de dividir els recursos per alumne de cada universitat, la despesa corrent que hi ha transferida pel que cada alumne, per tant, rep o el que s'atorga a cada alumne? Per exemple, si un diu «la Universitat de Barcelona rep 21.150 milions», per quant ho dividim? Quan la Universitat de Girona rep 3.526 milions, per quant ho dividim? Quan la Universitat Rovira i Virgili... Etcètera. I aquí em penso que veurem que no hi ha equitat a l'hora de la distribució d'aquests recursos. I això que nosaltres hem insistit moltes vegades que sí que hi ha un element de rectificació i compensador: hi ha universitats que tenen un campus complex –com per exemple el de l'Autònoma–, hi ha universitats que tenen un campus dispers, i això també suposa més despesa... Ara, malgrat tot, ens hauria agradat molt més que ens expliquessin en aquests pressupostos per què hi ha un plus per a cada un d'aquests campus específics i per què, en canvi, hi ha una dissociació tan gran del que són les quantitats, tenint en compte que estem parlant de quantitats per alumne, a cada una de les universitats.

Constatem també l'existència d'una partida oberta, adreçada a institucions privades per a la recerca, que podria possibilitar la transferència de recursos públics a universitats privades, contravenint així la mateixa llei de creació, tant de la Ramon Llull com de les posteriors.

Les partides de formació del professorat universitari i les beques i ajuts per a estudis es congelen en nivells irrisoris; les inversions reals cauen en un 15%, i queden en 3.200 milions, i les transferències de capital també davallen un 28%, per assolir només 3.160 milions. La qual cosa vol dir que l'ajustament del Comissionat es fa sobre la capacitat inversora de les universitats catalanes, qüestió que provocarà tensions entre el Comissionat i els rectors.

Hi ha en aquestes xifres de la universitat una xifra que voldríem comentar, senyores diputades, senyors diputats: la quantitat transferida a la Universitat Oberta de Catalunya. La universitat va ser creada per unanimitat

de tots els grups –ho recordo– per la Llei 3/1995. Ara bé, en l'article setè de creació d'aquesta universitat, quan es parlava del finançament, es deia: «La Universitat Oberta de Catalunya es finança amb l'import de les matrícules, les aportacions dels fundadors o terceres persones físiques i jurídiques, la subvenció fixada anualment amb càrrec als pressupostos de la Generalitat...», etcètera. Llavors, senzillament, i en aquest cas, jo agrairia al diputat que em contestés que em digués exactament quina ha estat l'aportació dels altres socis fundadors de la Fundació, perquè això ens semblaria interessant, tenint en compte que no són, en principi, socis declarats insolvents: la Federació Catalana de Caixes d'Estalvis, les organitzacions empresarials catalanes, a través de la seva màxima representació, suposem que tenen alguna cosa a dir i a fer, justament, per ajudar en aquest cas concret a finançar el que és una universitat tan important.

Hi ha encara una altra qüestió. Quan el conseller de Presidència, honorable senyor Xavier Trias, a qui agraïxo que sigui avui aquí en aquest acte, ens va respondre per dir com s'havia complert la Moció 54/V, després d'una triple interpellació sobre el finançament de les universitats, ens parlava en concret d'un tema que és la transferència en matèria de beques i les transferències en matèria de recerca que el nostre Grup, així com els altres grups que vam fer aquella interpellació, havíem demanat.

Com que, al llarg del dia d'avui, s'ha parlat, més d'una vegada, sobre l'eficàcia, o no, dels suports –en aquest cas, el govern del PP– i les contrapartides d'aquest suport, deixi'm dir, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, que, en aquest cas, l'eficàcia dels resultats ha estat absolutament –anava a dir– deplorable. I ho dic: «No», no dient el que subjectivament se'm podria acudir a mi, sinó, senyor conseller, que fa que no amb el cap, a partir del que vostè em va contestar. I em va contestar el dia 11 de juliol. Clar, mitjançant reunions, entrevistes, tramesa de cartes a la ministra d'Educació i Cultura –que ja en deu haver rebut moltes, perquè n'hi ha moltes–, hem dit que això constitueix un instrument indissociable de la política de finançament universitari –i nosaltres ho creiem així, també–, que és competència de la Generalitat i, a fi, també, de solucionar la discriminació actual en la distribució dels fons entre les diverses comunitats autònomes.

A veure, si era un tema tan important, era evident que, aquest tema tan important, un creu que podria haver-hi hagut una més clara, molt més clara, voluntat política; una més clara, més clara capacitat de gestió. I dic això –i ho dic amb altres temes, també...

En aquesta resposta hi ha també un tema que em penso important. Diu exactament el punt número 3: «referent a la continuació dels estudis que el Comissionat duu a terme sobre l'oferta i demanda d'ensenyaments universitaris, en relació a la situació socioeconòmica de Catalunya, per tal que la programació s'adeqüi a la realitat social canviant i contribueixi al creixement econòmic de Catalunya, el Comissionat per a les universitats i recerca ha signat un conveni marc de col·laboració amb la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navega-

4056

ció de Barcelona, per dur a terme les següents activitats».

Em sembla molt bé. Volem saber quins són aquests resultats. Ara, senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, per un tema com aquest, tinguin en compte, també, altres agents socials, que tenen moltes coses a dir sobre el futur del treball i sobre, justament, els llocs de treball pendents, els llocs de treball que poden ser justament possibles per als actuals estudiants de les universitats.

I acabo la part de la meua intervenció amb un punt –també, com tots, molt telegràfic– sobre una qüestió bàsica per a nosaltres, que és el tema de la recerca. Crec poder dir que hem estat un grup que, d'una manera permanent, hem estat insistint en cada resolució, en cada debat de pressupostos, sobre la necessitat de fer un debat sobre la recerca a Catalunya i sobre la necessitat d'incrementar la recerca. Em penso que algun dels diputats que abans ha plantejat l'esmena a la totalitat ha dit que era la Ventafores en aquests pressupostos. Exactament, la recerca és un 0.8% del PIB; la mitjana dels recursos destinats a recerca als països de la Unió Europea, tantes vegades invocats, és un 1,5%. Vol dir que cada any ens estem distanciant del que és la mitjana europea dedicada a recerca. Vol dir, per tant, que cada vegada més ens estem distanciant dels focus de poder d'Europa. Està molt bé que anem dient que som quatre motors a Europa. No: som tres motors i mig. I, cada any, som tres motors i un quart. I acabarem sent tres motors i 0.7% del que és el total d'impulsos necessaris, precisament, per això. Perquè és absolutament indispensable girar això.

Ens diran: «Hi ha pendents transferències de recursos i competències en el terreny de la investigació». Naturalment, ho sabem i, precisament per això, hi insistim.

Quina és la prioritat d'aconseguir aquests recursos, precisament aquests recursos i aquestes competències? Estem amb la perspectiva de Maastricht, però recordem que també hem d'estar amb la perspectiva de Luxemburg, que no poden ser perspectives dissociades.

Per tant, en aquesta doble perspectiva de Maastricht i de Luxemburg, ens interessa del tot entendre que la recerca és una part important per no viure sota la dependència tecnològica permanent, per poder ser un motor d'Europa i per poder generar llocs de treball.

No tinc temps, però ja en parlarem en el debat, d'altres qüestions, sobre els aspectes de la solidaritat i de la que creiem escassa atenció d'aquest govern, i, en aquest cas, reflectit a partir dels pressupostos de Presidència, a tot el que és solidaritat per al desenvolupament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per continuar el tom d'intervencions, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quatre idees telegràfiques pel poc temps de

què dispo per explicar la nostra esmena a la totalitat a l'Institut Català de la Dona.

Aquestes quatre idees, telegràficament, són: una vegada més, manifestar el disgust del nostre Grup Parlamentari davant la impossibilitat d'analitzar, a través d'aquests pressupostos, els recursos que el Govern destina a la implantació del Pla d'igualtat d'oportunitats –una vegada més, diguem-ne.

El que estem fent –i no té gaire interès– és analitzar el pressupost d'un ens gestor i això, efectivament, com acabo de dir, no té gaire interès, si no fos, una vegada més, per constatar els pocs diners que destina als ajuntaments i a les associacions de dones. Però avui, aquí, no estem podent analitzar amb tranquil·litat a partir de números, a partir d'un pressupost per programes, quines són les prioritats del govern, quines quantitats, quina periodificació. Estem analitzant un ens gestor, i això no és d'interès per al nostre grup, estrictament parlant.

La segona idea que voldria dir. Per nosaltres, ha estat positiva la consulta que ha fet el Govern –l'Institut Català de la Dona, en aquest cas– als grups de dones sobre el tercer Pla d'igualtat d'oportunitats. Considerem que és un pas important –ho celebrem–, pensem que s'hauria pogut fer extensible als grups parlamentaris –nosaltres, com a grup parlamentari, no hem rebut la consulta; l'hem rebut com a Associació de dones vinculades amb Iniciativa i hem fet arribar un document que ha significat un esforç d'anàlisi i de proposta; ara per ara encara no sabem fins a quin punt s'han assumit els nostres plantejaments–, però celebrem aquesta consulta –hi insisteixo.

La tercera idea que voldria plantejar és la preocupació i el desacord en la valoració que va fer el Govern, per boca de la presidenta de l'Institut Català de la Dona, del segon Pla d'igualtat d'oportunitats. Va comparèixer aquí la senyora Alemany, amb una valoració triomfalista, expressant que el grau d'implementació que s'havia assolit era del 82% de les accions i del 87% dels objectius.

Jo, aquesta preocupació, la vull posar sobre la taula avui, perquè, si nosaltres pensem que el segon Pla d'igualtat d'oportunitats s'ha assolit en aquest nivell –i ara no tinc temps d'expressar el desacord que ja vam dir en la Comissió, conjuntament amb altres grups parlamentaris, de com es feia la valoració; vull dir: desacord amb el procediment, desacord amb la valoració del procés i no de resultats–, difícilment estem en condicions de plantejar un tercer pla d'igualtat d'oportunitats. En aquest sentit, jo vaig pràcticament, en una intervenció molt breu, dir que una dada que ens va donar la senyora Alemany, que era dir, a nivell d'educació, que hem assolit el 97% dels objectius i jo dient-li simplement: «Vostè m'acaba de reconèixer que tres objectius no s'han assolit»..., si tres objectius no s'han assolit, de 28 programats, vol dir un 13%... Per tant, ja estem en una valoració, com a mínim, del 87%. Era un exemple per dir que aquella valoració tan optimista era impossible, i això fa perdre credibilitat al Govern. I, en aquest sentit, voldríem plantejar que, de cara al tercer pla d'igualtat d'oportunitats, contemplin uns objectius més clars que siguin realment valorables.

I, l'última idea, que voldria expressar, és que nosaltres hem volgut en aquesta reflexió d'avui fer referència justament al que el president ha dit fa un moment, com una declaració del Parlament, i, donat que ahir celebràvem —«celebràvem», no; es posava sobre la taula, perquè no és una paraula «celebració»— la violència contra les dones.

Amb relació a això, voldria fer dos comentaris. Dos comentaris que voldríem que es traslladessin al Govern perquè modifiqués la seva política en aquest tema; dues qüestions. A partir de la constatació que una dona mor cada setmana per agressió del seu marit o company i que, segons dades de la Generalitat, un 10% de les dones han sofert maltractaments a Catalunya, plantejem dues qüestions urgents i prioritàries per nosaltres avui, que serien: posar, implementar, a Catalunya recursos de resposta ràpida, un cop s'ha produït la denúncia. No podem estar fent, com s'està fent des del Govern —i em sembla bé el plantejament—, afavorir les denúncies, quan hi ha violència, si, automàticament, no tenim a l'abast recursos de resposta ràpida que permetin que, un cop efectuada la denúncia, s'assumeixin aquells recursos, s'assumeixin aquestes persones. Per què? Perquè, si no, un cop feta la denúncia per part de les dones, retornar a casa és quelcom enormement dur, que genera molts problemes.

La segona idea —i acabo— és que s'ha de replantejar, en aquests moments, la derivació a les cases d'acollida. No pot ser que un dels arguments que s'utilitzi per dir que les cases d'acollida no acaben de funcionar, perquè no n'hi ha tanta necessitat, és que estiguin buides. Que s'ho comencin a plantejar, perquè, si hi ha un 10% de dones que han patit maltractaments i les cases d'acollida no estan plenes, és que hi ha un problema de circuits de derivació. Hi ha un problema que no arriben els problemes a les cases d'acollida; si no, no hi hauria una manca de presència de dones en el centres d'acolliment.

En aquest sentit, posem sobre la taula aquestes dues qüestions de manera urgent, donat —hi insisteixo— que ahir es va posar sobre la taula aquest problema d'especial relleu. I aquí acabo esperant que el tercer pla d'igualtat d'oportunitats pugui donar resposta, entre altres coses, a la sollicitud que nosaltres hem fet en la consulta.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per continuar la intervenció, té la paraula el diputat senyor Guilot. Queden deu minuts, quaranta-set segons, del temps del Grup.

El Sr. Guilot i Miravet

Gràcies, senyor president. Gràcies pels quaranta-set segons...

L'esmena a la totalitat que presenta el nostre Grup ve motivat per les següents raons. En primer lloc, perquè considerem que votar favorablement aquest pressupost, junt amb el seu pla d'activitats, és un acte de fe.

La presentació, any rere any, d'un pla d'activitats sense cap comparació i d'un projecte de pressupost amb una estructura incomprensible, més enllà de les quantitats destinades a partides genèriques, recomanen per rigor la presentació d'aquesta esmena de devolució. Però també, junt amb aquestes qüestions, l'estudi de les grans dades que apareixen en el pressupost, en el projecte, junt amb l'experiència acumulada, ha recomanat al nostre grup la presentació d'aquesta esmena a la totalitat.

Però, abans d'entrar en les dades concretes del pressupost, deixi'm parlar del pla d'activitats. Compartim d'aquest l'opinió que el quinze aniversari de la creació de l'ens públic, que commemorarem l'any vinent, és una bona oportunitat per obrir una reflexió sobre el seu present i futur i sobre els nous reptes que incorpora el sector audiovisual. Val a dir que la primera constatació és que la farem mancats d'un model clar i sense cap estratègia, per part del Govern —i, per extensió, per part de l'ens públic de la Corporació Catalana—, de com incorporar les noves tecnologies, com consolidar un espai comunicatiu català i com enfortir la nostra indústria audiovisual.

El Govern. Aquest Parlament tan sols ha abordat debats i resolucions sobre allò abans esmentat, a iniciativa dels grups de l'oposició. Pel que fa a les decisions que es prenen, ja sigui des de la Corporació o des del Govern, desconexim si responen a estratègies clares o si només són pragmàtiques —quan no oportunistes— respostes a les dinàmiques que emmarquen altres.

La Unió Europea, qualsevol document o tractat que abordi el present i el futur de la societat multimèdia, demana i reclama la definició de polítiques públiques de llarg abast; polítiques en les quals la radiotelevisió pública també és una peça fonamental, però no l'única; polítiques que, per la seva importància estratègica per als països —volum d'inversions i impactes econòmics, polítics, culturals i socials, i, en el nostre cas, lingüístics, exigeixen amplis consensos polítics i sinergies amb el sector privat. És decebedora la comparació entre aquestes recomanacions i l'acció del nostre Govern i de la mateixa Corporació. La manca d'una política clara per part del Govern, que assumeixi el màxim consens i que involucri la societat catalana, és segurament el primer gran dèficit —situació, aquesta, que s'agreuja amb les polítiques dutes a terme pel govern del PP a nivell d'estat, govern que compta amb el suport de CiU.

La Unió Europea recomanava i recomana que els estats membres donin suport a la diversitat i permetin a les cadenes públiques un accés anticipat i equitatiu a les noves tecnologies, i no que les cadenes públiques participin en la guerra mediàtica que té com a finalitat l'hegemonia de determinats grups mitjançant una perillosa i conflictiva confluència entre interessos privats i partidistes.

La nostra participació, amb el 5%, a Via Digital ha estat una bona decisió? Creiem que no. No tan sols per una lectura conjuntural de la situació conflictiva que es dona al sector audiovisual a nivell d'Espanya, o pel nivell d'arbitrarietats que duu a terme el govern del PP, que ja seria suficient, sinó també per una reflexió més

profunda. Els interessos de Catalunya i també de les radiotelevisions públiques, a nivell d'Estat, reclamen, en primer lloc, una legislació que permetés l'accés a aquestes a la televisió digital; reservar canals per als ens públics, i, en segon lloc, una orientació de les nostres inversions i esforços a la producció de programes. Els reptes de present i de futur ja no seran l'accés a canals, sinó la producció de continguts per farcir-los. Produir, estimular i ajudar a aixecar una potent indústria audiovisual catalana és on estarà el nostre futur –exactament al contrari del que es fa.

Permeti'm acabar aquesta reflexió amb la següent consideració. La guerra mediàtica desfermada a nivell d'Espanya posa en primer pla la necessitat d'un nou marc legislatiu que despartiditzi les decisions que afectin el sector. Hi ha models, com el francès, que poden ser-ne un referent amb la seva alta autoritat per l'audiovisual o altres –tot, menys la perillosa i escandalosa dinàmica desfermada. Convergència i Unió aquí té una responsabilitat per tal d'invertir aquesta situació.

Consolidar un espai comunicatiu català, amb una presència forta, una radiotelevisió pública, és un repte complex. Som una realitat demogràfica i econòmica limitada; un percentatge important de la població catalana tendeix al consum radiotelevisiu en castellà; les sinèrgies amb altres comunitats de parla catalana estan fortament condicionades per factors polítics; no hi ha voluntats ni tradicions de capital català a invertir o associar-se amb iniciatives audiovisuals –les poques que s'han fet, o bé han fracassat o han estat realitzades participant en grups estatals–; les inversions que exigeix aquest sector i la corporació de noves tecnologies són molt altes i amb amortitzacions lentes; la nostra indústria audiovisual té les seves febleses –com tota Europa, patim la forta hegemonia dels Estats Units–; la direcció política, el Govern, es concentra en l'ús i abus dels mitjans, delegant la gestió a criteris tecnocràtics i pseudoempresarials –això de «pseudoempresarials» és perquè el nivell de risc és zero.

La nostra incidència, a nivell d'estat, es mou des de les complicitats polítiques amb el PP a les més oportunistes aliances. Els enfrontaments generats per les arbitriïtats polítiques del govern del Partit Popular sacsegen i condicionen la realitat espanyola i, per extensió, la catalana.

La radiotelevisió local pública sols existeix com a breu referència en el Pla d'activitats o per finançar penetracions partidistes en aquest espai. I, des del punt de vista de continguts polítics, allò de «la teva» es deu referir al senyor Pujol o a Convergència i Unió.

I, per últim, la gestió econòmica es fonamenta en el deute. Participem d'ençà del pressupost de 1997 en l'ajut a maquillar les finances de la Generalitat substituint subvencions per operacions financeres i deute per part de la mateixa Corporació. Dels 36.000 milions de pessetes d'endeutament generat d'ençà del 1995, el 48% és per finançar el pressupost d'exportació. El deute acumulat s'aproxima a 70.000 milions de pessetes. Enguany, el 28% del pressupost d'explotació es finançarà amb aquest tipus d'operacions, segons el Projecte, així com el 40% del total dels pressupostos

d'explotació i capital. El marc legal que regula la nostra radiotelevisió ha quedat antiquat en molts aspectes. Polítiques globals i un model clar són segurament les mancances més punyents de l'actual gestió del Govern i de la Corporació.

El que s'ha fet fins ara i el Pla d'activitats que se'ns presenta segueixen patint aquestes mancances. Són una radiotelevisió pública, un servei públic que supedita les seves iniciatives i els seus continguts a l'interès general, que té com a objectiu el manteniment i l'enfortiment del vincle social, és transmissora de valors democràtics i de cohesió i, a Catalunya, s'hi afegeix la qüestió lingüística. La radiotelevisió pública ni omple les llacunes de la iniciativa privada ni hi competeix. No competim, oferim un servei públic aixecat amb l'esforç dels ciutadans, mitjançant els impostos, per oferir informació, oci i cultura. El nostre repte és el de la qualitat; una radiotelevisió pública de qualitat és sinònim d'audiència. Si la manca del model és una gran insuficiència, la gestió de la Corporació, i especialment la financerà –abans m'hi referia– és més que problemàtica.

Senyores i senyors diputats, o bé deixem de banda pressupostos maquillats per imperatius de la convergència europea, o aboquem la Corporació en pocs anys al seu estrangulament financer. D'ençà de l'any passat –i enguany es repeteix–, la lògica és de substituir subvenció pública per operacions financeres de la Corporació. Això representarà que, amb pressupostos en els ingressos propis, sols cobreixen el 60% del pressupost d'explotació, l'acumulació d'una càrrega financerà insostenible. Per al 1998, les càrregues financeres del pressupost d'explotació més el de capital són del 15,6% del total.

Però, en general, a aquestes consideracions econòmiques, cal afegir que trenquem una concepció bàsica de la radiotelevisió pública, i és el seu finançament, també, per les subvencions i el contracte-programa. Les reivindicuem, primer, perquè sigui per activa o per passiva, això és el que acabarà passant, que la Generalitat s'haurà de fer càrrec de part del finançament mitjançant subvenció o eixugant els deutes. Però reivindicam avui un contracte-programa que justifiqui les subvencions permetria clarificar què és el que s'espera de la Corporació i delimitar l'àmbit d'actuació sostingut dels propers pressupostos públics. I evidentment, quan estem parlant d'un contracte-programa no estem parlant de la paròdia que actualment existeix.

Junt amb aquests arguments econòmics volem expressar també la preocupació del nostre Grup per les indefinicions que apareixen al Pla d'activitats. A la Comissió de Control es parlava d'una participació del 5% en l'accionariat de Via Digital, que representava una aportació del seu capital social de 500 milions de pessetes. En la darrera compareixença del director general, s'anunciava una possible ampliació de capital que representaria uns 1.250 milions per a la Corporació, i s'indicava el lloc de referència del Projecte de pressupost, que és el 240, a «Inversions financeres permanents», amb una aplicació de 1.200 milions de pessetes. O bé es calculen noves ampliacions de capital de Via Digital, o bé hi haurà noves inversions que no es detallen. Tampoc sabem si els 500 actuals formen part

del pressupost de capital de 1997 o estan incorporats als del 98. Parlem d'un pressupost d'explotació de capital que suma 42.000 milions de pessetes, amb un creixement respecte al del 97 del 7,3. És a dir, un pressupost més alt que sis departaments de la Generalitat, entre ells Indústria, Cultura, Agricultura i Medi Ambient, i quasi com el de Benestar Social. Un projecte de pressupost que, igual que la resta de pressupostos presentats per la Generalitat, ni es basa en la realitat ni en les perspectives de futur, perquè és la millor forma sempre de poder contenir i racionalitzar les despeses. Quins canals temàtics? Ni se'n parla. Com es finançaran? No es diu res. Quines inversions farem per adaptar i actualitzar la tecnologia que avui té la televisió de Catalunya, els del projecte irreals, al nostre entendre.

Junt amb aquests elements, voldria parlar d'altres tres qüestions que preocupen Iniciativa per Catalunya - Els Verds. En primer lloc, els nivells de col·laboració de les radiotelevisions públiques ha disminuït. La partidització i conflictivitat existent en el sector està trencant la necessària col·laboració i les economies d'escala a nivell de l'Estat; la FORTA s'ha afeblit, situació greu que empitjora si analitzem la col·laboració entre la Corporació i la Radiotelevisió local pública. El nostre Grup vol insistir un cop més que el que cal, per poder articular un espai públic radiotelevisiu, la col·laboració amb les radiotelevisions locals, i que aquesta col·laboració garantirà la seva viabilitat per poder fer economies a escala. Totes les raons que justifiquen la Corporació serveixen per a les radiotelevisions locals; ambdues realitats tenen un mateix origen, que és el finançament pels impostos.

Una segona qüestió és la insuficiència de l'actual marc legal que regula la Corporació. Sembla estrany que tan sols es faci referència a la Llei de tercers canals i no a la Llei pròpia que correspon a aquest Parlament, quan la Llei de tercers canals correspon al Parlament de l'Estat. I per últim, voldria parlar del pluralisme. El nostre diagnòstic és que l'expressió de pluralitat política i social en la televisió de Catalunya i les emissores de la Generalitat no és l'adequada. En diferents ocasions i de forma quantificada el nostre Grup i d'altres hem presentat les preguntes i arguments que justificaven la nostra crítica. Hi ha un ús i abús –ho deia abans– per part del Govern i de Convergència, de la política informativa. No pot ser que el president de la Generalitat surti quatre cops en un telenotícies o que una mateixa contesti el senyor Pujol, el senyor Molins, el senyor Trias i el senyor Duran Lleida. Crec que és, com a mínim, embafador.

No s'han complert encara acords...

El president

Senyor diputat, se li ha exhaurit el seu temps. Acabi.

El Sr. Guillot i Miravet

...Acabo els trenta segons; gràcies, senyor president... No s'han complert encara acords d'aquest Parlament, ja sigui de l'estatut professional o l'accés als grups socials.

Senyores i senyors diputats, per totes aquestes raons, és pel qual el nostre Grup demana el vot afirmatiu a l'esmena a la totalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per substanciar l'esmena número 7, al Departament de Presidència; l'11, a Institut Català de la Dona; 14, a l'Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i Cooperació; la 16, a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya; la 19, a l'Entitat Autònoma del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya; la 22, a l'Agència de Patrocini i Mecenatge; la 25, a l'ens públic de la Corporació Catalana de Radiotelevisió; la 28, a Televisió de Catalunya; la 31, a Catalunya Ràdio; la 33, a Principal d'Edicions, i finalment la 35, a Principal de Vídeo.

Comencem, doncs, pel Departament de Presidència. El Departament de Presidència torna, enguany, de disminuir els seus pressupostos, però ho torna a fer de la mateixa manera que l'any passat, és a dir, a través de la disminució de la seva aportació a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. L'any passat foren 8.381 milions, la disminució, dels quals 8.400 formaven part de l'operació de substitució de la subvenció de la Corporació Catalana de Televisió per avals, si més no, en una part considerable. Dels 2.140 milions que enguany disminueix el Departament de Presidència, 1.942 formen part, una altra vegada, de la mateixa operació. És a dir, el Departament, descomptant la subvenció a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ha mantingut, els tres darrers anys, el mateix pressupost, si fa no fa. El Departament de Presidència és –ho diem any rere any, però és que ho és, any rere any– un variat calaix de sastre que configura una macroestructura opaca i que sovint es relaciona amb activitats de caràcter mediàtic o de caràcter administratiu difícil d'exercitar la funció de control del Parlament.

Repassem-ne, si volen vostès, senyores i senyors diputats, l'entramat: 14 seccions pressupostàries, dues més que en el Pressupost de l'any passat. Secretaria General, Direcció General de Radiodifusió i Televisió, Consell Audiovisual de Catalunya, Direcció General de Difusió, Direcció General d'Avaluació i Estudis, Direcció General de Relacions Exteriors, Secretaria del Govern i de Relacions amb el Parlament, Direcció General de Serveis d'Informàtica, Secretaria General de l'Administració Pública i d'Organització de l'Administració, Comissionat d'Universitats i Recerca -Gerència, Direcció General d'Universitats del Comissionat, Direcció General de Recerca del Comissionat, Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica i Direcció General de la Funció Pública. Un entramat considerable, a vegades interrelacionat, a vegades no, i amb alguna direcció general, si més no, de nom premiable per la seva originalitat i la seva transparència, com aquesta Direcció General d'Avaluació i Estu-

dis, que, pel nom, sembla més dependent del Departament d'Ensenyament que d'altra cosa, tot i que sabem que el que no fa és ni evolució ni estudis en aquest nivell. A més, hi ha set ens autònoms i empreses, i la Corporació de Ràdio i Televisió i les seves quatre empreses filials.

Si pensem que un dels serveis del Departament pretén dedicar-se a la reorganització i eficiència administrativa, arribem a la conclusió que la mateixa realitat del Departament, amb la seva estructura i aquest entramat, ve a demostrar la manca de voluntat en la simplificació administrativa o, en els millors dels casos, l'evident ineficàcia d'aquest servei destinat a millorar l'eficàcia administrativa i la reorganització de la Generalitat. L'opacitat que esmentàvem la podem comprovar en la mateixa Secretaria General, en un apartat, si es vol, de poca quantia, però il·lustratiu: l'article 48, «Transferències corrents a famílies i entitats sense finalitat de lucre». Tenim uns innominats centres relacionats amb la Presidència, que no sabem quins són ni què fan, però que sí que tenim clar que no són cap dels nou centres que hi consten autònomament i amb noms i cognoms. A més, les entitats sense finalitat de lucre, que enigmàticament van aparèixer l'any passat amb 45 milions esdevenen, enguany, unes tant o més enigmàtiques «Atencions de la Presidència», amb 47,8.

I el partidisme polititzat del Patronat Català Pro Europa, que sempre li insistirem, si la persona que en té la presidència continua sent un càrrec polític d'una formació política, sigui quin sigui aquesta formació política, mentre sigui un càrrec electe d'una formació política el president del Patronat Català Pro Europa, sigui quina sigui, considerem blasmant aquesta utilització partidista, i el Patronat Català Pro Europa –deia– disminueix relativament en passar de 347 a 337 milions, encara molt per damunt dels 242 de 1996, parlant d'uns pressupostos en els quals hem coincidit que en aquells anys no hi havia augment. A banda d'això, no podem deixar de constatar operacions que durant 1997 ha permès un augment de sou d'alguns funcionaris d'alt nivell del Departament en un any de congelació salarial.

Passem al Comissionat d'Universitats i Recerca. Tot i que s'ha anat afirmant reiterament des de diverses instàncies del Govern que la política universitària i de recerca és prioritària, el cert és que per a 1998 el pressupost augmenta un 1%, per sota de la inflació. Els 836 milions d'augment respecte al 97 que signifiquen la quantitat pressupostada per a enguany semblen clarament insuficients per a aquesta teòrica prioritat política. A més, l'augment significatiu apareix en el capítol 4, «Transferències corrents», amb un 4,6% respecte a l'any passat, producte de la congelació de sous per al personal universitari, que apareix a la nòmina de les universitats com a ens autònoms i que, per tant, no apareix en el capítol 1 d'aquest pressupost. En contrapartida, els capítols 6 i 7, els d'«Inversions directes» i «indirectes», disminueix notablement, un 19,7%. Aquell augment progressiu de la dedicació del Govern de la Generalitat a les universitats, que va anunciar el Comissionat a finals del 96, es va veure reflectit tímidament

als Pressupostos del 97, però ha passat a millor vida en els que estem debatent.

Malgrat tot, la Direcció General d'Universitats és encara qui concentra el lleuger augment d'enguany, mentre que la Direcció General de Recerca i la CIRIT mantenen el seu immobilisme, que no deixa de significar un real descens monetari. En aquest sentit, però, si bé augmenten les transferències corrents a les universitats per despeses generals i la retribució del professorat, es manté inalterable l'apartat de consolidació i de creació de noves places, el de beques i ajuts, i disminueixen notablement les partides destinades al finançament genèric de les universitats públiques, 1.200 milions. Quant a la territorialitat, es manté que de les quatre noves universitats, la Pompeu Fabra és la que més rep per a despeses generals per alumne, tot i que veiem de reconèixer, com ja ho vam fer l'any passat, que cada any aquesta diferència va minvant respecte a nivells d'escàndol d'anys anteriors. Ens preocupa una partida que el diputat senyor Riera ha comentat, una partida que possibilitaria la subvenció a universitats privades per a recerca; aquesta és una esmena que presentem cada vegada que s'aprova alguna llei d'una universitat privada, que no se'ns aprova però que hi ha aquest compromís, i voldria, en tot cas, el compromís de qui ens respongui que aquesta partida no és per a això.

Aquests pressupostos –i això és potser el més negatiu, si més no pel que fa a la política universitària–, aquests pressupostos consoliden un sistema de finançament de les universitats públiques que ha estat unànimement rebutjat per la comunitat universitària, per poc transparent i per poc objectiu, la modificació del qual ha estat reclamada des de la passada legislatura de manera constant i reiterada per aquest mateix Parlament amb resolucions i mocions diverses, de diversos grups de l'oposició. Un altre cop, un any més, aquest sistema de finançament el tornarem a trobar en els pressupostos, en la seva realitat dura i pura, que és l'execució de les despeses generals que rep cada universitat.

Quant a la Direcció General de Recerca i la CIRIT, la importància cabdal de la recerca com a motor de futur i de qualitat del país, sens dubte, ens obliga a insistir en l'error del seu estancament pressupostari, agreujat pel fet que significa un estancament que ve d'anys anteriors, i encara amb l'afegit de la novetat d'enguany: una disminució dels fons de recerca i innovació tecnològica dedicats a la investigació pública, i un augment dels dedicats a la privada.

En aquest context hem de reinsistir en la fusió entre la Direcció General de Recerca i la CIRIT. No té cap sentit que el Comissionat tingui dos òrgans dependents que es dediquin tots dos a la recerca i a la innovació tecnològica –no té cap sentit. Té un sentit anterior, quan la CIRIT estava a Presidència, perquè era interdepartamental, i quan Recerca estava a Ensenyament, perquè era on hi havia universitats. Però, quan agrupen vostès universitats a Presidència, no té cap sentit que mantinguin aquests dos òrgans diferenciats, la raó del qual diferenciament era que estaven en departaments diferents.

Pel que fa a l'Institut Català de la Dona, que enguany disminueix lleugerament el seu pressupost, un 3,1%, menys del que havia disminuït l'any anterior, i molt menys del que havia disminuït l'altre, hem d'insistir en uns fets, com fem any rere any, i que la diputada senyora Mayol acaba de fer fa un moment. Primer, que sabem que les línies de suport a les polítiques del Govern d'igualtat d'oportunitats en els gèneres, per als homes i les dones, no depenen de l'Institut Català de la Dona. Ho sabem, perquè, si aquestes polítiques depenguessin de 348 milions, tindríem molt clar que no existeixen. Sabem que depenen de molts altres departaments i de moltes altres funcions, i aleshores, el que reclamem és aquesta transparència de quines són aquestes polítiques pressupostàries dedicades al procés d'igualtat i equiparació d'oportunitats entre gèneres, per tal de poder debatre si són suficients o insuficients. I aleshores, un cop arribem a la conclusió, sana i lògica, que l'Institut Català de la Dona no centralitza, no controla i no genera les polítiques d'equiparació entre gèneres, perquè aquest pressupost tots estem convençuts que no és el que dedica el Govern de la Generalitat, ens hem de preguntar: si no fa aquestes funcions, si no les controla, si no les genera, què fa?, i de què serveix? I arribem a la conclusió de cada any: serveix per demostrar a la població que existeix un organisme de la Generalitat dedicat a l'atenció de la dona. És aquesta, la funció. Hi hauria d'haver, segurament, altres maneres que tenir un organisme amb 348 milions de pressupost, 294 dels quals se centren en els capítols 1 i 2. Segurament, segurament, hi deu haver altres maneres per exemplificar això.

L'Institut Català de la Mediterrània, d'Estudis i de Cooperació. Aquest Institut ens permet parlar també –fent un salt enrere d'on estàvem– de la Direcció General de Relacions Exteriors, i llavors podem parlar de la política exterior del Govern de la Generalitat, i fins i tot de la política de cooperació del Govern de la Generalitat. Sabem, evidentment, que l'Institut Català de la Mediterrània, d'Estudis i Cooperació no centralitza ni tota la cooperació de la Generalitat ni tots els estudis de la Generalitat, perquè el seu pressupost, de 210 milions, els ho impediria, evidentment.

En general, des del Departament de Presidència, que és qui centralitza bona part d'aquesta política, es dediquen pocs recursos a la promoció de la política exterior de Catalunya; i a més, en alguns aspectes, de manera discutible. Així, allà on s'exposa que la Generalitat ha de participar en el debat regionalista europeu, es fa un explícit deixament de les competències que podrien ser exercides en el marc de l'Estatut. Quan s'exposa que es participarà en altres organitzacions regionals europees i en el debat de la Unió Europea i del Consell d'Europa, ens agradaria que s'expliqués de quina manera es pensen dur a terme aquestes intencions. A ningú no enganyem amb la pretensió de voler fer-se escoltar a Europa, les institucions que de debò influeixen en la presa de decisions de la política que afecta les ciutadanes i els ciutadans, ja que, després de fer-se un autobombo dient que són decisius a Madrid, ni tan sols han pogut articular un accés digne i directe de Catalunya a Brussel·les. Fins i tot Escòcia i el País de Gal·les, uns nousvinguts al procés autonomista europeu, tenen

garantit el seu accés directe a les institucions comunitàries en algunes matèries, mentre que Catalunya s'ha de conformar amb una mena de *lobby* radicat a la capital. Cal criticar, a més, la deixadesa que des de la Direcció General de Relacions Exteriors es fa de l'actuació internacional, que es deixa, pràcticament en la seva totalitat, en mans del Patronat Català Pro Europa.

I, si parlem dels ajuts al Tercer Món consignats en aquests pressupostos, és que algú pensa que els ajuts que atorga Catalunya en els seus pressupostos –450 milions a Presidència, més una sèrie d'altres que es detallen en l'articulat i es compacten en una sola xifra allí– no són més que engrunes? Ho són, però, a més, són engrunes de les quals no hi ha una transparència clara en la seva efectivitat, que a aquest Parlament no li arriba aquesta transparència clara en la seva efectivitat.

En relació amb l'Institut Català de la Mediterrània, d'Estudis i Cooperació, proposem la seva supressió. I, a més –ara ho podem dir–, enguany, amb més fermesa que altres anys, perquè altres anys se'ns deia que era perquè el nostre Grup Parlamentari tenia alguns problemes personals amb el seu director. Ara, amb director dimissionari –i, per tant, que quedi clar–, fins i tot quan aquest director és dimissionari, i fins i tot quan sigui dimissió de veritat i ja no en sigui director, continuem demanant la seva supressió.

Aquesta institució, a banda del Premi Internacional Catalunya, serveix d'alguna cosa més que per editar llibres d'una alta qualitat, cosa per a la qual no fa falta un institut? Aquesta institució, l'Institut Català de la Mediterrània, d'Estudis i Cooperació, a més –a més–, ha realitzat, ha efectuat actes molt discutibles. Per exemple, no fa massa, ha sufragat amb fons públics la visita a casa nostra d'un il·lustre i respectable polític d'un altre continent, la qual visita ha estat anunciada amb l'anagrama d'un partit polític, que és justament un partit polític que dóna suport als pressupostos del Departament de Presidència, perquè no li ha fet cap esmena de retorn. 20 milions, l'Institut ha gastat per a aquesta lloable iniciativa: portar a casa nostra un personatge molt important, que respectem, i que ha estat utilitzat per un partit polític concret.

L'Institut Català de la Mediterrània, els seus 210 milions haurien de ser distribuïts i redistribuïts entre els casals catalans i els ajuts al Tercer Món, aquests 210 milions haurien de ser redistribuïts entre els casals catalans, en una part petita, i en la seva part més gran, en ajuts al Tercer Món.

A més, com es pot explicar que més de la meitat del pressupost de l'Institut es dediqui a remuneracions del personal? A més, com es reparteixen els 31 milions de retribucions complementàries d'aquest personal? Com és possible que es gastin 39 milions en el lloguer dels pisos –molt ben instal·lats i molt ben condicionats– que l'Institut té a l'edifici Atlàntic de la Diagonal de Barcelona? Hem dit que feien unes publicacions fabuloses: són l'11% del pressupost de l'Institut. I hi insisteixo, ho fem enguany des de l'honestetat que no se'ns pugui acusar de persecució personal d'un alt càrrec de la Generalitat, perquè això ha de ser el director de l'Ins-

titut d'Estudis, que fa pocs dies, quan encara és director de l'Institut, feia unes declaracions públiques dient que li faria fàstic tenir un càrrec polític; amb la qual cosa, per tant, demanem al Departament de la Presidència que acceleri la seva desaparició del càrrec per estalviar-li aquest fàstic que deu estar passant.

La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Aquest, hem de començar, com cada any, senyores i senyors diputats, dient que és un pressupost presentat de manera distinta a la resta de pressupostos que aquí estem debatent, i que això en demana, per tant, una anàlisi diferent, i en dificulta l'anàlisi en el context d'aquest debat que estem fent aquests dies aquí al Parlament. I hem d'insistir, a més a més, com cada any, que no compartim ni el model ni la gestió de la Corporació.

Comencem per la gestió. A finals del 1996, el deute auditat de la Corporació pujava a gairebé 45.000 milions, un 16% més que l'any anterior, i dels quals 45.000 –gairebé– milions, 37.000 eren en deute a llarg termini. Aquest va ser un debat que es va tenir a la passada Comissió de Control, i un debat, a més a més, que es va fer de diversos punts de vista, però no ho podem oblidar ara aquí tampoc, perquè hi ha previsions que aquest deute anirà pujant. Algunes apunten a 56.000 el 97 i 70.000 el 98; algunes l'apunten més baix. El cert és que en l'articulat del Projecte de llei ja es preveuen operacions per 7.150 milions de deute, a banda del pressupost; ja s'hi preveuen, en l'articulat. El cert és, per tant, que amb aquests 7.150 ja hi hem de comptar, així d'entrada –així d'entrada.

I en aquest context, en aquest context, és quan hem d'agafar el pressupost d'explotació per al 98: de 34.660 milions, en el context del deute, ja preveuen vostès 1.000 milions més que l'any passat. I aquí tenim, analitzant el pressupost d'explotació, un altre motiu de rebuig d'aquests pressupostos: la seva poca fiabilitat. Si el pressupost d'explotació per al 1996 era, en ingressos i despeses, de 32.900 milions, la liquidació pressupostària ens dona que els ingressos van superar les previsions de 4.000 milions, mentre que les despeses ho van fer de 8.000, per la qual cosa el dèficit econòmic dels comptes va arribar a 4.000. I si repassem les liquidacions dels pressupostos any rere any, ens trobem que mai s'han apropiat a l'avantprojecte, mai s'han apropiat a les previsions. Aquests són uns pressupostos de clara manca de fiabilitat històrica, i com que nosaltres som gent de memòria històrica i de compromís històric, hem de suposar que enguany no serà el primer any que això es trenca.

Un altre dels motius de preocupació és, sens dubte, el fet que el deute auditat a llarg termini i reconegut per la mateixa Corporació a finals del 96, de més de 37.000 milions, és superior al mateix total del pressupost d'explotació per al 98, de 34.600. És un altre motiu de preocupació.

I un darrer motiu és l'evolució de les subvencions a l'explotació. Les subvencions a l'explotació han augmentat poc, és cert: 13.844 milions el 95, 13.860 el 98. S'han mantingut en una estabilitat; és a dir que hem de concedir que no ha perjudicat el nivell de qualitat de la televisió i la ràdio aquesta disminució. Ara, el que sí

que ha disminuït és la realitat dels diners que la Generalitat aporta cada any, i ha augmentat l'aval de cada any: l'any passat, 7.500; enguany, 9.660. Aquesta operació, que té la seva base en Maastricht, com tantes altres coses –com tantes altres coses–, es fonamenta que transferències de Presidència es van convertint gradualment en aval. Això permet disminuir oficialment el pressupost del Departament de Presidència, però complica la situació financera de la Corporació i accentua la poca fiabilitat dels pressupostos.

Un altre punt, a més a més, afegit..., el qual nosaltres no teníem previst de plantejar, però en la passada Comissió de Control, divendres passat, el director general va anunciar la creació per a començaments del 98 d'una nova empresa filial, de la cinquena empresa filial de la Corporació, dedicada a les noves tecnologies, l'existència, l'organització i el cost de la qual, evidentment, no consten en aquests pressupostos que estem debatent per a 1998, i que ens tornen a dir que, si ja és evident que el 98 hi haurà una empresa filial més que les que hi ha ara, la no-fiabilitat dels pressupostos augmenta, perquè és evident que estem aprovant una fallàcia.

I, finalment, els projectes que se'ns explica en la memòria que acompanya els pressupostos, el pla d'actuació, els projectes del 98, tals com: implementació de les emissions terrestres digitals de ràdio –DAB–, i digitals de televisió –DVB–; la participació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en l'accionariat de Via Digital i el llançament de nous canals temàtics, tant per via digital com per Canal Satèl·lite, es faran amb aquests 1.900 milions de la partida 240, del grup 24? Amb aquest 1.900 milions es farà tot això?, o aquests 1.900 milions són exclusivament per a accions de Via Digital –tal com va semblar que el director general ens deia divendres passat–, i, per tant, per a la resta de noves tecnologies: emissions terrestres digitals de ràdio i de televisió, i llançaments de canals temàtics, que no és accionariat de Via Digital, d'on sortiran els diners? Són dubtes més que raonats per afirmar la previsió d'augment del deute al mateix nivell o encara superior que fins ara, i són dubtes raonats per afirmar que aquests pressupostos no tenen a veure amb la realitat del que serà l'any 98 per a la Corporació Catalana.

La mateixa realitat comptable i l'evolució audiovisual, perquè tot això que els he estat dient ara no és una cosa que es pugui adduir només d'una mala gestió de la Corporació, es pot adduir també, a més a més, que la llei marc del funcionament de la Corporació se'ns ha quedat absolutament antiquada. La llei de creació de l'ens del 83 és una llei que ni es planteja realitats comptables com les que estem ara –avals, etcètera, etcètera, d'aquesta manera que la tenim ara–, però, especialment, que ni es planteja –perquè no ho podia fer– la realitat de les noves tecnologies i la realitat actual de la Corporació.

La realitat actual de la Corporació no són dues emissores de televisió i quatre emissores de ràdio, és molt més que això. Són canals temàtics a dues plataformes digitals, canals a dos satèl·lits; són canals via telemàtica, tant de ràdio com de televisió, i aquesta realitat és complexa, és dinàmica i ens obliga a tots a replantejar-nos el marc legal en el qual es mou la Corporació. I quan dic

«a tots», ara que aviat farà quinze anys de l'inici d'emissions de la ràdio i televisió públiques catalanes, estic dient també la mateixa Corporació, perquè el seu director general, en aquesta compareixença de divendres passat, ens va dir als diputats i diputades aquí presents, a preguntes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que la mateixa Corporació creia convenient reformar la llei, que la mateixa Corporació creia convenient reformar la llei en aquest sentit.

Ja s'ha dit aquí, a més a més, que el pressupost de la Corporació és un pressupost superior al de molts departaments de la Generalitat: Medi Ambient, Indústria, Agricultura, Cultura... Ho recordem cada any i ho recordem cada any per recordar-nos de la importància del que estem debatent ara en aquest punt, que sempre s'escau al final de Presidència i al qual, normalment, no podem dedicar el temps que hi voldríem dedicar. Té més pressupost que el Departament de Cultura, un dels pilars essencials del fet diferencial –cal suposar-ho, la cultura–, i un motor –també cal suposar-ho– de les noves indústries de l'oci que tan puixants estan a Europa.

El moment actual, però, també, ha de ser el moment de debat, no només del marc legal i normatiu pel qual es mou la Corporació, pensada per emetre en ones terrestres i en la qual tenim les plataformes digitals, el cable, els satèl·lits per a Sud-amèrica, la telemàtica, sinó també per debatre quin model de televisió pública volem; quin model de televisió pública volem en el context català, però, en el context d'aquest marc de les noves tecnologies, què hi tenen a veure les televisions públiques en aquestes noves tecnologies.

En el context català –els estalvis, de moment, el debat de les noves tecnologies, que ja el farem, perquè no tenim temps–, en el context català, sí que no ens volíem deixar en els papers de la carpeta que, nosaltres, amb la modèstia del nostre Grup Parlamentari –que, com vostès saben perfectament, és l'únic grup d'aquesta cambra que no està representat a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió pel que fa al seu Consell d'Administració, tot i essent no l'últim grup de la cambra, sinó ni tan sols el penúltim partit en nombre de diputats, ni tan sols el penúltim partit en nombre de diputats–, el nostre Grup ha de dir que la seva anàlisi és que en aquests moments hi ha una absència de garanties del necessari pluralisme que demana la Llei de creació i un pluralisme ideològic, social i moral.

I els tomaré a dir el de l'any passat, perquè està, enguany, més clar que l'any passat: i és curiós que on hi ha pluralisme social i moral –polític no, perquè no pot ser-hi–, on hi ha pluralisme social i moral és a les telecomèdies; a les telecomèdies és el lloc on TV3 exposa una certa pluralitat; en els informatius, no. I en els informatius, no, i ho estem veient constantment en la utilització dels informatius de la ràdio i la televisió públiques catalanes en les hipotètiques picabaralles entre CiU i PP, i ho estem veient, per exemple, en l'escenificació de la llei del català, i ho estem veient i ho estem patint, i ho estem veient i ho patirem fins que, d'una vegada, quedi clar que l'únic futur de la televisió pública, en aquest context de les noves tecnologies i la

viabilitat econòmica de televisió pública, és l'assumpció de la televisió pública de tots. I, en aquest sentit, el pluralisme polític és molt important, perquè les televisions públiques no són eines del Departament...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps.

El Sr. Bargalló i Valls

Moltes gràcies, senyor president. El Departament de Presidència ja en té moltes, d'eines; la televisió pública és molt més que això. No la utilitzin per al pluralisme, només, dels que els donen suport; utilitzin-la per al pluralisme de la societat, de la qual també formen part els partits polítics.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula, en primer lloc, la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Senyor president, senyores i senyors diputats, em plau expressar la posició del Grup Socialista en relació amb l'esmena a la totalitat al Departament de Presidència i els organismes que s'hi apleguen.

Concretament, correspon a les esmenes 8, 9, 12, 15, 17, 20, 21, 23, 26, 29, 32, 34 i 36, tot i que a criteri del nostre Grup, de la direcció del Grup, hem considerat més pertinent, més que defensar totes i cada una de les esmenes, en tant que bona part de la nostra posició ja s'ha recollit aquest matí en l'exposició de l'esmena a la totalitat de caràcter general als pressupostos, ens ha semblat més pertinent focalitzar l'interès al voltant d'algunes d'aquestes esmenes. Concretament, en relació amb els quatre serveis relacionats amb universitats i recerca, amb l'Institut Català de la Dona i pel que fa a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, la intervenció sobre la qual la farà l'illustre diputat Josep Maria Carbonell, tot seguit que jo acabi aquesta primera fase.

A nosaltres ens sembla interessant dir d'entrada que el debat de pressupostos a vegades esdevé una mena de tràmit burocràtic i que això segurament és la perversió del debat de pressupostos en un sistema parlamentari. Pensem que és força adequat reivindicar la rellevància del debat de pressupostos per tal com aquest hauria de fer possible fixar l'agenda sobre les polítiques públiques. I quina hauria de ser l'agenda sobre polítiques públiques en relació amb universitat i recerca?

He de ser necessàriament breu, però voldríem remarcar cinc aspectes: finançament, professorat, serveis als estudiants, internacionalització i recerca, per tal de poder argumentar, encara que sigui d'una manera apressada, el perquè de la nostra esmena a la totalitat.

Finançament. Els diversos fòrums públics en què s'expressen els rectors de les universitats espanyoles, i també catalanes, han coincidit darrerament a dir que sense millora en el finançament és il·lusori pretendre una

millora en la qualitat del sistema universitari. Abans, els diputats que m'han precedit i que parlaven de tot això, remarcaven el decalatge que encara existeix respecte del nostre sistema, respecte dels recursos totals d'aquesta xifra del 0,9 del PIB, decalatge –dic– en relació amb els països del nostre entorn, als països de la Unió Europea.

I no em sembla en absolut una *boutade* dir aquí que s'han fet estimacions i tots som molt conscients de quin és el diferencial en despesa sanitària i quins són els problemes del finançament sanitari. Aquest és un tema que està absolutament instal·lat en l'opinió pública, en el debat dels més iniciats i dels no tan iniciats. Bé, doncs sembla que si hem de créixer per superar aquest decalatge, l'ordre de diferencial de la despesa universitària seria equivalent al que és la sanitària. Els rectors, la CRUE estima en 300.000 milions el diferencial que caldria superar.

I aleshores, per tal de superar aquest diferencial, segurament cal que els recursos públics s'incrementin, i segurament no es poden incrementar d'una manera indefinida ni infinita, però segurament, segurament, seria lògic que, en funció d'aquest acord de governabilitat de les contrapartides que Convergència i Unió rep per a la consolidació de l'autogovern de Catalunya a canvi de prestar suport a la governabilitat d'Espanya, segurament seria lògic haver-se plantejat en el pacte de governabilitat allò que el senyor Aleix Vidal-Quadras va dir –ho recordo jo– aquí mateix, va dir: «Això hauria de ser un document que figurés al costat del *Sant sopar* al menjador de totes les llars catalanes», perquè significava una bona entesa entre dues forces polítiques de cultures molt diferents. Bé doncs, ni en aquell document ni després hem vist que hi hagi hagut una vindicació concreta –que sí que hi ha estat en altres esferes, però en aquesta no–, una vindicació concreta per part de Convergència i Unió en reivindicació d'uns recursos imprescindibles addicionals als que ja tenen les comunitats autònomes per al tema d'ensenyament superior i recerca.

Segurament també, a més a més d'aconseguir aquests recursos addicionals sobre la base d'un pacte polític d'Estat, segurament que també caldria que d'una manera seriosa, i sense tenir por al desgast que això pugui comportar, el Comissionat s'hagués plantejat diversificar els fons de finançament, que, segurament, en part poden créixer, de més recursos públics, però que evidentment, evidentment, han de passar per un increment de l'aportació de les economies privades i també, probablement, i segurament caldria fer un debat aprofundit sobre això, caldria que passessin per una reconsideració del pes de les economies domèstiques en el finançament del sistema superior.

Bé, vostès es van atrevir amb una mesura absolutament parcial i irrellevant des d'una perspectiva de volum de recaptació en el tema del recàrrec que aquesta diputada va denunciar, de la segona carrera, però no han avançat en una política de taxes i beques com la que el sistema demana.

A més a més d'això, és a dir, a més a més de diversificar les fonts de finançament i d'incrementar els recur-

sos totals, segurament que caldria que, per exemple, vostès haguessin imitat la Comunitat Valenciana, que va fer un esforç d'establir un model de finançament sobre la base d'uns criteris objectivables, amb un procés de transició prèvia, etcètera. Aquí no hem fet això, aquí hem seguit una lògica de finançament bastant poc objectivat, prou discrecional; en aquests pressupostos això sembla que tendeix una mica a corregir-se, ara, dóna una mica la sensació que tot dependrà dels grans avantatges del contracte programa, nosaltres vindriquem –de veritat–, demanem –ens sembla que ja toca, després de tants anys de desenvolupar aquestes competències– que existeixi un model de finançament objectiu, que tots coneguem, que les universitats coneguin i que no sigui sobre nous ensenyaments, sinó que sigui sobre el global.

Bé, doncs, en relació amb això, que són alguns aspectes, segurament parcials, de tot el gran problema de finançament de les universitats, els pressupostos que se'ns plantegen no donen cap mena de resposta: les inversions reals es redueixen, les transferències de capital baixen, a les universitats les van obligar a renegociar el deute de 62.000 milions que van permetre el Pla plurianual d'inversions, i tal com van les coses, i tal com estan plantejats aquests pressupostos, temem que no procedirem a cap tipus d'amortització fins al proper segle. Des del punt de vista del finançament, per tant, és absolutament insatisfactori, i d'aquí una primera argumentació que sustenta l'esmena a la totalitat.

Segona qüestió –i tornem a tenir aquí, necessàriament, la relació bilateral Convergència i Unió–: professorat. Segons dades que aquesta diputada va demanar i que amb una gran amabilitat –he de reconèixer que sempre és així– el conseller de la Presidència, a qui agraeixo molt que segueixi aquest debat, em va facilitar, a Catalunya tenim 5.203 professors contractats, un 34% dels qual són professores, associats i ajudants. Caldria veure quin percentatge hi hauria d'associats purs i potser, també, d'ajudants purs. Tot sabem que s'ha pervertit aquesta fórmula perquè les dificultats de finançament de les universitats han fet anar a la contractació de categories que abaratissin el cost.

Què pensa el Comissionat, què pensa el conseller de la Presidència d'un projecte que van presentar no massa formalment, com acostumen a fer les coses la gent del PP bastant en molts temes, sobre la reforma del capítol cinquè de la Llei de reforma universitària? No ho sabem, què pensa; ni sabem què pensa tampoc ara respecte d'un acord d'aquella famosa comissió presidida per l'exministre González Seara, que també fa unes determinades propostes. No sabem què pensa; els pressupostos no indiquen res en relació amb remuneració de professorat que permeti veure un escenari de competència pròpia, ni sabem quin és el grau de suport i el grau de neguit i de bel·ligerància que vostès hi posen. És a dir, hi ha bastant sensació en la comunitat universitària que s'ha perdut un any de gestió del PP a resoldre molts problemes urgents d'universitat, concretament el de professorat. Vostès, fruit d'aquest pacte de governabilitat, instaran que la modificació de la LRU sigui aviat?

Estudiants, un altre tema —em sembla que m'estic entretenant excessivament—, estudiants. Les beques i ajuts a l'estudi estan congelats. Un altre tema d'aquells que també torna a ser de relacions bilaterals Convergència i Unió i Partido Popular: la transferència de beques universitàries. Ahir em va semblar sentir alguna cosa per televisió sobre això, però avui no ho he vist reflectit en els diaris; potser seria bo que el conseller ens avancés en aquest sentit. És molt important que Catalunya assumeixi aquesta competència; potser aleshores farem una autèntica política més acurada de promoció de la igualtat d'oportunitats. Però és que les nostres universitats, que han crescut en nombre, que han augmentat l'accés, estan en una situació molt precària, molt insuficient, tercermundista, si ens referim a aquells altres aspectes que defineixen els campus i la cultura universitària com són els serveis als estudiants en matèria d'habitatge o allotjament, esport o transport; estem absolutament infradesenvolupats en aquest sentit, i les coses que jo he pogut analitzar en el pressupost de la Direcció General d'Universitats o de Gerència no permeten pensar que es pugui avançar absolutament gens en aquest sentit.

Un altre aspecte. Jo penso que hi ha una conseqüència —aquesta diputada té intenció de plantejar això amb més calma—, però hi ha una certa sensació que el Comissionat no ha incentivat la internacionalització, l'europeïtzació, i penso que tots estem plenament convençuts que l'arena de la universitat és internacional; de totes les universitats, no només de la universitat internacional. I si l'arena de la universitat és internacional, ho hauríem d'incentivar amb el foment de la cooperació en recerca, amb la difusió de coneixement, amb la creació de xarxes de comunicació, amb treball conjunt; si som una mica idealistes, potser no hauríem de pensar en un districte únic espanyol, sinó en un districte únic europeu, aquest és el procés. I aleshores, què succeeix? Doncs, succeeix que els recursos destinats a foment de la mobilitat estan absolutament congelats des de fa uns quants anys i que són clarament insuficients: 40 milions. Catalunya, país d'Europa; absolutament insuficient, i aquests pressupostos no demostren que aquesta tendència es vulgui corregir.

Un altre tema de molt de gruix, que jo abordaré d'una manera ràpida i segurament desafortunada: la recerca. La situació econòmica i social d'avui no permet mantenir la independència de determinades polítiques. Per això considerem que la política de recerca s'ha d'emarkar dintre de les polítiques globals, econòmiques i socials. Recordem que la ciència constitueix un dels pilars fonamentals de la societat moderna: sense una base científica suficient, un país no podrà aconseguir el desenvolupament ple, ni podrà arribar a un equilibri social correcte. Estem entrant a la societat de la informació i augmentarà el risc de distància entre grups de recerca, entre països i entre continents. Els endarreriments probablement seran irrecuperables per la velocitat del canvi que estem vivint. El protagonisme de la ciència i de la tecnologia augmenta la possibilitat de fractura social, tanmateix. S'ha d'invertir en coneixement perquè l'economia postindustrial depèn del desenvolupament, de l'acumulació, de l'aplicació i de l'explotació del coneixement, fonamentalment.

Volia fer algunes consideracions més però veig que vaig esgotant el meu temps. Nosaltres pensem, en relació amb recerca, que aquest país, tot i que ha tingut un primer i un segon pla, que compta amb una Direcció General de Recerca i una Comissió Interdepartamental de Recerca i Tecnologia, no ha fet dues coses que són importants si establim que tinc una mica de raó en el que acabo d'esmentar, i és que no ha avaluat el potencial de recerca a Catalunya i no ha identificat els problemes dels sistemes ciència - tecnologia - indústria a Catalunya. Per a nosaltres el segon Pla no acaba de resoldre aquestes coses; però és que teníem l'expectativa que les inconcrecions des del punt de vista de finançament i de recursos assignats a fer efectius els objectius del segon Pla de recerca serien perceptibles en el pressupost. I quina ha estat la nostra resposta en veure que el pressupost és estrictament continuista; és més: davalla en el programa especial de promoció de recerca i desenvolupament tecnològic en un 14% i davalla en un 18% en transferència de capital els recursos de la CIRIT. Per tant, des del punt de vista de la recerca, que es pot considerar una política sectorial, però amb molt poques paraules he intentat demostrar que no era tan sectorial, per a nosaltres no està en absolut a l'alçada de les circumstàncies.

Dedicaré un parell de minuts només a referir-me a l'Institut Català de la Dona per tal que el company Carbonell pugui tenir temps de fer la seva intervenció. Jo els he de ser franca, no?, molt franca. Jo avui he rebut —avui, perquè ja sabem que els partits i els grups no anem tan ràpid com voldríem—, avui rebut els recursos que l'Emakunde —l'Institut Basc sobre la Dona— i la Comunidad Autónoma de Extremadura destinen a aquestes qüestions, això que és un organisme gestor però que a la vegada és el motor, és el referent per a les polítiques d'igualtat d'oportunitats entre els gèneres. I quina ha estat la meua sorpresa en veure que hi destinen molts més recursos, el doble, al País Basc i 100 milions més a Extremadura. Em poden dir: al País Basc, sistema de concert, no és el cas..., però, i Extremadura? A mi, perdoneu, m'ha fet vergonya —m'ha fet vergonya—, aquest és el cas. La contundència de les xifres de l'Institut Català de la Dona ho diu tot. El pressupost d'enguany està per sota del que va ser el pressupost de l'any 92; com deu ser això possible —com deu ser això possible—? A partir d'aquestes dades hem de pensar que no hi deu haver excessiva voluntat que l'Institut assumeixi aquesta funció dinamitzadora del tercer Pla d'igualtat. Per cert, conseller, per quan el tercer Pla?

Anem a les partides, per anar veient una mica, per anar argumentant, per anar fent-nos evident el perquè de la meua decepció profunda. Augmenten les despeses de material no inventariable i augmenta la publicació externalitzada; potser és perquè tindrem, definitivament, avançament electoral i hem de fer dinàmiques d'agitació i propaganda? Augmenta la remuneració, l'estructura; l'estructura, en aquest moment, de l'Institut Català de la Dona representa el 55% de la despesa, l'estructura representa el 55% de la despesa, quan l'any 92 era el 30%; ens hem menjat els recursos per a fer polítiques i hem crescut en estructura. L'Institut Basc, que fa molts més programes i és molt més referent en

cercles europeus de les polítiques d'igualtat, té un pes de l'estructura molt inferior; no s'explica en absolut, no s'explica.

Transferències corrents. Estem acostumats a saber que la Generalitat menysté les administracions locals, però jo no pensava que això arribés al punt de reduir una partida que a l'any 92 era de 44 milions, l'any passat va ser de 9 i enguany ha passat de ser de 2,5. Com és possible que el Govern de Catalunya situï amb 2 milions i mig els recursos que pot destinar a convenir amb ajuntaments per fer alguna cosa?

I les entitats, les entitats... A les entitats continuarem donant-los 50.000 pessetes a cada una d'elles per colaborar a fer no sé què, a tres-cents cinquanta entitats d'una manera indiscriminada. De veritat, en la meua primera intervenció sobre l'Institut vaig dir que difícilment en una història de les dones de Catalunya i en una història de les dones europees l'Institut Català de la Dona seria tingut en compte; ara n'estic absolutament segura, que serà tingut en compte com aquella contrapolítica que no s'ha de fer.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per continuar la intervenció del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores i senyors diputats, centraré la meua intervenció en l'esmena que hem presentat als pressupostos a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i a les seves societats, i està en la línia dels dos diputats que m'han precedit sobre aquest tema, els diputats Guillot i Bargalló.

D'entrada, volem manifestar la nostra màxima preocupació per uns comptes que estan condicionant de manera molt preocupant el futur del nostre servei públic de ràdio i televisió i, tenint en compte el projecte de pressupost per a l'any 98, podríem afirmar que estem en una situació que ens podria portar a la fallida econòmica de la Corporació, fallida que podria condicionar de manera irreparable la nostra ràdio i televisió públiques. Ho vaig dir a la Comissió de Control del passat divendres; avui ho repeteixo, i ho repeteixo solemnement: la situació és dramàtica. El deute de la Corporació a finals de 1996 se situa a la xifra de 44.961 milions, un 16% més que el 95, però les previsions del 97 amplien aquesta xifra als 56.000 milions, sempre comptant el curt i el llarg, i el deute global de la Corporació, si no prospera aquesta esmena a la totalitat, arribarà als 70.000 milions de pessetes. La situació a hores d'ara és gravíssima, amb 56.000 milions; demà pot ser, l'any vinent pot ser irreparable amb 70.000 milions. Aquestes xifres són de la nostra oficina pressupostària a partir de les dades de la Conselleria de Finances i de les dades de la Sindicatura de Comptes. Són dades que indiquen una deriva dels comptes de la Corporació en dos sentits: primer, trencant l'equilibri patrimonial de la Corporació i, òbviament, en segon lloc, posant en qüestió la mateixa supervivència d'aquesta.

Mirem a fons els comptes, repassem aquests problemes econòmics: d'on vénen aquests problemes? Vénen motivats per dues raons: en primer lloc, per una mala gestió, i en segon lloc, per una reducció brutal de la subvenció a la gestió corrent de la Corporació. Primer: mala gestió o, si vostès volen, gestió deficient; mala gestió que vol dir sobretot una cosa: descontrol de la despesa corrent de la Corporació i, molt especialment, descontrol dels productes de compra que fa la Corporació. Fixem-nos, senyor conseller, en el pressupost liquidat de l'any 96 –liquidat, liquidat.

El capítol més greu es troba en la partida de les despeses per a compres de productes, amb un exercici negatiu de 8.617 milions de pessetes, passant –i aquest és l'aspecte més greu– dels 5.600 acordats en el marc del contracte-programa, als 14.240 efectivament liquidats en la liquidació del 96, una desviació del 150% en relació amb el contracte-programa; repeteixo: 150%. Però en aquest mateix concepte, si ens fixem en el pressupost a juny del 97, «Compres de productes», a finals de juny ja s'havia arribat per aquest mateix concepte a 11.500 milions, el doble del previst, de l'acordat en el moment de la signatura del contracte-programa, però –si cal, encara és més greu això– 2.000 milions més del que vàrem aprovar fa un any en aquesta cambra, 2.000 més de desviació a juny del 97. Ens trobem –i això és molt paradoxal– amb una empresa que, com més ven, més perd –com més ven, més perd. I això porta a una crescuda sense límit de les despeses, que, per molt que vengui, va aixecant un forat que pesa com una llosa en els comptes de la Corporació. Per tant, primera raó d'aquest forat de la Corporació: una gestió deficient.

En segon lloc, la reducció brutal –són paraules que expressen bé, que defineixen bé el que està fent la Generalitat amb la Corporació, el Govern amb la Corporació–, la reducció brutal de la subvenció corrent de l'explotació de la societat. Recordem les xifres macro de la Corporació.

Pressupost d'explotació, entre 22.000 i 34.000 milions –és el que se'n diu, en llenguatge administratiu, si l'hi passéssim, pressupost ordinari–, entre 32.000 i 34.000 milions. D'aquest pressupost, la Corporació es finança de la següent manera: 15.000, entre 13 i 15.000, publicitat i ingressos propis, i els altres, fins a l'any 96, eren objecte d'una subvenció, ja com a subvenció estricta o com a subvenció en el marc del contracte-programa. A partir del 97, es produeix el tomb, i aquests 14.000, 15.000 milions de subvenció de la Generalitat es converteixen en 7.000 de subvenció, per subvenció estricta o per contracte-programa, i 7.000 l'any passat –i ho vàrem dir aquí mateix–, en el marc d'una operació d'aval d'operació financera, vol dir un crèdit que demana la Corporació amb un aval de la Generalitat; la Generalitat ja paga els interessos d'aquesta operació de crèdit, i això compta com a deute de la Corporació.

Doncs bé, en el pressupost que avui presenta el Govern de la Corporació, aquestes xifres canvien, en pitjor. I dels 35.000 macros d'explotació, les xifres són les següents: 15.000, exactament 14.960, ingressos de publicitat; 4.200, subvenció estricta i contracte-programa, i 9.600 –em sembla que és–, nova operació d'endeutament de la Corporació per finançar l'ordinari, 9.000,

que, si sumem els 4.000 per al pressupost d'exploració, sumats, significa per al 98 una xifra de 13.000 milions nous d'endeutament de la Corporació. Són les xifres que vostès ens han presentat, són les seves, no són les que nosaltres hauríem presentat, ni són tampoc –i d'això m'agradaria que en tinguessin consciència tots els senyors diputats i totes les senyores diputades– al pressupost que va aprovar el Consell d'Administració de la Corporació, amb el vot en contra dels consellers nomenats a proposta del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa, que van votar en contra d'aquest pressupost. No va ser, no és el pressupost aprovat de la Corporació; és un altre. És, per tant, el Projecte de pressupost del seu Govern, que pesa, que pesarà com una llosa en el futur de la Corporació i que podrà condicionar molt greument el futur de les nostres ràdio i televisió públiques.

I, senyor president, per acabar –perquè aquest és el tema central i és el tema al qual jo volia referir-me avui, molt explícitament, en la reflexió sobre la Corporació–, no voldria acabar..., perquè podríem dir moltes coses sobre la situació de la Corporació, però l'altra raó de fons..., perquè hi ha aspectes positius i que nosaltres, a les comissions de control, ja els hem comentat en el seu moment, però hi ha un altre aspecte que nosaltres no compartim de cap manera, que és tota la política d'aliances de la Corporació, en els nous productes o les noves estratègies comunicacionals.

Senyor Trias, segur que tindrem l'oportunitat de parlar-ne, perquè tots els grups vam signar una compareixença –la vam votar tots els grups– perquè vostè pugui venir a la Comissió de Control i en puguem parlar, de les implicacions polítiques que hi han, de fet, en les opcions, que a vegades es vesteixen com a opcions purament tècniques i que són polítiques –i que són polítiques. Perquè –i amb això acabo– jo crec que algú ens hauria d'explicar una de les opcions polítiques més importants que ha fet la Corporació i que s'ha vestit com una decisió tècnica, que és l'entrada de la Corporació a la plataforma Vía Digital. I, aprofitant que està vostè aquí, senyor Trias, estaria bé que em pogués respondre a què es deu o quines són les raons que han portat la Corporació a fer aquest pas d'associar-se amb els senyors Vilallonga, de Telefònica, al Pedro J., d'*El Mundo*, amb el senyor Ansón, de l'*ABC*; d'associar-se amb l'Herrero, de la COPE... Com ho podem entendre, que la Corporació de la televisió i ràdio públiques de tots catalans ens associem amb aquests senyors, que, permetin que els digui que, des d'una perspectiva nacional i democràtica, queden una mica lluny.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, en primer lloc, el diputat senyor Francesc Codina...

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president...

El president

...per un temps màxim de seixanta minuts.

El Sr. Codina i Castillo

No, no, senyor president, molt menys, perquè exclusivament parlaré de les esmenes que fan referència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. El meu company Marià Curto farà la resta del Departament, i la companya Vinyet Panyella, la secció...

El president

Com es distribuiran el temps?

El Sr. Codina i Castillo

Jo utilitzaré uns quinze minuts, com a molt, i, la resta del Departament, el senyor Marià Curto i la senyora Panyella.

El president

Molt bé.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si em permeten, per trencar una miqueta la tensió que s'ha viscut en aquesta última intervenció, deixin-me fer una brometa. Després de sentir-lo, no sabia si sortir a la tribuna o sortir al balcó, i tirar-me cap avall, no?, perquè, m'ha semblat que, amb la fe amb què vostè ha defensat la seva esmena, doncs, ha transmès un cert sentiment de preocupació, que jo crec que..., bé, pot ser compartit o no pot ser compartit; jo penso que ha sigut una mica exagerat.

Anem a veure... Aquest pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és un pressupost que en el Consell d'Administració va tindre –com recordava també el senyor Carbonell– una votació de 9 vots a favor, 1 abstenció i 3 vots en contra. I, després d'això, s'incorpora en el pressupost general de Generalitat, i a partir d'aquí comencem a parlar. Comencem a parlar d'un pressupost que, forçosament, està relacionat amb un model, està relacionat amb una història i està relacionat amb deu anys de televisió, perquè, tot i que les esmenes fan referència al conjunt de la Corporació i el que és l'ens –a Televisió, a Catalunya Ràdio, a les Emissores de la Generalitat; és a dir, hi ha un reguitzell...–, però a ningú se'ns amaga que el que hi ha de debat de debò és la Corporació Catalana en la seva vessant de Televisió de Catalunya, perquè, com que Catalunya Ràdio..., més que Catalunya Ràdio, les Emissores de la Generalitat, doncs, normalment ningú les critica, perquè sembla que tenen el suport i tenen, una mica, el visticla de totes les forces polítiques en funció de la seva pròpia funció, doncs bé, parlem de la televisió.

Dir que la televisió és cara o és barata és el tema de què m'interessa parlar: si hi ha dèficit, si no hi ha dèficit, per què hi ha dèficit, quin model és el que tenim, quina situació innovadora és la que es produeix a partir de la dinàmica dels mitjans..., dels audiovisuals, que, d'una manera claríssima, hem entrat en una era que serà molt difícil d'anar preveient a curt termini què és el que passarà, perquè els esdeveniments, una mica, ens van trepitjant a tots plegats. Però al darrere de tot això

el que hi ha és un projecte, que un dia vam aprovar la gran majoria, em sembla que per unanimitat dels membres d'aquesta cambra, per dotar-nos d'un mitjà que era absolutament necessari per al país i que ha donat una rendibilitat extraordinària i està donant una rendibilitat extraordinària.

El model de televisió podia ser un model de televisió absolutament públic, vull dir, pagat i alimentat exclusivament amb diners públic, podia ser-ho; podia ser un model que en absolut tingués cap mena de subvenció i que anés per lliure. Clar, quan es decideix que sigui una mica mixt, és a dir, que hi hagi una aportació del Govern i que hi hagi després una aportació..., no una aportació, sinó una facturació, en tant que empresa, veiem –si volen ser..., si volen recordar-ho, i jo crec que sí–, al llarg d'aquests anys, l'evolució que hi ha hagut del que ha estat la participació pel que fa a facturació de l'empresa i pel que fa a la participació en mòduls de subvenció per part del Govern; hi ha hagut una variació molt important. És a dir, primer vam començar amb una subvenció de l'ordre del 60, el 70 i el 80%, amb una facturació, per tant, amb uns ingressos propis d'un 20%, i ara això s'ha capgirat totalment –s'ha capgirat totalment.

A més, un altre punt de reflexió és quina televisió volíem. Volíem una televisió competitiva? Volíem una televisió que fos capaç d'això, de ser competitiva amb les altres, que hi podien haver en aquell moment? –que només eren dues, eren dues cadenes de Televisió Espanyola, i ja s'albirava que hi podia haver televisions privades. O bé volíem una televisió que, bé, que fos una mica antropològica, fos una miqueta d'estar per casa? No. Vam apostar tots per un model de televisió, per una televisió que fos competitiva. Molt bé. I en aquestes estem –i en aquestes estem. I a partir d'aquí l'evolució que hi ha hagut ha sigut una evolució molt important, cada vegada més, a favor del que han sigut, com dic, les aportacions de l'empresa, de recursos propis, i no d'aportació del Govern.

En aquests moments, si li explico, per si no ho sabés, si no..., en fi, deixi'm que li digui en quin grau d'aportació estan les altres televisions públiques de l'Estat i quin és en el que està Televisió de Catalunya. Televisió de Catalunya, en aquest moment, estem amb una aportació del Govern del 24, 25%, aproximadament, i la resta, el 75% en recursos propis. Les altres televisions..., per exemple, TVG està exactament al revés: 74 i 25; Euskal Telebista està a 76, 23; el Canal Sud està a 45, 54... És a dir, escolti'm, aquest model de què nosaltres ens vam voler dotar, en aquesta línia de, cada vegada més, autofinçar-nos, ha anat funcionant, i ha anat funcionant bé.

A més, és una televisió que té l'absoluta necessitat –perquè per llei hi està obligat, i per voluntat política també– de competir no només des del punt de vista de la qualitat, sinó de competir, a més, amb el que representa el mercat de la publicitat. És a dir, els recursos propis, d'on surten? De les vendes que pot fer la mateixa Televisió i, bàsicament, de la venda de publicitat. Doncs, molt bé, si aquesta Televisió no fos una televisió que agradés, si no fos una bona televisió, la gent que s'anuncia no hi aniria, és a dir, aniria a altres mitjans i

no aniria a la Corporació Catalana, no aniria, concretament, a TV3.

I això ho lligo amb el tema de si és plural o no és plural. Vostès creuen que, si la majoria del poble de Catalunya entengués que aquesta és una televisió que no és plural, que és sectària, pensen que, si això fos així, tindria l'audiència que té? És que tot va lligat! –és que tot va lligat. Si no fos una televisió amb les característiques de la que tenim i fos partidista, si fos poc plural –com vostès apunten–, doncs, miri, se la mirarien quatre, segurament, ens la miraríem quatre, i aquí s'acabaria. Aquesta no es pot dir... Com no fos cas que algú hagi tingut l'error de..., en lloc de parlar de Televisió de Catalunya, que estiguéssim parlant de Televisió de Barcelona, que podria ser que sí, que hi hagués hagut una confusió (*remor de veus*), i quan parlen de pluralisme, de manca de pluralisme, no es referissin a aquesta Televisió.

I, per altra banda, una cadena de televisió que, en relació amb la resta que es rep a Catalunya... És a dir, qual-sevol ciutadà, ciutadana de Catalunya que vulgui estar mirant la televisió, la quantitat d'hores que rep en una llengua que no és la catalana és molt més superior que no pas en llengua catalana. Per tant, el que estic dient és que hi ha un plus, hi ha una necessitat afegida, hi ha una voluntat afegida que la fa ser peculiar.

Bé, en una cosa sí que estic d'acord amb tots vostès; diuen: «Home, la situació ha canviat, ens hem de plantejar si el model aquell, que era bo, i ha estat bo fins un moment determinat, fins i tot si la llei que regulava la creació de l'ens..., doncs, l'hem de modificar perquè la tècnica ha canviat tant, que possiblement hàgim de fer altres tipus de passos i altres tipus de decisions.» Jo, en això, vull agrair la intervenció que ha fet el senyor Guillot, des de la seva coherència de sempre en aquesta qüestió, d'anar aportant una línia de preocupació pel que fa referència al que s'ha d'anar d'ara endavant; doncs bé, en aquesta preocupació, m'hi afegeixo, perquè seria de cecs dir: «Escolta, és que no passa res, tot està igual.» No és veritat: hi ha modificacions, les haurem de corregir, haurem de prendre decisions, i tant de bo que aquestes decisions, de la mateixa manera que un dia vam aprovar la llei amb un consens amplíssim, amb un acord de la totalitat de la cambra, home, doncs, que ara puguem..., que aquestes modificacions que s'hagin de fer, doncs, puguin ser en la mateixa línia.

I, per tant, a veure, reduir el debat de tota la qüestió de la televisió només a números i portant-ho al camp del dèficit, em sembla que, tot i que aquest és el debat de pressupostos..., però s'ha vist al llarg del debat d'avui, i es veurà en els propers dies, que darrere d'això, darrere dels números, hi han continguts, hi han voluntats, hi han decisions i, per tant..., home, s'ha de valorar tot. Aquesta televisió podia tenir zero dèficit, podia tenir zero dèficit. Com? Fent-la pública –entre cometes– del tot i que s'alimentés només amb diners públics i diners subvencionats pel Govern. Podia ser-ho, No ho vam voler, no ho volem, anem per una altra línia. Per tant, escolti, en un tema com aquest, en un tema com aquest, cenyir-ho i tancar-ho pràcticament tot al tema del dèficit, ens sembla que, si no es fa tot aquest altre reguitzell de consideracions, doncs, no s'és prou objectiu.

Bé, és un tema que els que hem intervingut en aquest debat..., i suposo que com altra gent, però d'una forma especial a nosaltres ens apassiona, fa temps que en parlem, tenim punts de vista diferents, i al final acostumem a trobar acords –i al final acostumem a trobar acords. Bé, no serà el que passarà avui, nosaltres no votarem a favor de les esmenes que vostès han presentat, però saben que és un tema obert, que n'hem de parlar, que reconeixem que n'hem de parlar, sobretot de cara al futur, però que, si us plau, quan parlem de la Corporació, i quan parlem específicament de televisió, vulguem considerar tot l'ampli ventall que va més enllà de no només que és el que s'ha de fer des del punt de vista econòmic.

Senyores diputades i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula el senyor Curto, Marià Curto.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com ha anunciat el company i diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, Francesc Codina, la meua intervenció es concretarà en el posicionament del nostre Grup pel que fa referència a les esmenes a la totalitat del pressupost del Departament de Presidència, així com de les diferents entitats i organismes autònoms administratius, comercials i empreses públiques que depenen d'aquest Departament, a excepció de l'Institut Català de la Dona.

La veritat és que després d'escoltar l'apassionament dels últims dos diputats que han intervingut, tant el diputat socialista com el diputat de Convergència i Unió, referits al tema de la Corporació, crec que sintetitza, d'alguna manera, que el debat d'aquesta tarda, relatiu al tema del Departament de Presidència, realment, té en la Corporació un interès primordial. Així ho han exposat els diferents grups, a mi no em toca la defensa del nostre posicionament, ho ha fet el company Francesc Codina, però és evident que aquest tema ha estat un dels primordials. Com ha estat també un dels temes importants el tema relatiu a la política universitària i, per tant, a tot allò que afecta la política prevista en els pressupostos del Comissionat d'Universitats. Apareix de forma molt marginal tot allò que fa referència a la visió global del Departament de Presidència, on solament Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Ignasi Riera, i Esquerra Republicana, el senyor Bargañó, han fet una petita referència, o una petita crítica, al que és i al que ells entenen que és aquest pressupost.

De fet, que el nostre posicionament sigui contrari a acceptar aquestes esmenes a la totalitat vol dir que estem a favor de la proposta que ha presentat el Govern. Evidentment, el Departament de Presidència assumeix, entenem, els seus objectius i programes amb criteris d'austeritat, amb una disminució de la despesa corrent del 12,1%, passant de 13.833 milions de pessetes l'any 97 a 12.159, pel que fa referència a la despesa corrent, i també la disminució global del Departament, sense el

Comissionat per a Universitats i Recerca, d'un 13,1%, passant dels 16.000 milions 302.000 pessetes als 14.162 milions d'aquest any 98.

Per tant, el Departament, d'entrada, ha assumit el plantejament global de la política econòmica del Govern i de la política pressupostària que ve marcat, com saben vostès, pel programa, pel projecte, pel compromís de convergència amb Europa, compromís de convergència marcat per Maastricht. Cosa diferent passa, precisament, amb el Comissionat per a Universitats i Recerca, que aquest sí que té un creixement, encara que sigui petit, però que demostra la voluntat de mantenir la política universitària i mantenir el nivell de competències que en matèria d'ensenyament universitari i recerca té el nostre Govern.

Per tant, entenem que amb el pressupost que presenta el Departament de Presidència està previst i es compleixen els seus objectius i els seus programes d'atendre l'alta direcció de la Generalitat, l'assessorament, el suport tècnic i administratiu a la Presidència; fomentar la identitat catalana, prenent com a eixos la llengua, la història, els símbols i el coneixement del país, així com el reforçament de la imatge exterior de Catalunya i de les relacions exteriors, especialment amb la Unió Europea, l'àrea mediterrània i els països més necessitats del Tercer Món; atendre també l'administració de la funció pública, la formació i promoció del personal al servei de l'Administració i, com s'ha dit abans, continuar amb la gestió dels mitjans de comunicació de titularitat pública, especialment la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb criteris d'austeritat, eficiència i autofinançament. I, per últim, també, és clar, la promoció de la dona i el desenvolupament d'una política universitària que doni resposta a les competències de la Generalitat en matèria d'ensenyament universitari, investigació científica i recerca.

Per tant, estem d'acord amb aquesta proposta de pressupost i hem escoltat atentament quins han estat els arguments dels diferents grups respecte a aquest Departament. I he de dir, en primer lloc, que el senyor Ignasi Riera ha fet referència, bàsicament amb relació al Departament de Presidència, com a departament global, criticant, he vist, únicament, la visió que ell té que és un departament presidencialista –ha dit– i, en tot cas, m'ha sorprès el fet que demanés, d'alguna manera, que la política de joventut o aspectes com la política lingüística no estiguessin contemplats dins d'aquest Departament. M'ha paregut que feia aquesta referència, quan alguns anys s'havia criticat que dins del Departament de Presidència hi havia massa temes i era un macrodepartament.

En tot cas, la visió d'aquest presidencialisme suposo que està referit al fet que el nostre president dóna tan bona imatge que sobrepassa la dimensió, segurament, del que és la política normal del Departament. No sé si és això però, en tot cas, nosaltres entenem que, efectivament, el Departament de Presidència està complint, entre altres, les funcions que he exposat amb anterioritat, i no entenem que sigui, precisament, un departament que es pugui considerar –com ha dit– presidencialista. Altra cosa, he dit, és el protagonisme del president mateix.

En tot cas, he rebut una felicitació –que agraeixo– per aquesta reducció que ha dit que ha notat en determinades partides, que suposo que feia referència a despeses que ell considerava no necessàries i que, com molt bé ha dit, pareix que l'han congratulat, el fet que s'hagin disminuït.

Quant al tema d'universitat –i amb això contestaré als tres grups, perquè penso que ha estat el bloc important–, en primer lloc anunciar-los, sobretot al senyor Ignasi Riera i al senyor Bargalló, tranquil·litat amb relació a aquesta partida que els preocupa, per la possibilitat..., aquesta partida oberta, per poder actuar amb la iniciativa privada; és a dir, la preocupació que han posat de manifest per si de cas la Generalitat podia tenir la temptació de finançar iniciatives d'universitats privades. Sàpiguen que no és aquesta la voluntat i, en tot cas, m'ha paregut que era un tema que, just tenint ara calent a la memòria, diríem, el que va ser la creació de la Universitat Internacional, en què específicament això ho marca la Llei, crec que serem curiosos i, per tant, puc anticipar que el Govern no té previst actuar a través d'aquesta partida, com he dit, a finançar les universitats privades.

M'ha cridat l'atenció també el fet que s'ha demanat la transferència per a beques i recerca. Sàpiguen –això ha preocupat, concretament, el senyor Ignasi Riera i la senyora Montserrat Duch–, sàpiguen que en aquests moments és un dels objectes de negociació per part del nostre Govern i la nostra coalició amb el Partit Popular; per tant, és un tema, en aquests moments, de debat i és un tema de negociació que esperem que es pugui resoldre al més aviat possible.

També he trobat una certa debilitat en l'exposició de la senyora Montserrat Duch, quan ha plantejat el tema del finançament i ha posat arguments en els quals he vist una certa contradicció. Per una part, demanava, és clar, la necessitat de reforçar aquest finançament –evidentment, com més finançament més possibilitat hi haurà de donar un nivell de qualitat en la universitat, en el sistema universitari, en l'ensenyament universitari–, i m'ha fet una referència a aquestes peticions de 300.000 milions de pessetes que pareix ser que els rectors..., si no ho he entès malament, 300.000 milions pareix que és els recursos que necessitarien per posar la universitat una mica al dia, per dir-ho d'alguna manera. La veritat és que això es contradiu amb unes altres dades en què el senyor Riera ens parlava d'aquest 0,8% del PIB, per a recerca, i que comentava la possibilitat que això arribés a l'1,5. Correcte? Bé, si tenim en compte que estem parlant d'un pressupost de 80.000 milions de pessetes, el pressupost del Comissionat, si passéssim amb 300.000 més vol dir multiplicat per cinc, vol dir que aquest 0,8 el podríem passar, multiplicat per cinc, al 4%, amb la qual cosa, diríem, seria..., són unes quantitats... Simplement les poso de manifest perquè crec que per si soles són desorbitades, són desorbitades.

I, per últim, amb relació al tema del professorat, a què ha fet referència i menció la senyora Montserrat Duch, ens ha preguntat: «Què en pessen? Aquest sistema de reclutament, diríem, del professorat de la universitat, és el correcte, és el que creuen que hauria de ser el vàlid per a la nostra universitat?» Sàpiga que no, que estem

d'acord que aquest no és el millor sistema i que estem buscant noves alternatives per transformar aquest sistema en un altre de millor i en un altre que permeti la flexibilitat, però a la vegada, també, la professionalitat i la millora de la qualitat permanent de la formació del mateix professorat universitari. Per tant, aquests sistemes de contractació del professorat entenem que en aquests moments s'haurien de canviar.

I, per últim, i per acabar, fer referència al fet que, en la resta d'organismes autònoms que depenen del Departament de Presidència, he observat que la majoria dels grups, en definitiva els tres grups que han presentat esmenes a la totalitat, pràcticament, segurament, només ha interessat el tema de l'Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i Cooperació, perquè de la resta ningú ha fet menció –se suposa que..., s'ha entès que per la falta de temps no han pogut entrar en el detall. En tot cas, aquesta petició que feia el senyor Ignasi Riera, de dir: «Home, això podia ser una oficina d'assessorament al Comissionat d'Afers Exteriors», vull dir-li, senyor Ignasi Riera... –ha degut ser un lapsus: Comissionat ja no en tenim, és Direcció General de Relacions Exteriors, però bé, podria ser aquesta oficina d'assessorament–, nosaltres entenem que l'àmbit de la Mediterrània és un àmbit en què val la pena insistir, en què val la pena treballar-hi de forma diferenciada, i per això entenem que té validesa encara la permanència d'aquest Institut per tal promoure les relacions del nostre país amb el conjunt de la Mediterrània.

Per tots aquests motius, senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra a les diferents esmenes a la totalitat del Departament de Presidència, tant a les que ha anunciat el senyor Codina com a les que ara he anunciat jo, pendent d'escoltar el que ens dirà la il·lustre diputada Vinyet Panyella.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. A continuació té la paraula la diputada senyora Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, havent escoltat els discursos dels grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula, passaré a posicionar el nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, i, per tant, m'hi refermaré donant suport a la política en favor de la dona que el Govern de Catalunya porta a terme des de l'Institut Català de la Dona, que, com vostès ja saben, sempre l'anomeno ICD, per abreviar.

En els dos darrers debats pressupostaris he defensat la política del Govern a través de l'ICD, remarcant, entre altres coses, la prioritització de les polítiques d'igualtat d'oportunitats promogudes per l'ICD i realitzades per mitjà de polítiques transversals, la importància de la planificació i l'execució d'aquestes polítiques transversals en favor de la dona per mitjà d'aquests plans d'igualtat d'oportunitats, i les expectatives que hi havia sobre els resultats positius que creava el final del segon

Pla i la seva avaluació, i que, per no estendre-m'hi, resumiré, per exemple, en la implantació del Pla sanitari per a les dones en un 60% del territori del país, o en l'increment de la taxa d'ocupació femenina, quantificada en 75.000 dones més que han pogut accedir a un lloc de treball. I aprofito per remarcar, aquí també, que en aquest Pla, com en l'anterior, hi ha hagut tota la transparència i tota la disponibilitat d'informació que, sovint i reiteradament, s'ha sol·licitat.

En la present Llei de pressupostos del 1998, el Govern de la Generalitat manté les prioritats socials i educatives en favor de la sostenibilitat de la societat del benestar, i la política en favor de la dona constitueix, conseqüentment i coherentment, un aspecte dels més importants de la política social de qualsevol país, perquè és ben cert i ben evident que encara no es donen les condicions idònies ni per a l'assoliment de la igualtat ni per a la plena integració de les dones.

I deixin-me fer esment, avui mateix, ni que es tracti d'un aspecte parcial, que a la igualtat i a la integració cal afegir-hi també la necessitat d'ajut i protecció social i jurídica per a les dones que es troben en situacions difícils i precàries degut a la violència en l'àmbit familiar, situació que ahir es commemorava internacionalment en una d'aquestes diades que una societat civilitzada i solidària ha de fer tot el possible per no haver de celebrar. I, per tant, ens congratulem de l'oportunitat de la declaració institucional que aquest Parlament ha fet aquest mateix vespre.

Voldria recordar, tanmateix, l'acompliment, aquest 1997, del canvi de presidència de l'ICD, que l'any passat anunciàvem des d'aquesta mateixa tribuna, i que havia constituït una reivindicació, sovint posada de manifest també en el debat dels pressupostos; acompliment que ha comportat que la presidència de l'Institut sigui exercida per una dona que, en aquest cas, és la senyora Joaquina Alemany.

Les línies programàtiques d'actuació de l'ICD per al 98 tenen el seu epicentre, com poden suposar, en la política general i transversal del tercer Pla interdepartamental d'igualtat d'oportunitats, de durada prevista fins a l'any 2000, d'imminent finalització en la seva elaboració, i d'imminent posada en marxa. El Pla constitueix l'instrument catalitzador per a tota política en favor de la dona que es porta a terme des de l'acció transversal i interdepartamental del Govern de la Generalitat, comptant amb la plena implicació dels departaments i dels diversos organismes governamentals, així com amb la cooperació i la col·laboració d'altres administracions i entitats.

El tercer Pla garanteix la plena voluntat del Govern d'actuar a favor de la dona, la continuïtat de les polítiques empreses, la modificació de les polítiques que hagin quedat depassades o superades, o que la realitat canviant aconselli modificar, i la introducció de novetats programàtiques, generals o sectorials, encaminades a actuar concretament en els àmbits de problemàtica emergent o consolidada, amb la voluntat de plena eficàcia, recollint també suggeriments, debats i opinions, i també suggeriments i debats portats a terme des dels diversos òrgans d'aquesta cambra, com poden ser, per

exemple, la Comissió de seguiment per a la igualtat d'oportunitats dona - home, o la mateixa Comissió de Política Social.

El tercer Pla ha seguit dos paràmetres principals per a la seva elaboració. Un són els acords de la plataforma d'acció de Pequín, aprovats en la Quarta Conferència Mundial de les Nacions Unides sobre les Dones, que marca dotze àrees d'interès primordial i més de cinquanta objectius estratègics, i el programa d'acció comunitària de la Unió Europea, que determina cinc grans objectius, com són, entre altres –i els cito per la seva importància, no solament pel que fa a la política vers les dones, sinó també en l'àmbit de la política social–: el foment de la igualtat en tots els àmbits dins d'una economia i una societat canviant; la conciliació o, més aviat, la reconciliació entre l'àmbit professional i el de la vida privada de les persones, i l'assoliment del ple i total exercici dels drets per les dones, sobre la qual cosa veiem que cal continuar recordant, encara massa sovint, que els drets de les dones també són drets humans.

Els eixos, doncs, del tercer Pla, han definit vuit objectius que recullen els que acabo d'esmentar, i als quals cal afegir de manera prioritària la incorporació de la perspectiva de gènere, en tots els programes i en totes les polítiques, la potenciació de l'actuació de les dones com a agents de canvi social i evitant les exclusions, i les mesures per fomentar la participació de les dones en la presa de decisions.

A més d'incorporar acords i directrius internacionals, el Pla actua sobre la realitat de les dones de Catalunya, i des d'aquesta realitat i les seves necessitats es reflecteixen alguns dels enunciats concrets que, com actuacions, en poden derivar. En citaré uns quants com a exemples, com ara la instauració de la identificació de gènere en tota mena de planificació i avaluació de polítiques i programes, així com també en les polítiques de les administracions públiques, institucions i organitzacions sindicals i empresarials; l'elaboració d'estudis per a la valoració efectiva del treball no assalariat, o accions en contra de la feminització a la baixa de les branques laborals; el foment del canvi d'actituds en el sistema educatiu, revisant i modificant els materials pedagògics –ara que sembla que això està de moda–, perquè eduquin realment en la transmissió de valors igualitaris; el foment i la plena consecució de canvis d'actituds dels mitjans de comunicació, creant un observatori permanent sobre el tractament de la dona en la publicitat i en els mitjans de comunicació de Catalunya, i la prevenció i l'eradicació de la violència contra les dones en tots els àmbits, i a les estadístiques d'aquest punt no cal que m'hi refereixi, perquè n'hem parlat massa; mai no serà suficient, però n'hem parlat molt els darrers dies.

En darrer terme, el tercer Pla, que constitueix –hi insisteixo i ho remarco– l'objectiu prioritari del 98 de l'ICD, estableix com a eixos de la política d'igualtat d'oportunitats les polítiques evolutives, la promoció i la paritat, entesa com un mitjà i com una estratègia. (*Remor de veus.*)

Per al 1998, i conjuntament amb la posada en marxa del tercer Pla, l'ICD continuarà la seva tasca i els seus

4072

programes específics d'informació, col·laboració i suport al desenvolupament de les activitats diverses i teixit associatiu de les dones catalanes, i de les necessitats de formació, estudi, assessorament i prestació de serveis. Per tant, entrant en termes d'estricta política pressupostària –que no és més que l'expressió materialitzada i minimitzada del que acabo d'expressar–, i respondent només genèricament, en part, a les intervencions precedents, diré, per exemple, que el capítol primer observa un creixement quantitatiu mínim d'una plantilla –que no és pas la plantilla més desitjable, però sí la suficient– que té un total de quaranta persones distribuïdes en serveis centrals i quatre delegacions territorials. I que el capítol segon inclou tant despeses de funcionament intern, ordinàries, com de funcionament extern, i que el capítol quart inclou, per exemple, atenció a les set-cents cinquanta associacions, a cinquanta municipis amb programes específics per a les dones, i a convenis amb universitats de Catalunya per a disset programes diferents.

Entrant en un àmbit més específic, comentaré telegràficament –com ha dit la representant d'Iniciativa per Catalunya– la seva intervenció. Realment, ens congratulem que consideri positiva la consulta en el tercer Pla, però hem de dir que també hi havia hagut consultes per al segon i per al primer, i que, evidentment, el tercer Pla té objectius clars i valorables, com acabo d'exposar.

Pel que fa a la intervenció del representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, que reclamava transparència, diguem que ha existit i sap que existeix i, per tant, no m'hi estendré més, com tampoc no m'estendré en el tema de sempre, és a dir, advoquen per la supressió de l'Institut, i nosaltres considerem que l'Institut és l'eina necessària i eficaç per a l'impuls de la política d'igualtat en favor de les dones.

M'estendré una mica més, però, en la resposta a la representant del Grup Socialista, per aquesta decepció profunda que diu, que manifesta que té, i d'entrada li demanaria que s'animés, perquè el panorama d'actuació de l'ICD que he descrit –senyora Duch– no és pas la contrapolítica que no s'ha de fer, sinó el nostre compromís de treballar per portar a terme, a la pràctica i a Catalunya, tant els acords de Pequín com els objectius que ens hem proposat, i que creiem que no es poden menysprear perquè són molt i molt compartits.

Voldria constatar la nostra perplexitat pel to tan categòricament tremendista que ha emprat la senyora Duch, quan els fets i els resultats són damunt de la taula; ella els coneix, així com també coneix el segon Pla, els plantejaments del tercer, i tota la informació que ha demanat –que a mi em consta que és bastant. Podríem arribar a la conclusió que li sap greu –però jo no ho voldria creure pas així– que aquests anys de política específica en favor de la dona que porten a terme la Generalitat i l'ICD ens hagin permès d'avançar i de consolidar-les. I li voldria dir, amb tota cordialitat i amb el sincer respecte que em mereix com a historiadora, que em semblaria tremendament injust i mancari a l'objectivitat històrica si als estudis sobre la història de les dones a Catalunya i a Europa no hi figurés l'ICD en tota la seva dimensió per l'aportació a la política de

progrés i en favor de la igualtat que des de Convergència i Unió portem a terme en favor de totes les dones d'aquest país.

Certament, queda molt per fer, i queda molt per fer perquè el món de les dones deixi de ser el de la desigualtat per excel·lència, tal com sovint, des de punts de vista i posicionaments polítics ben plurals, hem manifestat d'alguna manera i en diverses ocasions aquest 16% que constituïm les, avui, vint-i-dues diputades d'aquesta cambra.

Des de Convergència i Unió estem convençuts que el tercer Pla ens permetrà avançar molt més i més sectorialment vers els objectius comunament assumits, des dels acords de Pequín fins a la seva concreció a la nostra societat. És des de la complicitat vers aquests objectius que demanem que es valori positivament l'esforç polític i econòmic que suposa emprendre el tercer Pla d'igualtat d'oportunitats, i que des dels diversos grups parlamentaris fem tot el possible per avançar vers els objectius comuns establerts, però des de posicions constructives, solidàries i eficaces.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyora Montserrat Duch, per què em demana la paraula? (*Forta remor de veus.*) Silenci, si us plau! (*Remor de veus.*) Facin el favor de guardar silenci! Per què em demana la paraula?

La Sra. Duch i Plana

Per contradiccions de la representant del Grup de Convergència, senyor president.

El president

Mig minut, vinga.

La Sra. Duch i Plana

La senyora Panyella ha dit que, potser, a mi, el que em sabia greu era el que havíem avançat. Senyora Panyella, vostè coneix la meua història: jo sóc feminista i, per tant, estic molt contenta del que hem avançat. El que lamento és que hauríem pogut avançar molt més. (*Remor de veus.*)

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta esmena a la totalitat del Departament de Presidència. Pregoo... (*La Sra. Panyella i Balcells demana per parlar.*)

La Sra. Panyella i Balcells

Un quart de minut, si us plau, com a contrarèplica. Senyora Duch, jo conec..., precisament, perquè conec la seva trajectòria com a feminista i com a historiadora, que em mereix un gran respecte, li voldria dir que lamentem la seva valoració tan negativa, perquè ens ha semblat que no era justa, i precisament, si vostè hi ha insistit, jo també penso que em toca insistir per remar-

car-li-ho. És a dir, en tot cas, estem en pau. (*Rialles i remor de veus.*)

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci. La sessió és molt llarga, i, si procedim ara a la votació en ordre i en silenci, podrem suspendre la sessió.

Que es preparin les senyores diputades i els senyors diputats per a la votació. (*Fora remor de veus.*) El timbre fa molta estona que ha marcat l'inici de votació.

Iniciem la votació.

L'esmena al Departament de Presidència ha estat refusada per 34 vots a favor, 62 en contra i 1 abstenció.

Es suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i un minut.

Nota de rectificació

Al DSPC-P núm. 59, del 12 de novembre de 1997, a les pàgines 3916, segona columna, sisena línia, i 3917, segona columna, quarta línia:

On diu «*El Sr. Ferrer i Roca*» ha de dir «*El Sr. Pont i Puntigam*».